

Note asupra Epistolei către Galateni

William Kelly

Bible Treasury vol. 4 p. 21 și următoarele; reeditat ca și carte aparte în 1983 de Bible Truth Publishers.

Subtitlurile au fost adăugate de Biblequest

Tablă de materii:

1. Capitolul 1
 - 1.1. Introducere
 - 1.2. Capitolul 1: 1 – 3
 - 1.2.1. Rău doctrinar și rău moral – corintenii în raport cu galatenii
 - 1.2.2. Capitolul 1: 2 Adresă de trimitere a scrisorii: răceală
 - 1.2.3. Capitolul 1: 1 – Slujba lui Pavel nu este de origine omenească
 - 1.2.4. Sarcina de bătrân și slujirea; nu o slujbă plătită
 - 1.2.5. Începutul unei slujbe – Fapte 13: 1 – 3
 - 1.2.6. Împotriva succesiunii apostolice sau clericale
 - 1.3. Capitolul 1: 4 – Nu din lume; scoși din veacul rău de acum
 - 1.4. Capitolul 1: 5 – 6 – A trece repede la o evanghelie diferită
 - 1.5. Capitolul 1: 7 – 9 – o evanghelie diferită, care nu este o altă Evanghelie
 - 1.5.1. Amestecul cu legea este un pericol general
 - 1.5.2. O chestiune foarte gravă
 - 1.5.3. Trebuie să facem diferență între legea ceremonială și legea morală? Eliberarea de această influență
 - 1.5.4. Nimic în afară de ce este scris
 - 1.6. Capitolul 1: 10 – 16
 - 1.6.1. Capitolul 1: 10 – 12, 15 – Unirea credinciosului cu Hristos
 - 1.6.2. Capitolul 1: 11 – Evanghelia lui Pavel, Evanghelia gloriei
 - 1.6.3. Capitolul 1: 12 – 16 – Cum Își formează Dumnezeu slujitorii
 - 1.7. Capitolul 1: 17 – 24
2. Capitolul 2
 - 2.1. Harul, o putere eficace, o energie de viață

- 2.2. Romani 14 și Epistola către Galateni – sabatul și ziua Domnului
- 2.3. Capitolul 2: 1 – 9
 - 2.3.1. Capitolul 2: 1 – 3 – Diferențele dintre Fapte 15 și Galateni 2; Tit cu Pavel
 - 2.3.2. Prudența lui Pavel în aducerea adevărului
 - 2.3.3. Frați falși și lipsa de sinceritate
- 2.4. Capitolul 2: 11 – 16 Conflictul cu Petru
 - 2.4.1. Petru încercând să mănânce cu păgânii
 - 2.4.2. Cauzele și miza conflictului
 - 2.4.3. Nu există îndreptățire prin nicio lege
- 2.5. Capitolul 2: 17 – 21 – Rezultate ale întoarcerii la lege
 - 2.5.1. Poziție de păcătos sau de sfânt
 - 2.5.2. Efecte asupra închinării
 - 2.5.3. Legea nu face să ne întoarcem la starea de călcător de lege
 - 2.5.4. Capitolul 2: 19 – 21 – Mort cu Hristos – Legea nu este desființată și s-a aplicat în moartea lui Hristos

1. Capitolul 1

1.1. Introducere

Examinând Epistola către Galateni, sper să pot arăta că această porțiune a Cuvântului este întocmită cu aceeași înțelepciune desăvârșită ca și celelalte cărți ale Vechiului și Noului Testament (nu poate fi altfel pentru o revelație dată de Dumnezeu); vom vedea de asemenea apărând dovada unui scop divin; și pornind de la acest obiectiv bine determinat, Duhul Sfânt modelează toate detaliile după marea gândire și marea sarcină întreprinsă.

Chiar o privire foarte rapidă ne face să vedem că scopul epistolei nu era atât să afirme adevărul îndreptățirii prin credință în contrast cu faptele legii, cât să o apere mai degrabă împotriva eforturilor dușmanului care încerca să o amestece cu poruncile și sub o autoritate omenească; cu alte cuvinte, este antidotul împotriva otrăvei tuturor celor care iudaizau, mărturisind în același timp Numele Domnului.

În Epistola către Romani este vorba mai degrabă de a face să reiasă adevărul pozitiv; în cea către Galateni este vorba de a regăsi adevărul deja învățat și primit; dar pe care dușmanul căuta să-l înece introducând legea ca mijloc auxiliar de îndreptățire. Duhul Sfânt, prin apostolul Pavel, își dă silința să nimicească deplin tot acest efort al lui Satan; aceasta dă un ton deosebit acestei epistole.

1.2. Capitolul 1 – 3

1.2.1. Rău doctrinar și rău moral – corintenii în raport cu galatenii

Ca de obicei, primele versete poartă marca ansamblului epistolei; ele arată ceea ce Duhul Sfânt va face să reiasă în fiecare din părțile sale. Găsim, firește, o serie de expresii extrem de bine alese, evitând elementele din afara subiectului, pentru a revela în mod condensat gândul lui Dumnezeu cu privire la starea de lucru din bisericile Galatiei. Aceasta explică relativ răceală a tonului epistolei – rezerva, am putea spune, cu care le vorbește apostolul. Cred că nu există niciun alt exemplu, nicăieri în Noul Testament. Motivul este următorul: starea rea în care căzuseră galatenii nu își avea izvorul în ignoranță, ci mai degrabă în necredincioșie. Ori aceasta înseamnă o mare diferență. Dumnezeu arată o răbdare foarte mare față de o simplă lipsă de cunoaștere; dar nu tolerează ca sfinții Săi să acționeze cu ușurătate cu privire la cunoașterea pe care le-a dat-o. Apostolul era pătruns de gândul lui Dumnezeu, și ni l-a dat sub formă scrisă fără nici cel mai mic amestec de eroare omenească. Ne-a dat nu numai gândul, ci și sentimentele lui Dumnezeu. Ori omul rezervă rigoarea cenzurii sale pentru ce este imoral – înșelăciune sau beție, sau alte lucruri grosolane: orice persoană corectă este sensibilă la aceste lucruri. Dar aceleași persoane care sunt impresionate înaintea unui scandal moral, pot să rămână complet indiferente la un rău de o mie de ori mai rău în ochii lui Dumnezeu. Cea mai mare parte dintre oameni resimt imoralitatea, îndeosebi pentru că sunt atinși ei înșiși; pe când în ceea ce Îl atinge pe Domnul, au nevoie întotdeauna de îndemnuri energice și să fie luminați de lumina lui Dumnezeu focalizată asupra problemei de care este vorba. Satan nu are tendința de a pune pe tapet eroarea dezvăluită; dimpotivă, o îmbracă în general cu o anumită măsură de adevăr, pentru a atrage mintea. Astfel seduce și face oamenii să refuze ceea ce este bun și să aleagă ce este rău.

Dumnezeu ne dezvăluie sentimentele pe care trebuie să le avem cu privire la răul doctrinar. Ca dovadă a ceea ce afirm, considerați Epistola către Galateni în comparație cu cea către Corinteni. Dacă ați fi intrat într-o adunare din Corint, ați fi văzut acolo o mulțime de oameni foarte mândri de darurile lor. Erau carnali și etalau puterea cu care îi înzestraseră Duhul lui Dumnezeu. Pentru că putem avea un dar real de la Dumnezeu și să-l folosim întrutotul carnal. La Corint, erau multe lucruri în mod deschis scandaloase. La începutul creștinismului, era obiceiul de a avea agape (sau: mese de dragoste), care erau o masă, sau o cină luată în comun când oamenii erau liberi să se adune, după sau înainte de munca lor. La Corint și poate și

altundeva, asociau această agapă cu Cina Domnului. Se poate bine înțelege că exista cu ușurință provocare: să ne amintim că acești credincioși tocmai ieșiseră din stricăciunea și întunericul păgânismului. Beția era foarte obișnuită printre păgâni: își făceau chiar un motiv de onoare de a se îmbăta în cinstea zeilor lor. Nu trebuie să-i judecăm pe acești sfinți din Corint după lumina primită de atunci, cu atât mai mult că în mare parte prin greșelile primilor creștini am învățat noi ce este moralitatea creștină sau ce ar trebui să fie ea. Erau ca niște copilași ieșind din mâinile doicii lor, pașii lor erau slabi și șovăitori. Prea adesea existau la ei revărsări ale firii ca cele ale păgânilor. Erau, pe lângă aceasta, partide între sfinți; unii se strângeau sub un steag, alții sub altul; își urmau favoriții. Unii căzuseră în păcate notorii; alții se ridicau pentru a revendica și a-și apăra drepturile, și aveau procese între ei. Erau toate felurile de delăsare în umblarea lor. Toate acestea se manifestau în mijlocul lor. Starea de lucruri morală era foarte jos. Dacă nu am avea scrierea unui apostol către asemenea persoane, am fi considerat absolut imposibil ca ei să fie creștini. De-a lungul întregii epistole, tonul rămâne la un nivel înalt de sfințenie, cu o sfântă condamnare a păcatului lor, și totuși apostolul începe într-un fel foarte frapant, cu atât mai mult cu cât ne amintim starea acestor credincioși din Corint. Începe prin a le spune că erau „sfințiți în Hristos Isus” și „sfinți chemați”. Le vorbește de asemenea despre credința lui Dumnezeu, care îi chemase „la comuniunea Fiului Său Isus Hristos, Domnul nostru” (1Cor. 1: 9). Ce contrast cu impulsul natural al minților noastre! Am fi fost dispuși să ne îndoim că vreunul dintre ei era convertit, în afara unui mic număr.

1.2.2. Capitolul 1: 2 – Adresă de trimitere a scrisorii: răceală

Dar cum se face că erau expresii atât de puternice de afecțiune față de corintenii care trăiau într-o asemenea dezordine, pe când nu era niciuna față de galateni? Scriind celor dintâi, îi numește „adunarea lui Dumnezeu”. „Pavel, apostol chemat de Isus Hristos... către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfințiți în Hristos Isus, sfinți chemați... Mulțumesc Dumnezeului meu întotdeauna cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Hristos Isus; pentru că în toate ați fost îmbogățiți în El, în orice cuvânt și în orice cunoștință... astfel încât nu vă lipsește niciun dar al harului, așteptând descoperirea Domnului nostru Isus Hristos” (1Corinteni 1: 1 – 7) etc. apoi abordează problema a ceea ce era rău, și o urmărește de-a lungul epistolei. scriind galatenilor, dimpotrivă, el spune: „Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți, și toți frații care sunt împreună cu mine, către adunările

Galatiei: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Hristos” (v. 1 – 3). Niciun cuvânt care exprimă poziția lor în Hristos sau în Dumnezeu Tatăl! Niciun cuvânt care îi califică drept sfinți în Hristos sau ca frați credincioși. El rămâne la nivelul minimului strict posibil când se adresează în mod colectiv creștinilor de acolo. Vorbește despre ei ca despre „adunările Galatiei”, nu îi asociază altora, ci îi ia, ca să zicem așa, ca ceva care nu valorează nimic. Invers, apostolul are grijă să spună: „toți frații care sunt împreună cu mine, către adunările Galatiei”. Dacă nu vorbește despre sfinți în general, vorbește universal despre frații care erau atunci cu el, tovarășii lui de lucru, cărora li se alătură scriind galatenilor. Avea un motiv pentru a o face. Nu era singur în mărturia lui, în ciuda tuturor insinuărilor falșilor învățători. Era ca și cum toți frații erau cu el, indentificându-se cu ce era el pe cale să le scrie.

1.2.3. Capitolul 1: 1 – Slujba lui Pavel nu este de origine omenească

În felul în care vorbește despre el însuși, există de asemenea ceva foarte remarcabil. „Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om, cu prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre morți”, etc. el începe dintr-o dată controversa. Primele cuvinte sunt deja o lovitură adusă noțiunilor iudaice în rădăcina lor. Ei socoteau să le repete apostolului pentru că nu fusese cu Domnul Isus, când El era pe pământ. Care este răspunsul lui Pavel? Accept, spune el, ce îmi spuneți sub formă de reproș: nu sunt apostol de la oameni, nici prin om. Exclue complet orice operațiune omenească tinzând să-l numească sau să-l rânduiască. Apostolul lui nu era nici „de la oameni” în ceea ce privește sursa sa, „nici prin om” ca agent intermediar, în niciun fel. Nimic nu ar fi fost mai ușor pentru Dumnezeu decât să-l convertească pe Pavel la Ierusalim; acolo fusese el crescut la picioarele lui Gamaliel; acolo începuse să izbucnească violența sa împotriva creștinilor. Dar când l-a întâlnit pe Dumnezeu, era departe de Ierusalim, tot înverșunat să-i persecute pe sfinți: și acolo, în împrejurimile Damascului, în plină zi, Domnul, nevăzut pentru ceilalți, Se descoperă din cer lui Saul din Tars, spre marea lui uimire. El nu era doar un sfânt prin chemare, ci un apostol prin chemare; „apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți”. Și pentru a face lucrul acesta și mai frapant, la botezul lui, cine a fost ales de Domnul pentru a-l boteza? Un ucenic despre care nu ni se spune nimic altceva, și despre care se spune aici că era evlavios și locuia la Damasc. Dumnezeu dovedește o grijă deosebită în a arăta că apostolul, chemat la o poziție eminentă și importantă – cea mai importantă slujbă ocupată vreodată de un om chemat să-I slujească

Domnului Isus Hristos în Evanghelie – în a arăta, zic eu, că Pavel fusese astfel chemat fără intervenția, nici autorizația, nici recunoașterea formală a omului, sub orice formă ar fi. Botezul său nu avea nimic de-a face cu calitatea sa de apostol. Ești botezat ca și creștin, niciodată ca apostol. Pavel plecase de îndată în Arabia; predicase acolo Evanghelia, și Dumnezeu îl recunoscuse numaidecât ca slujitor al lui Hristos în Evanghelie, fără nicio interferență omenească. Aceasta este în realitate, adevăratul principiu al slujirii, deplin ilustrat în chemarea și lucrarea lui Saul din Tars, de aici înainte rob al lui Isus.

Unii puteau totuși să obiecteze că se vorbește în mod expres în altă parte în Noul Testament de persoane puse deoparte de oameni, și care au primit punerea mâinilor. Recunoaștem deplin aceasta. Dar în anumite cazuri, este vorba de o persoană care se arătase deja calificată pentru lucrare, și era pusă deoparte în mod formal de autoritatea apostolică pentru a-și asuma o sarcină locală, și ea era îmbrăcată cu o anumită demnitate în ochii sfinților, poate pentru că darul era modest. Să remarcăm cu privire la bătrân că nu se spune că trebuie să fie un „învățător”, ci doar, „capabil să învețe” (1 Timotei 3: 2). O slujbă oficială nu este atât de necesară, când există o mare măsură de putere. Puterea se face simțită. La urma urmelor, sfinții lui Dumnezeu vor fi întotdeauna nevoiți s-o recunoască. De atunci, când un om a primit un dar de la Domnul, nu mai trebuia să-și facă griji în ce-l privea: Dumnezeu știe cum să facă să fie respectat darul, dacă oamenii nu-l văd, nici nu-l ascultă. Dar când oamenii au calități de seriozitate și de evlavie, fără putere evidentă pentru toți, au nevoie să fie investiți cu autoritate, dacă trebuie să aibă greutate față de oameni nespirtuali. De aceea, se pare, vedem un apostol, sau un delegat apostol făcând o călătorie, luând hotărârea în guvernare, numind, sfătuind pretutindeni unde ceva mergea prost sau lipsea sfinților.

1.2.4. Sarcina de bătrân și slujirea; nu o slujbă plătită

În fapt, oamenii confundă sarcina de bătrân cu slujba. Bătrânii erau rânduiți de cei care dețineau ei înșiși o autoritate mai înaltă direct din partea lui Hristos, dar nu există niciodată ceva care să se asemene ordinării unui om pentru predicarea Evangheliei. În Scriptură Domnul, și numai Domnul, este Cel care îi cheamă pe oameni să predice. În tot Noul Testament nu există niciun exemplu contrar. A căuta să deții o misiune omenească pentru a predica Evanghelia, sau pentru a avea un loc de învățător în adunările creștine, este o dezordine pozitivă, în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. În vremurile apostolice, nu a existat nimic care să se asemene cu o persoană fiind investită într-o slujbă de învățător, nu mai mult decât în cea

de profet. Printre bătrâni, puteau fi unii care erau evangheliști, învățători etc.; de aceea se spune: „Bătrânii care conduc bine să fie învredniciți de onoare dublă, mai ales cei care se ostenesc în cuvânt și în învățătură” (1Timotei 5: 17). Bătrânii, a căror treabă era să conducă, chiar dacă nu erau învățători, erau în pericol să fie disprețuiți; ori ei trebuiau să fie „învredniciți de onoare dublă”, dacă ei conduceau bine. Trebuiau să fie onorați ca și categorie de persoane, „mai ales cei care se ostenesc în cuvânt și în învățătură”. Mai mulți dintre ei, pe lângă activitatea lor de bătrâni, puteau să fie și învățători, și aceia aveau și mai mult drept la onoarea sfinților. Nu doresc nicidecum să pun deoparte faptul că existau persoane puse deoparte de om; dar ceea ce neg este faptul că acesta era cazul categoriilor obișnuite ale slujirii – păstori, învățători etc. Aceștia nu au fost niciodată rânduiți de om, în orice fel ar fi fost. Întreaga categorie a celor care sunt slujitori după Scriptură, este independentă de orice ordinare. Alegerea adunării intervenea pentru diaconi, care vegheau lucrările exterioare: ei erau rânduiți cu împuternicirea apostolică – cel puțin așa s-a pus în practică rânduirea celor șapte bărbați pentru problema meselor la Ierusalim. La fel mai este cu privire la administratorii dărnicii dintre națiuni, despre care se vorbește în 2Corinteni 8: 19 – 22. Ei au fost aleși pentru această lucrare de diverse adunări care le încredințau contribuțiile lor. Bătrânii erau mai degrabă chemați să conducă și să guverneze local, deși gândul unei alegeri de către adunare nu este niciodată sugerat. Totuși, ei erau aleși în mod formal de către apostoli sau delegați apostoli; și greutatea celor care îi alegeau era fără îndoială destinată să le dea importanța cuvenită în mintea sfinților în general.

Cazul lui Timotei este fără îndoială deosebit. Fusesse desemnat prin profeție pentru o anumită lucrare cu totul specială, aceea de a păstra învățătura sănătoasă; apoi, apostolul și ceata bătrânilor și-au pus mâinile peste el, prin care i-a fost dat un dar spiritual, pe care nu-l mai avea înainte (1Timotei 4: 14; 2Timotei 1: 6). Este evident că niciun om în viață acum nu a fost dăruit și chemat la o asemenea lucrare, într-un asemenea fel.

1.2.5. Începutul unei slujbe – Fapte 13: 1 – 3

S-ar putea spune că în cazul lui Pavel, a existat punerea mâinilor, cum citim în Fapte 13. Ce declară aceasta? Desigur, nu că era un apostol ales de om, pentru că Duhul Sfânt declară aici că era „apostol *nu de la oameni*, nici prin om” (Galateni 1: 1). Ceea ce a avut loc în Antiohia nu era, în niciun fel, o ordinare a lui Pavel pentru a fi apostol. Este evident, conform multor părți ale Scripturii, că fusese deja ocupat cu predicarea cu mulți ani înainte să se pună mâinile peste el, și că era unul dintre cei recunoscuți ca profeți și

învățători în Antiohia (Fapte 13: 1). Cred că era vorba atunci de a-i pune deoparte pe Pavel și Barnaba pentru misiunea specială la care erau pe punctul de a pleca – pentru a implanta Evanghelia în noile ținuturi. Cu siguranță, când Duhul Sfânt spune: „Puneți-Mi deoparte acum pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat” (Fapte 13: 2), aceasta nu înseamnă că până atunci predicaseră din propria lor voie, fără autoritatea Domnului; și aceasta înseamnă încă și mai puțin că marele apostol al națiunilor ar fi fost rânduit atunci de cei care erau mai neînsemnați decât el. Este vorba, pur și simplu, de o recomandare către harul lui Dumnezeu, pentru noua lucrare în care se angajau. Ceva asemănător ar mai putea avea loc în zilele noastre. Să presupunem că un om care a predicat deja Evanghelia în Anglia, se simte îndemnat în inima lui să meargă să viziteze Statele Unite ale Americii, și că frații lui simt că el este tocmai omul pentru această lucrare; aceștia ar putea, pentru a-și arăta acordul și simpatia, să se adune, cu rugăciune și post, pentru a-și pune mâinile peste fratele care va pleca. Acest mod de a proceda ar fi, după părerea mea, pe deplin scriptural. S-a făcut astfel în cazuri asemănătoare. Dar aceasta nu este o ordinare; se recomandă pur și simplu harului lui Dumnezeu, persoane deja înzestrate pentru lucrare și care au înaintea lor un drum nou.

Dar ce consider eu antiscriptural, și chiar ca un păcat pozitiv, este a se insista asupra unei anumite ceremonii care ar fi o trecere obligatorie pentru a fi efectiv recunoscut ca slujitor al lui Hristos. Chiar dacă acest lucru este larg răspândit, este o impostură a tradiției, care nu poate să se sprijine nici pe cea mai mică porțiune din Scriptură. Este doar ceva introdus de om, scos în principal din preoția iudaică. Cel care aparținea familiei de preoți, nu putea intra în funcțiile sale sacerdotale înainte de a fi trecut printr-un mare număr de ceremonii. Este ceea ce catolicii romani au imitat după măsura lor, mai mult decât toți ceilalți. Uimitor este că oamenii care se ridică împotriva papismului în hotărârile lor, au continuat să-i imite cea mai rea parte; deoarece cred că tocmai asupra acestui punct este Duhul Sfânt cel mai întristat. Efectul acestui lucru este acredierea unui mare număr de oameni care *nu sunt* slujitorii lui Hristos și discreditarea unui mare număr de oameni care *sunt* slujitorii Săi, pe motivul că nu au trecut prin această inovație particulară. Aceasta are ca efect facerea oricărui rău posibil. Acest rău își are originea chiar în inima iudaismului, și este cea mai mare frână imaginabilă a acțiunii Duhului Sfânt în adunare, astăzi ca în orice timp. Unii vor lua un aer grav înaintea acestor remarci, și vor spune că este o lipsă de dragoste creștinească a vorbi astfel; dar nu știu ce înseamnă dragostea creștinească. O confundă cu indiferența, care nu este decât moartea dragostei creștinești. Dacă v-ați vedea copilul cu mâinile pe cărbuni aprinși, nu v-ați reține să

strigați foarte tare, nici să acționați cu energie pentru a-l ajuta, fără a-i asculta pe cei care v-ar spune că este urât pentru un creștin să ridice tonul sau să acționeze brutal. La fel, în subiectul care ne preocupă, suntem înaintea a ceea ce ține de binecuvântarea Bisericii pe de o parte, de blestemul creștinătății pe de altă parte. Ce orori au ieșit din aceasta! Papa însuși este un produs al acestui lucru: pentru că dacă aveți preoți, vă trebuie firește un mare preot; dacă aveți pe fiii lui Aaron, aveți nevoie și ca Aaron să fie reprezentat. Papa a fost rânduit tocmai pe această bază, și tot sistemul papismului depinde de aceasta. Vai! Este un demon pe care protestantismul însuși nu a reușit să-l exorcizeze.

1.2.6. Împotriva succesiuni apostolice sau clericale

„Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om” (Galateni 1: 1): aceasta exclude în întregime omul, atât ca sursă a slujirii sale, cât și ca agent intermediar care se leagă de ea în vreun fel. Marele punct pe care trebuie să ni-l amintim în raport cu slujirea, este că sursa ei este în mâinile lui Hristos; este ceea ce spune Pavel aici: „prin Isus Hristos”. Nu spune „*din partea lui Isus Hristos*”. În acest context particular, consider expresia „*prin Isus Hristos*”, ca mult mai tare – pentru următorul motiv: învățătorii iudaizanți ar fi putut spune: admitem deplin că este *din partea* lui Isus Hristos, dar trebuie ca lucrul să aibă loc *prin* cei care au fost aleși și rânduiți de Domnul Însuși când era pe pământ; trebuie ca apostolii să fie canalul. – Dar Dumnezeu a dat o lovitură de moarte noțiunii de succesiune apostolică. În marea Lui bunătate, a exclus, pentru orice om spiritual, orice pretext pentru un asemenea rău. Galatenii erau probabil tulburați și perplecși, deoarece, cu încuviințarea tuturor, Pavel era un apostol complet în afara celor doisprezece. De ce nu s-a tras la sorti în privința lui Pavel, dacă Pavel trebuia să fie unul dintre apostoli în sensul cel mai înalt al cuvântului? La aceasta răspundem aici. El leagă apostolatul său nu numai de Dumnezeu și Domnul nostru ca sursă, ci și de modul de transmitere – „prin Isus Hristos, și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre morți”. Iată o altă lovitură dată partizanilor succesiunilor. Stabiliseră un contrast între Pavel și cei doisprezece apostoli, în dezavantajul lui Pavel. Dar apostolul arată că, dacă era vreo diferență între el și ei, era că el era apostol prin Cel care-L înviase pe Hristos dintre morți. Ceilalți fuseseră chemați să fie apostoli numai când Domnul nostru era pe pământ, luându-I locul ca om aici jos. Pavel fusese chemat de Isus Hristos înviat dintre morți. În cazul chemării lui Pavel pentru a fi apostol, era o putere mai mare, o glorie mai mare, o deosebire mai mare, decât pentru ceilalți apostoli, atât cât erau diferențe. Apostolul înlătură toate

teoriile lor și prezintă cu putere propriul său loc. Pavel este modelul slujitorilor până astăzi. Vorbind despre slujire, îi place să o plaseze pe acest teren, terenul pe care se baza propria lui chemare. Când este vorba de predicarea sa, el zice: „Am crezut, de aceea am vorbit” (2Corinteni 4: 13); ia lucrul pe baza cea mai simplă și cea mai bună: dacă cineva cunoaște adevărul, să vorbească despre el. Inutil de a aștepta orice altceva. În vederea acestui lucru lucrează Domnul în Biserică. De exemplu, care este baza darurilor cu privire la slujbe când vorbește Pavel despre ele în Epistola către Efeseni – acolo ne este prezentat subiectul sub cea mai înaltă formă? Baza este Hristos suit în înălțime și dând daruri oamenilor: „Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristis” (Efeseni 4: 11 – 13). Întreaga slujire, de la slujbele sale cele mai înalte până la cele mai de jos, este așezată pe același principiu. Dacă se insistă spunând: Tot ce ați spus cu privire la Pavel este foarte bine, dar nu se aplică slujitorilor obișnuiți, răspund că se aplică; pentru că prin exemplul apostolului Pavel, Duhul Sfânt ne învață că de la apostoli și profeți, până la păstori, învățători sau evangheliști, toți sunt așezați pe aceeași singură bază; toți sunt daruri venind de la același Domn, fără intervenția omului sub nicio formă și în niciun fel.

Unii vor răspunde atunci: „Ce este cu bătrânii? Asupra acestui punct vă înșelați, pentru că nu-l aveți”. Răspund: Nu avem bătrâni în mod formal, pentru că nu avem apostoli și nu suntem apostoli. În această privință nu suntem mai defavorizați decât ceea ce se numește biserică sau sectă, pentru că niciuna nu are apostoli, după câte știu. Adevărata diferență între cei care se adună în jurul Numelui Domnului Isus Hristos și ceilalți, este că *noi* nu pretindem că avem ceea ce nu am primit, în timp ce aceasta este ceea ce fac *cei* care pretind că numesc bătrâni. Nu puteți numi bătrâni dacă nu aveți apostoli; este adevărat că putem avea anumite persoane care au calități cerute bătrânilor, și trebuie să le recunoaștem; dar a imita numirea bătrânilor, acum că nu mai există apostoli, este un păcat. Nu vom spune mai mult despre subiectul slujbei.

1.3. Capitolul 1: 4 – Nu din lume; scoși din veacul rău de acum

Ce era cu galatenii? Cu ce scop introduceau legea între creștini? Dacă Domnul Se dăduse deja „pe Sine Însuși pentru păcatele noastre” (1: 4), și a pus în ordine această chestiune, a presupune că ar fi trebuit să Se dea „pe Sine Însuși pentru păcatele noastre” lăsându-ne păcatele neșterse, înseamnă a nega eficacitatea lucrării Lui, dacă nu gloria Persoanei Sale. El le arată adevărul cel mai elementar al Evangheliei, a ști că Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre”. Nu este vorba deci deloc de omul căutând să dobândească o anumită dreptate, ci de Hristos, care „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre”, atunci când nu aveam nimic, în afară de păcate. Nu a făcut-o cu scopul de a pune din nou oamenii sub lege, făcând din aceasta modelul urmat pentru creștini, ci „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum” (1: 4). Care este efectul produs asupra oamenilor când ei adoptă legea ca și creștini? Aceasta îi face lumești; fără excepție. Nu poți fi despărțit de lume când ești sub lege. Noi nu suntem în carne, ci în Duh. Iată norma credinciosului: nu numai a anumitor credincioși, ci a tuturor. Noi nu suntem „în carne” (Romani 8: 9). Există carne în noi, dar nu suntem în carne. Ceea ce vrea să spună apostolul prin aceasta, este că Dumnezeu nu ne mai privește ca simpli oameni muritori încărcăți cu păcatele lor, nici nu ne tratează ca atare; ci Dumnezeu ne privește după ceea ce este Hristos, în care nu există păcat: dacă ne considerăm poziția noastră ca și creștini, nu există păcat în noi; pentru că firea noastră a fost deja condamnată în cruce, și Dumnezeu nu cere să pronunțe de două ori sentința asupra ei. Ceea ce avem de făcut acum, este să trăim de Hristos, să intrăm în binecuvântarea acestui adevăr dacă El „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum” (1: 4). Legea se adresa cetățenilor lumii. Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne răscumpere, sau să ne scoată din lume, chiar în timp ce suntem încă în ea. „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17: 14). Suntem văzuți ca despărțiți de lume prin moartea lui Hristos, dar trimiși în această lume prin învierea Sa (Ioan 17: 18); totuși suntem trimiși în ea fără a fi din ea, neapartenând lumii mai mult decât îngerii. Moartea lui Hristos ne plasează în întregime în afara lumii. Învierea lui Hristos ne trimite din nou în ea, ca noi creaturi, mesageri ai păcii pe care o dă, complet separați de ceea ce se petrece în lume. Domnul nostru spune: „Și ei nu mai sunt în lume, după cum Eu nu sunt din lume.. Cum M-am trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume” (Ioan 17: 11, 16, 18). El dă aceeași măsură și pentru El, și pentru ei; în consecință, după ce a fost înviat dintre morți, spune: „Cum M-am trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20: 21).

Apostolul se așează el însuși cu ei înaintea lui Hristos, „care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre”. Aceasta este binecuvântarea comună tuturor credincioșilor, „ca să ne scoată din veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru”. Lucrul remarcabil este că, atunci când Dumnezeu Se descoperă ca Cel care dă legea – ca Domnul – nu-i desparte pe oameni de lume. Nu putem spune că iudeii erau despărțiți de lume. Erau despărțiți de națiuni, dar erau poporul cel mai important din lume; și fuseseră făcuți astfel pentru a menține drepturile lui Dumnezeu în lume. Ei nu erau chemați să fie afară din lume, ci ca un popor în lume. De aceea iudeii trebuiau să lupte împotriva canaaniților; și tot pentru aceea aveau un templu magnific. Pentru că erau un popor din lume, aveau sanctuar al lumii. Dar nimic din toate acestea nu este adevărat pentru creștini, deoarece Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru”. Este o stare de lucruri total diferită care intră în scenă când Dumnezeu face cunoscută voia Sa – nu numai legea Sa – și Se descoperă ca „Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” (Romani 15: 6), care a fost dat să moară pentru păcatele noastre. Intrăm în relația conștientă de copii acu Dumnezeu Tatăl nostru și sarcina noastră acum, este să-L onorăm pe Hristos după poziția pe care a ocupat-o la dreapta lui Dumnezeu. Oamenii uită că Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum”. Se afundă în lume de care răscumpărarea ar trebui să-i fi eliberat; și aceasta se întâmplă pentru că se pun ei înșiși sub lege. Dacă am de-a face cu voia lui Dumnezeu Tatăl meu, privilegiul meu este să sufăr cum a suferit Hristos. Legea pune o sabie în mâinile omului, în timp ce voia lui Dumnezeu face ca cel care este creștin să fie gata să meargă la măcel, sau să sufere prin sabie din cauza lui Hristos: „După cum este scris: Pentru Tine suntem dați morții toată ziua, suntem socotiți ca oi la înjunghiere. Dar, în toate acestea, suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8: 36 – 37), dar suntem învingători prin suferințe, nu prin lucrurile în care se laudă lumea. Dumnezeu este glorificat în Hristos după modelul crucii: iată modelul nostru, nu Israel, nici legea, ci crucea lui Hristos. Este ca și cum Dumnezeu ar spune: Îl am pe Hristos în cer, mă gândesc la Cel care este singurul care M-a glorificat vreodată, și este Acela la care trebuie să vă gândiți și voi.

Nimic nu este mai exact, mai complet și mai potrivit pentru a face față pericolelor actuale, unde se caută a se face să reînvie principiul succesiunii clericale sau apostolice, și poruncile religioase ca mijloc de a-L onora pe Dumnezeu. Scriptura tratează toate aceste cazuri, și acest Cuvânt divin și binecuvântat dă întotdeauna remediul. Înțelepciunea noastră constră în a

căuta să ne folosim de el în totalitate, petru a fi „înțelepți față de bine și simpli în ce privește răul” (Romani 16: 19).

1.4. Capitolul 1: 5 – 6 – A trece repede la o evanghelie diferită

Felul abrupt în care apostolul abordează subiectul său este remarcabil. Tocmai le amintise că Domnul S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum (1: 4); și aceasta făcuse să izvorască o scurtă mulțumire pentru Dumnezeu și Tatăl nostru, „a căruia să fie gloria în vecii vecilor! Amin” (1: 5). Dar iată-l acum că ajunge imediat la marele subiect pe care îl are în vedere. Inima lui era, ca să zicem așa, prea plină pentru a folosi mai multe cuvinte decât era nevoie. Nu putea zăbovi înaintea a ceea ce era atât de funest chiar pentru fundamentele pe care trebuie să se sprijine adunarea, sau mai degrabă creștinii în mod individual, înaintea lui Dumnezeu. „Mă mir că treceți așa de repede de Cel care v-a chemat la harul lui Hristos, la o evanghelie diferită” (1: 6). Cuvintele „treceți”, nu „ați trecut”, arată că erau pe cale să treacă. Erau pe cale să-și schimbe poziția, îndepărtându-se „de la Cel care v-a chemat în harul lui Hristos”. Răul și pericolul nu erau încă definitive așa încât să nu mai poată privi la Dumnezeu în ce îi privea. Când ne gândim că apostolul Pavel evanghelizase aceste suflete, și că le mai predicase cu puțin timp înainte, nu există dovadă mai tristă a ușurinței cu care Satan găsește mijlocul de a îndepărta sufletele. Luați chiar copii ai lui Dumnezeu care au primit cele mai bune învățături, și veți vedea în ciuda a toate, simptome care nu lipsesc aproape niciodată să apară: o înclinație față de ce este slab și fals, o promptitudine de a urma sentimente omenești în lucrurile lui Dumnezeu, sentimente abătute de la adevăr de aparențe fără realitate. Iată ce veți găsi în afara unei puteri extraordinare a Duhului Sfânt pentru a opri lucrările lui Satan. Lucrurile fără valoare care pot fi introduse cu temelia, despre care vorbește apostolul în 1Corinteni 3: 13; „lemn, fân, paie” – toate acestea ne arată cum se poate întâmpla că, deși Dumnezeu a format adunarea, există o altă latură a adunării de care trebuie să se țină seama: omul. Pavel vorbește despre el însuși ca despre un „arhitect înțelept” (1Corinteni 3: 10). Dintr-un anumit punct de vedere, Dumnezeu este Cel care zidește adunarea, și acolo nimic nu poate da greș. Ceea ce Domnul ține direct în mâna Sa, ține fără greș, prin propria Sa putere. Dar responsabilitatea omenească intră în această mare lucrare, cum o face aproape în toate lucrurile, fără creația și răscumpărarea unde Dumnezeu este singur, și nu poate fi decât singur. Dar pentru tot restul, în tot ce este prețios, că este chemarea sufletelor prin Evanghelie, sau orientarea sufletelor după ce l-au cunoscut pe Domnul, sau

strângerea copiilor lui Dumnezeu într-un singur trup (Biserica), în toate aceste lucruri omul are partea sa, și nu este decât prea adevărat că aduce în ele slăbiciunea naturii sale. Istoria pe care Dumnezeu ne-o dă în Biblie este că în tot ce a încredințat în mâinile omului, acesta își arată slăbiciunea și lipsa de energie. „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel care v-a chemat în harul lui Hristos, la o evanghelie diferită”. La urma urmelor, astfel este și istoria, nu numai a Vechiului Testament și a diferitelor căi în care Dumnezeu l-a încercat pe om, ci și a timpului când avem subiectul infinit mai binecuvântat al Noului Testament – ceea ce este Dumnezeu în Fiul Său, și în căile Sale față de oameni prin Fiul Său, de când Domnul a urcat la cer, și Duhul Sfânt a fost trimis aici jos – chiar în raport cu aceste lucruri, slăbiciunea omului se arată negreșit. Nu numai datorită oamenilor necredincioși care au găsit mijlocul de a se strecura în Biserică, ci copiii lui Dumnezeu au și ei carnea în ei. Aceștia își au sentimentele lor omenești, neputințele lor omenești, și ceea ce Satan poate găsi în orice creștin pentru a împiedica sau întuneca puterea lui Dumnezeu. Prin astfel de mijloace sfinții din Galatia fuseseră rătăciți, și toți erau în pericol să fie, în orice vreme. Trag de aici două lecții importante. *Prima*, să nu fim surprinși dacă există deviații printre sfinții lui Dumnezeu. Nu trebuie să-mi permit să gândesc o singură clipă că este un semn al vreunei slăbiciuni în adevărul însuși, sau în mărturia care ne-a fost încredințată, nici că aceasta discreditează ceea ce este de la Dumnezeu, pentru că Dumnezeu poate să tolereze ce este contrar propriei Sale naturi, și să îngăduie pentru un timp omului să arate ce este el. Dar ce este conform lui Dumnezeu rămâne, și Dumnezeu Se va îndreptăți în aceasta, și va îngădui ca ceea ce nu este de la El să arate adevăratul Său caracter. *Al doilea* lucrur pe care îl învățăm, este îndemnul de a veghea și îndemnul la judecata de sine. Acestor galateni, altădată atât de zeloși că și-ar fi scos ochii din dragoste pentru Pavel, același apostol trebuie acum să le scrie: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel care v-a chemat în harul lui Hristos”. Remarcați alegerea expresiilor: „Harul lui Hristos”. Satan folosea un amestec de lege, de har, de legalism și de Hristos. Ori ceea ce caracterizase chemarea lor, era numai și numai „harul lui Hristos”.

1.5. Capitolul 1: 7 – 9 – o evanghelie diferită, care nu este o altă Evanghelie

Dumnezeu făcuse cunoscut galatenilor că erau bieți păcătoși dintre națiuni, că nu exista nimic pentru ei în afara îndurării, și că îndurarea venise până la ei în Persoana lui Hristos. Acesta era singurul lucru la care invită sufletele: să accepte îndurarea pe care Dumnezeu le-o dă în Hristos, ceea ce

presupune că simt nevoia îndurării, și că sunt gata să privească la Hristos și la nimeni altcineva. Nu rămâne mai puțin adevărat că numai harul lui Hristos lucrase asupra acestor credincioși din Galatia; apostolul le-o reamintește. La ce se îndreptau ei acum? „La o evanghelie *diferită*, care nu este o *altă* Evanghelie” (1: 7). Dacă harul lui Hristos era sursa și puterea chemării lor, Evanghelia era mijlocul. Dar părăsiseră acum această Evanghelie pentru ceva diferit. Remarcați că nu spune „ceva *contrar* *Evangheliei*”, ci „o evanghelie diferită” și chiar din acest motiv, spune că „nu este o altă Evanghelie”: era nedemn să fie numită o altă Evanghelie. Dumnezeu nu recunoaște decât una; nu îngăduie niciun compromis cu privire la Evanghelie și nici noi nu trebuie să facem.

1.5.1. Amestecul cu legea

Unii vor găsi aceasta ciudat, într-adevăr excesiv; dar sunt absolut convinși că același rău care lucra atunci cu privire la galateni, este acum la lucru în creștinătate în mod universal. Poate varia în formă într-un loc sau altul, dar unde ne întoarcem, găsim într-un fel sau altul, legea amestecată cu harul lui Hristos, atât în ce este predicat, cât și în mărturisirea exterioară a lui Hristos așa cum este păstrată de instituțiile creștine. Puțin contează denotațiunea, pretutindeni este la fel. Există cu toate acestea diferențe de măsură în acest domeniu; unii sunt mai deschiși, alții mai inteligenți, alții mai sistematici; dar găsim pretutindeni aceeași otravă, ici difuză, colo concentrată; aceasta într-o asemenea măsură încât adevărul sună ciudat în urechile oamenilor. Pentru a aduce o dovadă, să luăm o expresie simplă și frecventă în epistolele lui Pavel: „dreptatea lui Dumnezeu”, în privința căreia domnesc ideile cele mai eronate. Ne bucurăm când aflăm că unele persoane îl predică pe Hristos, sau chiar legea, pentru că Dumnezeu Se folosește de predicarea legii pentru a convinge mulți păcătoși. Dar faptul că Dumnezeu lucrează chiar prin intermediul predicării unei Evanghelii pervertite, nu ne autorizează să presupunem că cei care sunt copiii lui Dumnezeu pot să trateze eroarea cu ușurință. Este un lucru de recunoscut că Dumnezeu lucrează în mod suveran; altceva este să știi care este pentru noi adevărata Lui mărturie. Suntem făcuți conștienți să nu acceptăm niciodată nimic altceva, pentru propriile noastre suflete, decât adevărul simplu și deplin al lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ascultăm niciodată nimic care se depărtează de aceasta, și adevărul poate evita ascultarea erorii. Nu vorbesc aici de greșeli în ceea ce se spune în cursul predicării. O deosebire de limbă sau neștiința, nu înseamnă a strica Evanghelia. A asculta o greșeală este un lucru; dar a

merge acolo unde știm dinainte că există amestecul legii și al lui Hristos, este păcat.

1.5.2. O chestiune foarte gravă

Se va spune poate că ceea ce zic este excesiv și de nejustificat. Dar întrebarea este: Mă voi erija eu în judecător al Duhului Sfânt? Să ne amintim într-adevăr că apostolul nu scria ca un simplu om, ci scria ceea ce Duhul Sfânt scria ca să ne învețe. Ori el spune: „Sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (1:7-8). Să cântărim cu imparțialitate asemenea cuvinte, și atunci vom putea judeca dacă am insistat prea mult în vorbele mele asupra datoriei fiecărui creștin în fața unei răsturnări a mărturiei Evangheliei. Pentru că aceasta se introducea printre galateni.

1.5.3. Trebuie să facem diferență între legea ceremonială și legea morală? Eliberarea de această influență

Poate veți spune că aceasta mergea prea departe, și că la galateni exista amestecul legii ceremoniale cu harul, în timp ce astăzi se respectă legea morală. Nu pot să spun decât că este și mai rău și mai mortal, pentru că legea ceremonială se poate prezenta ca imagine a lui Hristos, dar legea morală introduce ce face omul, sub o formă sau alta – formele sau ceremoniile iudaice nu aveau sens, în afara relației lor cu Hristos. În instituțiile creștine, nu există nicio virtute în apa botezului, nici în pâinea și vinul de la cină, în afară de ceea ce reprezintă ele. Din clipa când se introduce altceva decât Hristos pentru îndreptățirea omului, fundamentul a dispărut; Hristos trebuie să-mi fie mai scump decât orice altceva – mai scump chiar decât aceste instituții. A-L avea pe Hristos în inimă, este cea mai bună dovadă că un suflet este salvat. A cunoaște voia Sa asupra unui anume punct, și a nu-i atribui o importanță majoră, nu înseamnă decât a nu avea nicio considerație vie pentru Hristos. Când sfinții lui Dumnezeu au aflat adevărul cu simplitate, și au devenit capabili să-l țină cu tărie, atunci vine timpul încercării. Poate că există multă slăbiciune și necredincioșie printre cei care au adevărul, și oamenii spune: „Nu văd că cei care au acest adevăr valorează mai mult decât vecinii lor”; dar trebuie să facem deosebire între slăbiciunea de purtare la cei care au adevărul (poate fi remediată) și la cei care nu îl au (nu se poate schimba minciuna în adevăr). Nicio putere de

pe pământ nu poate extirpa legalismul stării la lucru în creștinătate: pentru a renunța la lege, ar trebui mai întâi ca sistemele religioase rânduite să înceteze să fie sisteme pământești. Nu puteți reforma ceea ce are fundamente total defectuoase. Se poate înlătura ce s-a construit deasupra; dar dacă fundamentele sunt fără valoare și false, nu va exista niciodată remediu. Este o singură umblare bună de urmat: și anume a părăsi totul. Cei care își dau seama de aceste lucruri, trebuie să arate Domnului și Stăpânului nostru – adevărului și sfinților lui Dumnezeu – o despărțire deplină și fără concesie de tot ce distruge adevărul deplin al harului lui Hristos. Dar trebuie să se arate sprijin față de persoanele care nu cunosc mai bine.

Pe de altă parte, dacă vedeți o persoană în mod deschis lumească în mijlocul unei cete religioase, cred că nu merită efortul de a ne lua de indivizi și de a muștra abuzul lor, ca un preot care pornește la vânătoare sau la felul în care intonează. Avem ceva mult mai bun de făcut decât să facem remarci despre membrii clerului care merg la dans; să lăsăm lumea să se ocupe cu asemenea remarci. Dar este foarte diferit când se predică lucruri false: trebuie atunci să căutăm să-i eliberăm pe copiii lui Dumnezeu de influențele rele. Ce penibil este să ne gândim că unii sunt ținuti să predice legea, într-o asemenea măsură încât ar fi considerați necinstiți dacă nu ar face-o! Ceea ce dă Dumnezeu în raport cu o asemenea stare de lucruri nu este doar un remediu, ci o eliberare. Cei care cred Cuvântul lui Dumnezeu, și ceea ce Duhul Sfânt spune atât de solemn cu privire la aceste lucruri, ar trebui să fi terminat complet cu acestea; este adevărat că oamenii cu adevărat evlavioși pot fi înlănțuiți. Vorbim de pericolul de a amesteca legea cu Evanghelia: acesta era răul la galateni.

1.5.4. Nimic în afară de ce este scris

Să considerăm avertizarea pe care Duhul Sfânt o adresează sufletelor prinse în această capcană. Oamenii pot să vă spună că știu să despartă ce este bun de ce este rău; dar Dumnezeu este mai înțelept decât oamenii; un om spiritual ar deosebi regresul sufletelor acolo unde asemenea lucruri sunt admise. Este ceea ce explică vigoarea neobișnuită a avertizării apostolului. Ei erau proprii lor copii în credință, și el era nedumerit în privința lor din cauza celor care îi agitau și îi tulburau. Iată ce spune el – puțin contează cui se aplică aceasta: „Dacă vă vestește cineva altă evanghelie decât ceea ce ați primit, să fie anatema”. „Chiar dacă noi sau un înger din cer vă va vesti altă evanghelie decât Evanghelia pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema” (1: 9, 8). Galatenii căutau probabil să se adăpostească în spatele unor pretexte ca: „știm foarte bine ce predica Pavel, dar noi avem adevăruri adiționale, în

afară de ce ne-a dat Pavel”. Dar sentința este formală: „Dacă vă vestește cineva altă evanghelie decât ceea ce *ați primit*, să fie anatema” (1: 9). Nu numai: „pe care v-am vestit-o”, ci „ceea ce *ați primit*”. Nu numai că nu trebuia să fie niciun amestec în ce predica el, ci nu trebuia să se adauge nimic la ceea ce primiseră. Avem ce a scris apostolul Pavel, la fel de clar cum galatenii aveau ce predicase. Nu este nicio diferență, în afară de faptul că ceea ce este scris are o autoritate chiar mai mare, ca mijloc de comunicare, decât ceea ce este oral. În ceea ce este oral, s-ar putea introduce ceea ce este de la fire. Apostolul a trebuit să mărturisească faptul că în anumite ocazii *vorbi* în grabă, dar niciodată în legătură cu ce *scrises*. Problema nu venea din faptul că se înlătura Evanghelia, ci că se adăuga la Evanghelia ceea ce era al legii.

1.6. Capitolul 1: 10 – 16

1.6.1. Capitolul 1: 10 – 12, 15 – Unirea credinciosului cu Hristos

„Caut eu acum să-i mulțumesc pe oameni, sau pe Dumnezeu?” (1: 10). Altfel spus, căuta el să-i câștige pentru cauza lui, sau să-L câștige pe Dumnezeu? „Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai plăcea oamenilor, n-aș fi eu robul lui Hristos” (1: 10). El știa bine că acest gen de mărturie fără compromis, îl făcea în mod deosebit dezagreabil oamenilor, și producea chiar ostilitate printre adevărații sfinți ai lui Dumnezeu. Și astăzi, atitudinea lui Pavel ar fi numită lipsă de caritate. Ori nu este lipsă de caritate să vorbești fără compromis, ci înseamnă să-i judeci pe cei care fac compromisuri. El spune că aceasta nu este calea pentru a place oamenilor, ci lui Dumnezeu. Este tocmai calea pe care Hristos îl chemase pe Pavel să fie slujitor. „Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia care a fost vestită nu este în felul omului, pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci am primit-o prin descoperirea lui Isus Hristos” (1: 11 – 12). Există, fără îndoială, ceva extraordinar în felul în care Evanghelia fusese făcută cunoscută apostolului Pavel. El nu fusese convertit prin predicarea Evangheliei, ca în general. Cazul lui Petru era de același gen. Nu carnea și sângele i-o descoperiseră, ci Tatăl care este în ceruri (Matei 16: 17). Petru a fost prima persoană căreia i-a fost vestită gloria Persoanei lui Hristos – nu acea glorie legată doar de profețiile iudaice, ci gloria mai profundă a lui Hristos așa cum ar trebui să-L cunoască acum creștinii, gloria Lui ca Fiul Dumnezeului Celui viu, nu o glorie în relație exclusivă cu pământul. Petru a fost primul căruia Duhul Sfânt i-a descoperit marele adevăr că Isus era nu numai Mesia, ci Fiul lui Dumnezeu într-un sens ceresc și divin. Petru a fost deci onorat de Dumnezeu, și plasat de Domnul nostru într-o poziție într-

adevăr specială. Lui i-a menționat prima dată Adunarea. În cazul lui Pavel, adevărul mergea mai departe. Căci dacă Îl avem pe Tatăl revelând pe Fiul *lui Petru*, Pavel merge dincolo de aceasta, și spune că Dumnezeu L-a descoperit pe Fiul său *în el* (1: 16). Petru ar fi putut spune că Îi plăcuse Tatălui să-i descopere pe Fiul, și Pavel putea vorbi despre această descoperire *în el*. Pavel fusese adus de Duhul Sfânt la o cunoaștere treptată a marelui și gloriosului adevăr al unirii credinciosului cu Hristos. Dar lucrul acesta nu este prezentat aici. Cu toate acestea, expresia „să-L descopere pe Fiul Său în mine” nu ar fi putut să fie deloc folosită de cineva care nu cunoștea acest adevăr. La fel în Epistola către Evrei, apostolul vorbește despre credincioși ca având „îndrăzneală să intrăm în locurile sfinte prin sângele lui Isus” (Evrei 10: 19), cu toate că Epistola către Evrei nu descoperă că suntem mădulate ale trupului lui Hristos; totuși nu am putea fi îndemnați să intrăm în locurile sfinte prin sângele lui Isus, dacă nu am fi „mădulate ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale” (Efeseni 5: 30); numai din această cauză putea Pavel să spună: „Dumnezeu... a binevoit să-L descopere pe Fiul Său *în mine*” (1: 16). Acest lucru este legat de adevărul al cărui martor ales a fost Pavel – unirea lui Hristos și a Adunării, la care s-a făcut aluzie la convertirea lui: „Saule, Saule, pentru ce *Mă* persecuți?” (Fapte 9: 4). El era pe cale să-i persecute pe sfinți, și Domnul i-a zis: „a-i persecuta pe ei, înseamnă a *Mă* persecuta pe *Mine*”; ei erau una (El și ei). Adunarea și Domnul sunt uniți. Nu suntem mădulate ale divinității lui Hristos, ci ale trupului Său. Numai ca om are El trup. Dar în timp ce era om pe pământ, noi nu eram mădulate ale trupului Său. „Dacă grăuntele de grâu nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12: 24); altfel zis, pe temelia morții și învierii Sale poate Hristos asocia pe alții cu El Însuși ca „mădulate ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale” (Efeseni 5: 30). Hristos în cer și sfinții pe pământ formează un singur trup. Aceasta învață Pavel la convertirea lui. Ca având aceasta în vedere spune apostolul: „Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia care a fost vestită de mine nu este în felul omului” (1: 11).

1.6.2. Capitolul 1: 11 – Evanghelia lui Pavel, Evanghelia gloriei

Îngăduiți-mi acum să menționez încă unul sau două lucruri în legătură cu Evanghelia lui Pavel. El este singurul care caracterizează Evanghelia lui ca fiind „Evanghelia gloriei”. Este interesant de știut că, atunci când apostolul folosește această expresie, nu spune *glorioasa Evanghelie*, ca adesea în traduceri, ci spune *Evanghelia gloriei*. Iată adevărata forță a acestei expresii: este Evanghelia lui Hristos glorificat la gloria lui

Dumnezeu. Este vestea cea bună că avem un Mântuitor înviat și glorificat. Suntem chemați să participăm la toate efectele gloriei Lui, ca și la toate efectele morții Sale pe cruce. Niciodată niciun apostol, în afara lui Pavel, nu a scris despre subiectul Adunării unite cu Hristos. Din această cauză, Pavel era poate singurul în poziția de a spune: „Dacă vă vestește cineva altă evanghelie decât ceea ce ați primit, să fie anatema” (1: 9). Deși Pavel adăugase ceva la evanghelia lor, ei nu puteau să adauge nimic la a lui. Apostolii Îl vesteau pe Hristos ca Mesia, și făceau cunoscută iertarea păcatelor prin Numele Său; dar ei nu vesteau gloria cerească a lui Hristos, cum făcea Pavel. El pune în evidență toate aceste adevăruri, și altele la care ei n-au făcut niciodată mențiune. Este motivul pentru care el spune constant: „Evanghelia mea”. Dacă firește nu putea fi nicio diferență cu privire la marile adevăruri ale Evangheliei între predicarea lui Pavel și a altor apostoli, ce predica Pavel mergea totuși mult înainte și dincolo de ei, fără ca nimic să fie contradictoriu. Dar Pavel fiind chemat după suirea Domnului nostru la cer, lui i se potrivea foarte bine să facă adăugări. Până ce a fost chemat Pavel, mai lipsea ceva la suma totală a adevărului revelat. În Coloseni 1: 25, el spune că era un slujitor al lui Hristos, „ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu”, pentru a umple un anumit gol care nu era încă umplut. Pavel a fost persoana folosită de Duhul Sfânt pentru a o face. Ioan a pus în evidență adevăruri profetice – profeții complet în afara lucrurilor despre care tocmai am vorbit, pentru că revelează căile lui Dumnezeu cu lumea, și nu cu Adunarea. De aceea putea apostolul să insiste cu tărie asupra pericolului oricărei încercări de a ne îndepărta sau de a adăuga ceva la ceea ce vestise el. Este foarte important. Alții puteau să predice tot adevărul, dar nu aceasta denunță el atât de tare. Nimeni nu trebuie să fie condamnat pentru că nu dezvoltă adevărurile cele mai înalte pe care le-a dat Dumnezeu. Lucrul căruia trebuie să-i rezistăm în față este introducerea a ceva contrar Evangheliei, sau amestecului de lege cu harul lui Hristos – ceea ce ar însemna a pune vin nou în burdufuri vechi. Unii vor cita Epistola lui Iacov; dar Iacov nu prezintă niciodată legea într-o manieră care ar pune-o în conflict cu Evanghelia, deși ceea ce spune ar putea servi de parapet pentru sufletele care ar folosi în mod greșit [abuz de har] avertizarea solemnă a Duhului Sfânt împotriva amestecului legii cu Evanghelia în vreun fel sau sub orice formă ar fi. Vom avea multe ocazii de a arăta cum apostolul Pavel se referă la acest subiect în această epistolă.

1.6.3. Capitolul 1: 12 – 16 – Cum Își formează Dumnezeu slujitorii

Următorul punct la care face aluzie în argumentul său, sunt purtarea și viața sa anterioară. El spune, vorbind despre Evanghelia sa, că nu a primit-o de la un om, nici n-a învățat-o, ci a primit-o „prin descoperirea lui Isus Hristos” (1: 12). Galatenii ar fi putut ridica îndoieli cu privire la acest subiect; dar el arată că toată viața sa anterioară fusese opusă Evangheliei. Nu exista niciun alt adversar al lui Hristos asemenea lui. „Pentru că ați auzit de purtarea mea de altădată, în iudaism, că persecutam peste măsură Adunarea lui Dumnezeu și o devastam”, (poate fi aici un cuvânt care îi viza, pentru că începeau să-i persecute pe cei care se împotriveau ideilor lor despre lege și începeau să arate un spirit de înverșunare) „și înaintam în iudaism mai mult decât mulți de o vârstă cu mine din națiunea mea, fiind peste măsură de zelos pentru tradițiile părinților mei” (1: 13 - 14). Nu era nicio îndoială cu privire la sinceritatea cu care apostolul se folosisese de lege înainte de convertirea sa. „Dar, când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecul mamei mele și m-a chemat prin harul Său, a binevoit să-L descopere pe Fiul Său în mine, ca să-L vestesc printre națiuni, îndată, nu am primit sfat de la carne și sânge” (1: 15 – 16).

El introduce deodată în aceste versete o sumă de adevăruri care, dacă doar le-ar fi înțeles forța – unii dintre ei au înțeles-o cu siguranță – aceasta ar fi ruinat cu desăvârșire tot sistemul lor până în temelie. El arată că Dumnezeu îi chemase în afara legii: când era chiar în mijlocul a ceea ce începeau ei să restabilească, el era un dușman al lui Hristos. El ține de fapt cont de providență în propria lui istorie. Fusese crescut la picioarele lui Gamaliel, înaintase în iudaism mai mult decât cei de vârsta lui. Dar deși I-a plăcut lui Dumnezeu să-l pună deoparte din pântecul mamei lui, totuși chemarea lui reprezenta mult mai mult, el insistă asupra acestui lucru; această chemare venea prin har. „Îndată, nu am primit sfat de la carne și sânge” (1: 16). Aici el răstoarnă legalismul lor, atât în mod pozitiv cât și în mod negativ. Fusese chemat să predice printre păgâni, acolo unde nu se cunoștea lege. Nu exista niciun cuvânt din partea lui Dumnezeu pentru acești păgâni să urce la Ierusalim; totuși la acest gen de lucruri vroiau ei să revină. La fel este și astăzi: cea mai mică sectă sub soare are un fel de Ierusalim, un centru la care trebuie trimis un slujitor, pentru a-l califica pentru slujba sa. Dar când s-a recurs la aceasta pentru a face să reiasă gloria lui Hristos, aceea nu a dovedit decât moartea. Multe persoane au primit sfat de la carne și sânge, și au urcat la „acest munte”, sau la această cetate, și sufletul lor a fost înjosit și întors de la crucea lui Hristos; apoi devin cei mai aprinși zeloși ai acestei legi de care fuseseră eliberați. Dar umblarea în simplitate, este calea dependenței de Dumnezeu cel viu.

Astfel deci, chiar dacă aceste școli de formare au o mare valoare pentru lume, chiar dacă sunt admirabile și reușesc să dea oamenilor o anumită poziție, ele nu ajung decât la ceea ce poate învăța omul, și nu la ceea ce dă Dumnezeu.

Moise crezuse că după ce a petrecut patruzeci de ani în Egipt, era în stare să elibereze poporul lui Dumnezeu; dar a trebuit să afle că trebuia să fie învățat de Dumnezeu în deșert înainte de a fi în măsură să conducă poporul afară din Egipt. Dumnezeu trebuie în general să treacă prin ciur și să le zdrobească în propria lor suficiență, dacă trebuie să Se folosească de ele într-un mod cu adevărat onorabil.

Aici Dumnezeu Însuși cheamă un om remarcabil la o lucrare cu totul deosebită, și îl trimite departe în deșert, în loc să-l cheme la apostolii din Ierusalim. Găsim în altă parte în Cuvânt faptul de a ajuta nu numai pe sfinți, ci și pe cei care predică adevărul; apostolul Pavel de exemplu, îl îndeamnă pe Timotei cu privire la lucrurile pe care le primise, ca să le încredințeze „la oameni de încredere, care să fie capabili să învețe pe alții” (2Timotei 2: 2). Este conform lui Dumnezeu ca niște unelte omenești să-i ajute pe cei mai tineri în lucrarea Domnului. De aceea trebuie să lăsăm loc pentru căile felurite ale lui Dumnezeu, evitând numai cu grijă inovațiile și presupunerile omenești, care nu pot niciodată să-i zidească pe oameni, nici să-L glorifice pe Dumnezeu.

1.7. Capitolul 1: 17 – 24

„Nici nu m-am suit la Ierusalim, la cei care erau apostoli mai înainte de mine, ci am plecat în Arabia; și m-am întors din nou la Damasc. Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să fac cunoștință cu Petru și am rămas la el cincisprezece zile” (1: 17 – 18). El indică numărul de zile, pentru ca să arate că nu primise un curs de instruire. „Și, în ceea ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint. Apoi am venit în ținuturile Siriei și ale Ciliciei. Dar eram necunoscut la înfățișare în adunările Iudeii care sunt în Hristos; auzeau numai că „cel care ne persecuta odată”, acum vestește Evanghelia: credința pe care altădată o nimicea; și Îl glorificau pe Dumnezeu datorită mie” (1: 20 – 24). Aceste fapte erau importante pentru a arăta puținul timp pe care îl petrecuse la Ierusalim, fiind chiar necunoscut adunărilor Iudeii în general. Dar aceste adunări, în loc să-L blameze pe Dumnezeu (pentru că la aceasta revenea purtarea galatenilor), în loc să găsească de criticat mărturia lui Pavel, glorificaseră pe Dumnezeu în persoana lui Pavel. Adunările inițiale din Iudeea, pe care galatenii le priveau cu o așa invidie, Îl glorificau pe Dumnezeu în el, în timp ce ei înșiși se

ridicaseră împotriva bogatei îndurări pe care o arătase Dumnezeu față de națiuni. Le predicase Evanghelia mai deplin decât ceilalți apostoli; și totuși se îndepărtaseră deja de ea, căutând să introducă legea. Pavel simțea că această derivă era prin natură atât de mortală încât – chiar dacă sufletele rătăcite nu puteau fi pierdute – nu rezulta mai puțin o profundă dezonorare pentru Dumnezeu și o pierdere incalculabilă pentru sfinții Săi. Ei credeau, fără îndoială, că a lor cale era o cale mult mai sigură; dar apostolul afirmă că le adusese adevărul Evangheliei, și că a amesteca legea acolo însemna a nimici atât Evanghelia, cât și legea.

Cum se aplică toate acestea nevoilor sufletelor într-un timp ca al nostru! Nu trebuie să ne imaginăm că răul din Galatia era mai profund decât cel care este în activitate acum. Dimpotrivă, acolo nu erau decât germenii a ceea ce s-a dezvoltat mult mai mult din acea vreme. Domnul să ne dea să ne facem fețele ca o cremene (Isaia 50: 7) împotriva a tot ce tinde să strice conștiința, și să ne păzească să nu admitem nimic despre care știm că este contrar voii și gloriei Sale!

2. Capitolul 2

2.1. Harul, o putere eficace, o energie de viață

Apostolul face din nou apel la anumite fapte din propria lui viață și la propria lui istorie, ca furnizând dovezi decisive despre marea problemă care fusese ridicată, și anume dacă un creștin se găsește sub lege sub o anumită formă? El tratează această chestiune complet în raport cu îndreptățirea, dar nu se limitează la această latură a problemei. În capitolele 1 și 2, vedem chemarea divină la slujire, pentru care apostolul însuși dădea un exemplu atât de frapant, în opoziție cu revendicarea unei succesiuni. Vom găsi mai departe în epistolă, că el aplică harul în toată importanța sa, demonstrând că Dumnezeu, în Hristos, a introdus un alt principiu în întregime diferit și operând eficace, în timp ce legea nu poate decât să-l blesteme pe vinovat. Pe scurt, Dumnezeu a stabilit marele fundament al propriului Său har; și în timp ce acest har este în perfectă armonie cu guvernarea morală a lui Dumnezeu, el pune complet deoparte legea, ca neputincioasă față de starea omului, fără a repune pentru aceasta în cauză că, în ea însăși, legea este sfântă, dreaptă și bună (Romani 7: 12). Dar în Hristos, Dumnezeu a introdus o asemenea energie de viață în înviere, și o nouă dreptate care îndreptățește care Îi este proprie, încât îl plasează pe creștin pentru totdeauna pe un teren complet diferit, cel al harului. În această epistolă, apostolul intră pe acest teren cu o forță cu atât mai mare, cu cât diavolul încerca să introducă o deturnare a legii deosebit de rea.

2.2. Romani 14 și Epistola către Galateni – sabbatul și ziua Domnului

Aici este, cred eu, cheia diferenței dintre limbajul epistolar către Romani și către Galateni. În Romani, există o anumită gingășie adresându-se anumitor frați din Roma care cunoscuseră legea înainte de a-L cunoaște pe Hristos, și care fuseseră sub lege ca iudei. De asemenea, vorbindu-le despre faptul că țineau zile, (Romani 14), apostolul arată că Duhul lui Dumnezeu cerea un sprijin extern. „Cine ține o zi pentru Domnul o ține. Și cine nu ține o zi, pentru Domnul n-o ține. Și cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă, pentru că Îi mulțumește lui Dumnezeu. Și cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă, și Îi mulțumește lui Dumnezeu” (14: 6). Motivul pentru aceasta era că un mare număr dintre sfinții din Roma făceau parte dintre cei care fuseseră iudei, și bineînțeles, un număr la fel de mare dintre acești sfinți din Roma fuseseră păgâni. Important este deci a-i îndemna să se respecte reciproc și să se sprijine unii pe alții. Fratele dintre păgâni, care își cunoștea libertatea, nu trebuia să-l disprețuiască pe fratele lui iudeu, care acorda încă atenție anumitor deosebiri, ținând zile, etc. Nici iudeul nu trebuia să-l judece pe fratele lui dintre păgâni, care nu se abținea de la mâncăruri și nu ținea zile. Să nu ne imaginăm că vorbind despre aceste *zile*, apostolul făcea aluzie la *ziua Domnului* [duminica], pentru că era un lucru cu totul nou, care nu are legătură nici cu creația, nici cu legea. Sabbatul era pe de o parte odihna creației, și pe de altă parte semnul între Iehova și poporul evreu pentru totdeauna – semn rânduit de Dumnezeu și bine cunoscut, care le-a fost dat ca un legământ veșnic și care îi separa de toate celelalte națiuni. Dar *ziua Domnului* are un caracter cu totul nou, și Scriptura vorbește despre ea ca despre ziua întâi a săptămânii. Această zi nu aparține decât creștinului; Adam, omul, iudeul, nu aveau nimic de-a face cu această zi. De aceea, atunci când apostolul spune: „Cine nu ține o zi, pentru Domnul n-o ține” (Romani 14: 6), să ne păzim să admitem că acest gând rău că *ziua Domnului* este cuprinsă în această expresie, și că ținerea ei este o chestiune nehotărâtă. Cât despre problema de a ține zile și cărnuri după distincțiile levitice, ea este lăsată în seama priceperii spirituale. Nu așa este cu ziua Domnului; desigur nu avem o poruncă formală în privința ei, dar nu este mai puțin obligatorie, pentru că ne vine imprimată de voia și recunoașterea Domnului, sub diverse forme solemne și mișcătoare. Este ziua în care El a înviat dintre cei morți, ziua în care, prin prezența Lui specială, Și-a arătat aprobarea față de strângerea ucenicilor Săi, și în care, mai târziu, Duhul Sfânt i-a îndemnat să urmeze în mod regulat această strângere, pentru frângerea pâinii. Trebuia deci să fie incontestabil că ziua Domnului este de cea mai serioasă

importanță; înțelegerea acestui punct este însoțită întotdeauna de gânduri potrivite cu privire la adevăratul har al lui Dumnezeu în care suntem (1Petru 5: 12). Se poate să fi optat pentru confuzia între ziua Domnului și sabbat pentru a întări instituirea făcând-o să rezulte din lege; dar este o eroare totală, care îi coboară și îi slăbește caracterul, și care este totodată rodul și dovada necunoașterii terenului pe care se găsește acum credinciosul în raport cu Dumnezeu. În Epistola către Galateni, în locul unui îndemn la sprijinul frățesc, pe care insistă apostolul pe lângă sfinții din Roma, există dimpotrivă o forță și o vehemență uimitoare, mai ales în capitolele 3 și 4. Dar vom vedea mai în detaliu în studiul acestor capitole.

2.3. Capitolul 2: 1 – 9

2.3.1. Capitolul 2: 1 – 3 – Diferențele dintre Fapte 15 și Galateni 2; Tit cu Pavel

Apostolul face aluzie la călătoria lui la Ierusalim. Când spune (1: 18): „Apoi, după trei luni, m-am suit la Ierusalim”, presupun că punctul de plecare este convertirea sa, și cei „paisprezece ani” din 2: 1 vor duce la aceeași perioadă. Lucrul important pentru Duhul lui Dumnezeu, era să elimine orice pretenție de a lega de Ierusalim misiunea și slujba lui Pavel. Principiul succesiunii apostolice este tăiat de la bază prin ceea ce împlinea aceste fapte. Anii scurși înainte de aceste vizite, și mai mult, caracterul vizitei sale la Ierusalim, exclud absolut orice idee a unei asemenea abateri. „Apoi, după paisprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim cu Barnaba, luându-l cu mine și pe Tit. Și m-am suit potrivit unei descoperiri” (2: 1 – 2). Nu există menționarea unei asemenea descoperiri în Fapte. Se face într-adevăr aluzie la aceeași împrejurare în Fapte 15, dar într-un mod diferit. În Fapte ni se spune: „Și unii, coborând din Iudea, îi învățau pe frați: „Dacă nu sunteți circumciși după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți”. Deci, făcându-se tulburare și nu puțină discuție din partea lui Pavel și a lui Barnaba împotriva lor, au hotărât ca Pavel și Barnaba și alți câțiva dintre ei să se suie la Ierusalim, la apostoli și la bătrâni, pentru această întrebare” (Fapte 15: 1 – 2). Dar când au ajuns la Ierusalim, au găsit acolo aceeași partidă. „Și unii dintre cei din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat dintre ei, spunând că trebuie să-i circumcidă și să le ceară să țină legea lui Moise” (15: 5): vedem clar că această problemă se ridică chiar în mijlocul Adunării. Apoi avusese conferința apostolilor și a bătrânilor în prezența întregii Adunări pe acest subiect. În Galateni 2, Duhul Sfânt face să reiasă faptul, care nu este distinct menționat în Fapte, că în această ocazie, Pavel l-a luat cu el pe Tit, și că s-a suit prin descoperire: primise o comunicare

pozitivă de la Dumnezeu cu privire la această călătorie. În Fapte găsim motivele creștine care au lucrat asupra lui Pavel prin intermediul altor persoane; dar în Galateni, ni se face cunoscut ceva și mai profund, - și anume că s-a suit prin descoperire, pe lângă faptul că îl luase pe Tit cu el. Deși fuseseră altele, era de asemenea un fapt de o importanță imensă, pentru că Tit nu era iudeu în niciun fel. Nu era nici măcar ca Timotei, a cărui mamă era iudeică. Tit era grec. Timotei era ceva intermediar între cele două; și astfel se pare că a existat înțelepciune și har în linia de conduită a lui Pavel, foarte diferită în raport cu Timotei. El a închis cu siguranță gura celor care ar fi putut ridica împotriva acestui tânăr ucenic întrebări bazate pe lege, deși nu spun că, vorbind strict, Timotei s-ar fi găsit sub aplicarea legii. Trebuie să recunoaștem că nu era după lege ca o iudeică să fie căsătorită cu un păgân. Tit dimpotrivă, era grec, fără cea mai mică îndoială. Apostolul Pavel, în fața celor doisprezece apostoli și a tuturor credincioșilor, aduce cu el la Ierusalim pe acest grec care nu fusese niciodată circumcis. El acționa în modul cel mai îndrăzneț, după libertatea pe care știa că o are în Hristos. Și el mai adaugă: „Și m-am suit potrivit unei descoperiri și le-am prezentat Evanghelia pe care o predic printre națiuni, dar în special celor mai de seamă, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar” (2: 2). Apoi, în una din parantezele sale atât de importantă și bogată, adaugă, ca și cum nu ar fi decât un detaliu în treacăt: „Dar nici Tit, care era împreună cu mine, fiind grec, n-a fost obligat să se circumcidă” (2: 3).

2.3.2. Prudența lui Pavel în aducerea adevărului

Să fim atenți la felul în care Duhul Sfânt face aluzie la comunicarea prin Pavel a Evangheliei Sale celor din Ierusalim; era o lovitură mortală dată insinuării conform căreia Pavel o primise nu după regulă. El adaugă: „Ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar” (2: 2). Ceea ce învăța Pavel arăta că era destul de înaintat în adevăr, dar că nu vroia să riște să provoace o diviziune printre sfinții din Ierusalim. Dacă ar fi fost indiferent față de starea sfinților, ar fi prezentat toate adevărurile cerești în care intrase atât de mult față de alții. Dar sunt două lucruri de care trebuie să se țină seama comunicând adevărul. Nu trebuie numai certitudinea că este adevărul care vine de la Dumnezeu, ci trebuie să fie adevărul potrivit celor cărora ne adresăm. Ei puteau să aibă nevoie de tot; dar nu erau în stare să primească totul; cu cât un adevăr este mai prețios, cu atât paguba este mai mare, într-un sens, dacă îl prezentăm celor care nu sunt în stare să profite de el. Să presupunem că niște persoane sunt sub lege: la ce bun să le prezentăm speranța venirii lui Hristos, sau adevărul unirii cu Hristos? Nu este loc

pentru aceste adevăruri într-o asemenea stare spirituală. Când sufletele sunt încă sub lege, neștiind că sunt moarte față de lege în moartea și învierea lui Hristos, au nevoie să fie întemeiate în harul lui Dumnezeu. Se pare că acesta este unul dintre motivele pentru care, în Epistola către Galateni, apostolul nu abordează niciodată aceste adevăruri binecuvântate. Înțelepciunea acestei omisiuni este evidentă. Asemenea adevăruri ar fi neinteligibile, sau cel puțin nepotrivite pentru sufletele în această stare. Nu le-ar fi făcut niciun bine dezvoltându-le. Trebuie mai întâi înțelegerea că legea este complet pusă deoparte, și că suntem introduși în Hristos într-o atmosferă cu totul nouă. Domnul avea multe lucruri de spus ucenicilor Săi când era cu ei, dar nu le puteau purta atunci (Ioan 16: 12). La fel, apostolul le spune evreilor că aveau nevoie de lapte și nu de hrană tare; „Pentru că oricine folosește lapte este fără experiență în cuvântul dreptății, pentru că este prunc; iar hrana tare este pentru cei maturi, care prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul” (Evrei 5: 13 – 14). Dar aveau din nou nevoie să fie învățați cu privire la elementele începutului (Evrei 5: 12) și totuși această epistolă nu a fost scrisă decât cu puțin timp înainte de distrugerea Ierusalimului. Nimic nu reușește să oprească înaintarea sfinților, ca principiile legale. Corintenii nu erau convertiți de mult timp, de aceea igoanța lor nu era surprinzătoare. Dar evreii erau convertiți de mulți ani, și iată că nu erau ocupați decât de ABC-ul creștinismului. Motivul real care provoca un blocaj la acești credincioși evrei, era că nu intrau în moartea lor față de lege, nici în unirea lor cu Hristos înviat. Nici măcar nu erau întemeiați pe întregul fundament al adevărului creștin – păcatele îndepărtate complet și etern prin sângele lui Hristos. Ei nu depășeau nivelul spiritual al unor copilași.

2.3.3. Capitolul 2: 4 – 5 Frații falși și lipsa de sinceritate

După ce a făcut referință la aceste fapte (comunicarea Evangheliei sale în particular celor care erau respectați, - îl luase cu el pe Tit, cunoscut ca grec, și nefiind constrâns să se circumcidă) apostolul lasă ca toate acestea să cântărească asupra minții galatenilor; dă de asemenea acest motiv: „din cauza fraților falși introduși pe ascuns” (2: 4). Dacă citiți al treilea verset ca o paranteză, aceasta dă claritatea pasajului. Se suise la Ierusalim și comunicase astfel Evanghelia sa apostolilor, din cauza acestor frați introduși pe ascuns. Nu dorea să intre în controversă cu privire la adevăruri pe care ei nu le puteau suporta, și totuși nu dorea să le ascunsă de cei care le puteau aprecia. Dar el dă clar de înțeles scopul acestor frați falși: „care veniseră pe furiș să iscodească libertatea noastră pe care o avem în Hristos Isus, ca să ne ducă la robie” (2: 4). Aceasta arată clar revelația dintre legalism și lipsa de

sinceritate în cei care veniseră pe furiș să iscodească libertatea pe care ei n-o înțeleg. „Căroră nici măcar pentru un ceas nu le-am cedat prin supunere, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi” (2: 5).

2.3.4. Capitolul 2: 6 – 9 – Legăturile lui Pavel cu principalii apostoli

Dar acum el merge mai departe și face aluzie nu la frații mincinoși care lucrau să dărâme Evanghelia prin lege, ci celor care ocupau locul cel mai important la Ierusalim. „Dar în special celor mai de seamă... Dar de la cei care erau considerați ca fiind ceva (orice ar fi putut ei, pentru mine nu este deosebire: Dumnezeu nu are în vedere fața omului), mie sigur cei considerați a fi ceva nu mi-au comunicat nimic în plus; ci, dimpotrivă, după ce au văzut că mie mi-a fost încredințată Evanghelia necircumciziei, după cum lui Petru, cea a circumciziei (pentru că Cel care a lucrat în Petru pentru apostolia circumciziei a lucrat și în mine față de națiuni) și după ce au cunoscut harul care mi-a fost dat mie, Iacov și Chifa și Ioan, cei considerați a fi stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă a comuniunii, ca noi să mergem la națiuni, iar ei la circumcizie” (2: 2 - 9). Toate insinuările acestor învățători iudaizatori conform cărora nu era un acord real între Pavel și ceilalți apostoli, erau astfel răsturnate. Era demonstrat că cel care comunica era Pavel, și nu Petru; și că cei trei frați importanți de la Ierusalim i-au dat mâna dreaptă lui Pavel. Ei nu consolau în niciun fel slujba sa, dar recunoșteau harul care îi fusese dat. Au simțit, de fapt, în ceea ce privește Dumnezeu și puterea Sa lucrând în Pavel, că Pavel și Barnaba erau persoanele cele mai potrivite pentru a se ocupa de necircumcizie. Vasta sferă a lumii păgâne era evident pentru Pavel și cei care erau cu el, în timp ce ei rămâneau izolați în cercul lor strâmt. Pavel distinge aici eforturile dușmanului încercând să-i pună pe credincioșii dintre păgâni sub lege.

2.4. Capitolul 2: 11 – 16 – Conflictul cu Petru

2.4.1. Petru încetând să mănânce cu păgânii

Apoi merge mai departe. După ce le-a făcut cunoscut respectul lui Petru, Iacov și Ioan la Ierusalim pentru el și pentru lucrarea lui, face un alt lucru mult mai dezastruos pentru cei care vroiau să impună păgânilor legea. „Când a venit Chifa la Antiohia, m-am opus lui pe față, pentru că era de condamnat [sau: trebuia să fie blamat]” (2: 11). Petru era atât de departe de a i se împotrivi lui Pavel la Ierusalim, încât îi dăduse mâna dreaptă a comuniunii. Dar când a venit Petru la Antiohia, Pavel i s-a opus pe față; era în mod clar un fapt bine cunoscut. „Pentru că, mai înainte de a veni unii de

la Iacov, el mânca împreună cu națiunile” (2: 12), ceea ce era un semn de comuniune cu ei – și acum și pretutindeni, a mânca împreună este un semn bine cunoscut de comuniune sau de ceva echivalent. Nu vorbesc aici de participarea la cina Domnului, care este semnul cel mai înalt al comuniunii; dar în viața obișnuită, a lua împreună aceeași masă, este o garanție a sentimentelor de prietenie, și ar trebui să fie astfel îndeosebi printre creștini, pentru că sunt chemați să umble în toate lucrurile cu o sinceritate după Dumnezeu. De aici importanța legată de un asemenea act între creștini, și în special în prezența separării pe care o mențineau iudeii în raport cu păgânii, - sub lege, această separare era o poruncă a lui Dumnezeu. Petru avusese obiceiul să mănânce cu păgânii, atunci când nimeni care ar fi acționat după principiile iudaice nu ar fi putut întreține un asemenea gând; dar după ce au venit unii de la Iacov, „el se retrăgea și se separa, temându-se de cei din circumcizie” (2: 12). Cât de impresionantă este influența prejudecăților legate de lege! Clătinat de aceasta, Petru reună la libertatea lui, și încetează să mănânce cu păgânii: nu era el totuși cel mai important dintre apostoli! Dacă acest act ar putea să pară neînsemnat în ochii unora, în ochii lui Dumnezeu și ai slujitorului Său, era grav. I-a fost dat lui Pavel să vadă în această chestiune mică în aparență, părăsirea adevărului Evangheliei.

2.4.2. Cauzele și miza conflictului

Să ținem seama de ceea ce era solemn și practic în aceasta. Într-o chestiune simplă din viața zilnică. Poate exista virtual o părăsire a lui Hristos și a adevărului Evangheliei, o minciună împotriva harului Său. Este bine să păstrăm prezent în minte faptul că, într-un act banal, într-un lucru de o aparență cu totul minoră, Dumnezeu vrea să privim lucrurile în sursele lor, în raporturile lor cu adevărul și cu harul lui Dumnezeu. Suntem înclinați să facem puțin caz de ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, și să facem mare caz de ceea ce ne atinge pe noi înșine. Dar Dumnezeu, în bunătatea Sa, vrea să simțim profund ceea ce Îl privește pe Hristos și Evanghelia, lăsând la o parte ceea ce ne atinge pe noi înșine. De ce a trebuit Pavel să-l mustre astfel pe Petru în mod public? Fără motiv? Nu se ajunsese la o criză în cursul evenimentelor? Dacă Petru acționa ca apostolul circumciziei, Pavel în mod privat. Dar în măsura în care în mod fundamental harului era în cauză, același Pavel devine îndârjit ca un leu, și i se împotrivesc lui Petru în față, pentru că trebuia să fie condamnat. El acționează fără compromis, fără timiditate, fără prudență, omenește vorbind, fără să țină cont de propriul său caracter, nici de cel al lui Petru; ci el privește la gloria lui Hristos în Evanghelie. Era tocmai domeniul în care Petru era în mod special

responsabil față de Stăpânul său să păstreze adevărul, și totuși în aceasta a eșuat. De aceea apostolul Pavel stătea aici pe un teren solid, și acționa fără teamă. I se opune pe față lui Petru care, în această chestiune, nu arată nicidecum un caracter corespunzător noului nume pe care i-l dăduse Domnul. Semăna mai mult cu Simon, fiul lui Iona, decât cu *omul – piatră* care ar fi trebuit să fie. Recăzuse în felul lui firesc; pentru că înflăcărarea firii este permanent dispusă să reacționeze. Ceea ce dădea atâta forță muștrării apostolului, este că ea se situa după conferința solemnă de la Ierusalim, unde Petru luase parte în mod activ pentru a demonstra libertatea pe care Dumnezeu o dăduse păgânilor; el arătase de asemenea acolo că Dumnezeu îl alesese – din mijlocul celor care erau acum frații din Ierusalim – pentru ca prin gura lui păgânii să audă cuvântul Evangheliei și să îl creadă (Fapte 15: 7); și își încheiase declarația cu aceste cuvinte remarcabile, atât de jignitoare pentru mândria unui iudeu și atât de încurajatoare pentru păgânii care ar fi putut fi neliniștiți: „Noi credem că suntem mântuiți prin harul Domnului Isus, în același fel ca și ei” (Fapte 15: 11). El învățase, chiar înaintea iudeilor, nu că păgânii ar fi mântuiți în felul iudeilor, ci că iudeii credincioși erau mântuiți în felul păgânilor. Nimic nu putea fi mai puternic. Nu avea nicidecum de gând să-i trateze pe păgâni ca și cum nu erau binecuvântați decât după un regim al harului contestabil și contrar regulilor; pentru că în adevăr, dacă exista vreo diferență, păgânii Dumnezeu le prezenta și mai clar mântuirea. „Noi credem că suntem mântuiți prin harul Domnului Isus, în același fel ca și ei” (Fapte 15: 11). Mântuirea păgânilor devenea chiar modelul celor care erau mântuiți între iudei. Ce dureros era după toate acestea, ca Petru să se rătăcească chiar asupra acestei chestiuni! Și însuși Barnaba, însoțitorul nu al lui Petru, ci al lui Pavel – care pricepuse primul valoarea și devotamentul lui Pavel și care i se alăturase în atâtea lucrări printre păgâni – care fusese special numit cu alții pentru a se sui la Ierusalim în vederea reglării acestei probleme grave, iată-l și pe el atras de prefăcătoria lui Petru și a altora (2: 13)! Apostolul Pavel nu a greșit în această ocazie, și a înțeles repede „că ei nu umblă drept, după adevărul Evangheliei” (2: 14). În ce arătaseră ei această lipsă de dreptate? Prin faptul că au încetat să mănânce cu cei dintre națiuni. Astfel adevărul Evangheliei depindea de o masă. Simplul fapt de a mânca sau de a nu mânca împreună cu păgânii trăda gândul ascuns al inimii în legătură cu chestiunea eliberării de lege.

2.4.3. Capitolul 2: 14 – 16 – Nu există îndreptățire prin nicio lege

Dacă nu ne-ar păsa de ce se spunea, era atât de grav, încât Pavel i-a spus „lui Chifa înaintea tuturor”: „Dacă tu, iudeu fiind, trăiești ca națiunile și nu ca iudeii, de ce obligi națiunile să se iudaizeze?” (2: 14). Cum se purtase Petru în această privință? În niciun fel nu menținuse legea ca regulă pentru credincioșii iudei. Atunci de ce ceda el cu privire la un act care implica legea printre păgâni? Dacă nu era așa la Ierusalim, acolo unde Dumnezeu o făcuse altădată obligatorie pentru cunoștințele lor, ce părăsire a adevărului era să se insiste practic pe lege în Antiohia, mai ales din partea celui care știa că fusese eliberat de ea! Acesta era subiectul grav cu privire la care Pavel l-a mustrat pe Petru. El raționează apoi mai jos: „Noi, din fire, suntem iudei, și nu păcătoși dintre națiuni” (remarcați forța lui „noi” în raport cu „voi”, în această epistolă) și în altă parte „dar, știind că omul nu este îndreptățit din faptele legii, ci prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus ca să fim îndreptățiți din credința în Hristos, și nu din faptele legii; pentru că din faptele legii nimeni nu va fi îndreptățit” (2: 15 – 16). Să păstrăm în minte că atunci când apostolul Pavel discută despre lege, nu își restrânge afirmațiile la legea iudaică, ci raționează în mod abstract. Nu spune doar, nici nu vrea să spună doar că nu puteți fi îndreptățiți prin faptele legii iudaice, ci că nu poți fi îndreptățit prin faptele niciunei legi, oricare ar fi ea. Dacă ar exista o lege care ar avea puterea de a îndreptăți, aceasta ar trebui să fie într-adevăr legea vestită de Moise. Dar Pavel merge mai departe, și insistă asupra faptului că *pe principiul faptelor legii* nu puteți fi îndreptățiți. Principiul legii este opus îndreptățirii, în loc de a fi mijlocul ei. El subliniază faptul că pe principiul acestor fapte ale legii, nimeni nu va putea fi îndreptățit.

2.5. Capitolul 2: 17 – 21 – Rezultate ale întoarcerii la lege

Apoi începe să raționeze asupra acestui punct, și întreabă: „Dacă însă, căutând să fim îndreptățiți în Hristos, am fost găsiți și noi înșine păcătoși, este oare Hristos slujitor al păcatului? Nicidecum!” (2: 17). Altfel spus, dacă mărturișiți că aveți credința în Domnul Isus și vă întoarceți la lege, efectul este prin urmare că vă așezați din nou în poziția păcătosului. Aveți, cu adevărat, păcatul în firea voastră, și consecința este că, dacă aveți în vreun fel de-a face cu legea, vă găsiți exact în starea în care erați lăsați ca păcătoși. Legea nu dă niciodată eliberarea de păcat; cum spune apostolul în altă parte: „Puterea păcatului, [este] legea” (1Corinteni 15: 56). Rezultă că dacă încercați să fiți îndreptățiți prin Hristos, sunteți găsit păcătos, „este oare Hristos slujitor al păcatului?” (2: 17); iată rezultatul unde duce legea în mod necesar. Ea apucă repede păcatul. Și, prin urmare, dacă după ce L-ați primit

pe Hristos, legea vă găsește în cele din urmă păcătos, faceți din Hristos, în realitate un slujitor al păcatului. Aceasta este condiția necesară de a introduce legea după Hristos. Sufletul care are de-a face cu legea, nu înțelege niciodată eliberarea sa de păcat; dimpotrivă, legea, care se mărginește să descopere răul, - legea îl lasă pe om fără putere, nenorocit și condamnat.

2.5.1. Poziție de păcătos sau de sfânt

Există oameni care vorbesc de un *păcătos credincios*, sau de a aduce închinare lui Dumnezeu de către *bieți păcătoși*. Multe cântări chiar, nu aduc niciodată sufletul dincolo de această stare. Dar ceea ce înțelege Cuvântul lui Dumnezeu când vorbește despre *păcătos*, este un suflet lipsit de pace, un suflet care poate că simte că-i lipsește Hristos, fiind adus la viață de Duhul, dar fără să aibă cunoștința răscumpărării. Nu este un adevăr, ci numai a nega ce sunt sfinții în ochii lui Dumnezeu. Dacă am greșit într-o problemă, a lua locul unui biet păcătos va micșora păcatul, sau mă va face să-l simt mai mult? Nu! Dacă sunt un sfânt, binecuvântat cu Dumnezeu în Fiul Său preaiubit, unit cu Hristos și am primit Duhul Sfânt pentru a locui în mine, atunci spun: Ce rușine că am greșit, că am căzut, că L-am dezonorat pe Domnul și că am fost indiferent la gloria Lui! Dacă simt propria mea răceală și propria mea indiferență, trebuie să tratez o asemenea stare ca o nevrednicie și să o urăsc ca fiind păcat. În timp ce a lua locul unui biet păcătos, înseamnă în realitate a scuza răul, chiar dacă nu aceasta este intenția. Care dintre aceste două atitudini lucrează cu mai multă putere asupra conștiinței? Care îl smerește cel mai mult pe om și Îl înalță cel mai mult pe Dumnezeu? Cu cât înțelegeți mai mult ce v-a dat Dumnezeu, și ce a făcut Hristos din dumneavoastră, cu atât mai mult veți simți păcatul și dezonoarea purtării și umblării dumneavoastră, dacă umblarea dumneavoastră nu corespunde. Dacă veți continua să vorbiți despre dumneavoastră doar ca despre un păcătos, aceasta va putea apare ca smerenie celor care sunt superficiali, dar nu este decât un fel de apelativ [fals remediu] pentru răul care este în dumneavoastră; răul nu smerește niciodată mai mult decât atunci când Dumnezeul îl cercetează la copilul Său prin credință.

2.5.2. Efecte asupra închinării

Luați un alt exemplu din formele de închinare ridicate pe acest principiu. Ei încep prin a cita pasajul cu privire la cel rău care se întoarce de la răutatea lui. Ori dacă în fiecare duminică vă reîncepeți viața de creștin, și aveți nevoie, în ciuda a orice, de iertarea preotului, aceasta lasă câmp liber inimii ca să lucreze cu perfidie față de Domnul tot restul săptămânii, fără a mai vorbi de faptul că înseamnă a tăgădui virtual eficacitatea lucrării Lui. Este un lucru foarte serios. Pregătirea pentru sacrament în timpul săptămânii este un lucru de același gen. Cel rău se întoarce de la răutatea lui, își reînnoiește făgăduințele și face eforturi pentru a se îndrepta. Deja în secolele trei și patru, când se vorbea despre cina Domnului, era numită o *jertfă îngrozitoare* etc. Toate acestea ignoră complet chiar baza creștinismului, care este că „printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți” (Evrei 10: 14). Și prin expresia: „pe cei care sunt sfințiți”, eu susțin că Duhul Sfânt îi cuprinde pe toți creștinii: este vorba de o punere deoparte la fel de adevărată pentru toți credincioșii, că sunt naționali sau dizidenți, sau pe cei care părăsesc terenul denominațiunilor, înțeleg mai bine, după mine, care este voia lui Dumnezeu cu privire la Adunarea Sa.

2.5.3. Capitolul 2: 18 – Legea ne face să ne întoarcem la starea de călcător de lege

Aceasta va contribui la a arăta cât de serioasă este chestiunea legii. Acolo unde este menținută și atât timp cât este menținută, nu există eliberare din starea de păcătos. Închinarea creștină este imposibilă în asemenea circumstanțe. Dacă așa ar sta lucrurile, Hristos ar deveni un slujitor al păcatului, pentru că aceasta ar presupune că El mă lasă sub robia păcatului, în loc să mă elibereze de ea. „Pentru că, dacă zidesc din nou ceea ce am dărâmat, mă dovedesc pe mine însumi călcător de lege” (2: 18). Adică ducându-mă la Hristos, părăsesc virtual legea, și în ciuda a orice, mă întorc înapoi la lege, atunci mă fac eu însumi călcător de lege. Este clar că sunt în adevăr acum, eram complet în fals mai înainte. Ce m-a făcut să părăsesc legea? Hristos. De aceea, dacă mă întorc la lege, Evanghelia lui Hristos este mijlocul de a face din oameni călcători de lege, și nu de a-i îndreptați. Aceasta nu le venise niciodată în gând galatenilor. Dar Duhul Sfânt face să strălucească peste ei lumina propriului Său adevăr, și arată implicațiile a ceea ce făceau ei. Impunerea legii avea ca rezultate, virtual, de a face din Hristos un slujitor al păcatului, în loc de a elibera de păcat!

2.5.4. Capitolul 2: 19 – 21 – Mort cu Hristos – Legea nu este desființată și s-a aplicat în moartea lui Hristos

Dar nu este așa. „Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu” (2: 19). El arată aici cum se făcea că era mort față de lege. *Prin milocul legii*. Nu era numai un lucru făcut în afara propriului său suflet. Simțise problema în interior, în modul cel mai complet. Fusese sub lege: când Dumnezeu îi dăduse viață, și conștiința lui fusese trezită sub efectul luminii divine, înțelesese lucrul la care nu se gândise niciodată înainte – propria și completa neputință. „Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege” (2: 19). Simțise cu adevărat poziția sa de păcătos, recunoscând că legea are puterea de a-l ucide (Romani 7: 9), și nu de a da viață (Galateni 3: 21). Dar atunci și acum era vorba de har, și nu de judecata care este pentru curând. De atunci, spune apostolul, dacă sunt mort *prin* lege, sunt mort *față* de lege, și sunt complet în afara atingerii ei. *Sunt* mort, și nu mai am nevoie se mor prin ea; sunt mort față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Sunt răstignit cu Hristos, și cu toate acestea trăiesc, dar „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (2: 20). Astfel, în sufletul apostolului, vedem legea menținută în toată puterea ei, și totuși el însuși eliberat în Hristos, și în afara legii, în har. Avem același lucru în Hristos la sfârșitul lui Romani 3. „Deci desființăm noi legea prin credință? Nicidecum: ci noi întărim legea” (Romani 3: 31). Cum este ea menținută? *Moartea lui Hristos* a fost cea mai puternică confirmare divină pe care a avut-o vreodată legea. Legea era cea care a apucat repede Garanția, și a făcut să fie plătită în totalitate în Persoana lui Hristos; astfel încât autoritatea legii, după cum știe credința, a fost perfect menținută în Hristos. Ea a fost plătită deplin, și infinit mai mult, în moartea lui Hristos. Dar dacă aplicați acest pasaj din Scriptură pentru a dovedi că legea trebuie să fie impusă creștinilor ca regulă de viață, aceasta este ignoranță și este fals. Legea este regula de moarte, nu de viață: experiența lui Pavel a dovedit-o. „Eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu” (2: 19). Cum *trăia el* pentru Dumnezeu? Nu în acea viață veche, la care se aplică numai credința, pentru că spune că a fost răstignit împreună cu Hristos, care suferise în locul său. Dar Hristos a înviat la fel cum a murit, și a înviat, pentru ca Pavel să trăiască – ca eu să trăiesc – pentru Dumnezeu: nu eu, este adevărat, „ci Hristos trăiește în mine” (2: 10) – este o viață complet nouă. Legea își exercită efectele asupra vieții vechi, și nu are nicio autoritate dincolo de aceasta. Din momentul în care cred, trăiesc; și viața este Hristos, și se bazează pe cruce. Și pe lângă aceasta, el spune: „Și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (2: 20). Fără îndoială am viața mea naturală aici jos, dar viața în care trăiesc acum în carne, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu. Credinciosul trăiește privind nu la lege, ci

la Hristos. Nimic nu poate să pună definitiv deoparte legea, sub orice formă ar fi ea. Credinciosul este introdus într-o stare de existență în întregime nouă – o viață hrănită prin „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (2: 20). Nu numai că Hristos caracterizează noua ființă, ci ca Persoană vie, care iubește, este pus înaintea sufletului. De aceea poate spune: „Nu resping harul lui Dumnezeu” (2: 21). Cei care respingeau erau cei care mențineau legea ca mod de dreptate, sub orice formă ar fi. „Pentru că, dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos” (2: 21). Efectul legii, chiar asupra credinciosului, este că nu se ridică niciodată prin propria sa mărturisire deasupra sentimentelor și experiențelor unui păcătos. El rămâne mereu în această stare sau exclamă: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?” (Romani 7: 24). Când dimpotrivă intră în locul glorios pe care îl are în Hristos, el poate spune: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus, *m-a izbăvit* de Legea păcatului și a morții” (Rom. 8:1). Acela este locul, adevăratul loc, locul asigurat pentru creștin. Într-adevăr, între-un asemenea caz, Hristos nu a murit degeaba.

3. Capitolul 3

3.1. Întoarcerea la 2: 19 – 21 – Hristos, viața mea

3.2. Capitolul 3: 1 – 14

3.2.1. Textul primit 3. 1

3.2.2. Importanța crucii; ce arată ea

3.2.3. Cum primiseră galatenii binecuvântarea. Duhul Sfânt

3.2.4. Nașterea din nou și prezența Duhului Sfânt – starea creștină

3.2.4.1. Cunoașterea dragostei lui Hristos

3.2.4.2. Odihna în Hristos

3.2.4.3. Capitolul 3: 2 – 5 – Primirea Duhului; Duhul de înfiere

3.2.4.4. Mărturie exterioară și bucuria lui Hristos

3.2.5. Capitolul 3: 4 – 6 – Binecuvântarea lui Avraam este prin lege

3.2.6. Capitolul 3: 7 – 9 – Binecuvântarea tuturor fiilor lui Avraam este prin credință

3.2.7. Capitolul 3: 10 – 12 – Blestemați sunt cei care sunt sub lege

3.2.8. Capitolul 3: 13 – 14 – Toate binecuvântările sunt în Hristos făcut păcat pentru noi

3.2.9. Rezumat 3: 5 – 14

3.3. Capitolul 3: 15 – 29 – Promisiunea

3.3.1. Capitolul 3: 15 – 16 și Genesa 22: 17 – 18 – Păgânii binecuvântați în sămânța unică și iudeii binecuvântați în sămânța numeroasă

3.3.2. Capitolul 3: 17 – 18. Legea înt-adevăr distinctă de promisiune: 430 de ani între cele două.

- 3.3.3. Capitolul 3: 19 – De ce legea? Pentru a arăta starea omului
- 3.3.4. Capitolul 3: 19 – 21 – Nu există mijlocitor pentru promisiune
- 3.3.5. Capitolul 3: 21 – 25 – Legea, îndrumătorul până la Hristos
- 3.3.6. Capitolul 3: 26 – 29 – Credinciosul înviat cu Hristos și mort față de lege
- 4. Capitolul 4
 - 4.1. Traducerea în paginile făcute înainte, de completat
 - 4.2. Capitolul 4: 1 – 5 – Moștenitorul copil – Starea sub lege; eliberare și răscumpărare
 - 4.3. Capitolul 4: 6 – Poziția de fiu și poziția lui Israel
 - 4.4. Capitolul 4: 7 – Moștenitor al lui Dumnezeu prin Hristos
 - 4.5. Capitolul 4: 8 – 9 – Întoarcerea la formele legii este idolatrie
 - 4.6. Capitolul 4: 10 – 11 - Gravitatea ceremoniilor religioase
 - 4.7. Capitolul 4:12 – Legăturile dintre apostolul Pavel și galateni
 - 4.8. Capitolul 4: 13 – 14 – Rușinea pentru carne, dar primit ca un înger al lui Dumnezeu
 - 4.9. Capitolul 4: 15 – 18 – Starea inimii și efectul ei asupra legăturilor cu apostolul
 - 4.10. Capitolul 4: 19 – 20 – O lucrare de recomandat galatenilor
 - 4.11. Capitolul 4: 21 – 25 – Agar ca imagine a vechiului legământ, principiul legii
 - 4.12. Capitolul 4: 26 – 27 – Ierusalimul de sus și copiii săi
 - 4.13. Capitolul 4: 28 – 31 – Chiar legea contrazice felul în care foloseau legea galatenii

3. Capitolul 3

Prima parte a capitolului este consacrată contrastului dintre principiile legii și cele ale credinței, nu atât ale promisiunii, cât mai ales ale credinței. A doua parte se ocupă de subiectul promisiunii, și arată relațiile mutuale între lege și promisiune; dar primele versete tratează un domeniu mai larg. Pentru că trebuie să ne amintim, credința este în raport cu o serie întreagă de domenii și de lucrări, în afară de promisiunea lui Dumnezeu. Fără nicio îndoială, promisiunile aparțin legii, dar credința poate cuprinde și beneficia de mult mai mult decât de ceea ce nu a fost descoperit, ci promis. Pentru că atunci când vorbim de promisiuni, nu este vorba numai de binecuvântări generale despre care vorbește Dumnezeu, precum harul Său față de niște păcătoși vinovați, ci de anumite privilegii precise, atribuite dinainte lui Avraam, și care sunt acum „da-ul... și Amin-ul” (2Corinteni 1: 20) în toată puterea lor spirituală în Hristos – promisiuni care, într-un timp viitor, vor fi

împlinite în literă și în duh când Îi va plăcea lui Dumnezeu să convertească vechiul Său popor. Atunci va fi minunata arătare a tuturor binecuvântărilor cerești și pământești, împlinite de Domnul Isus Hristos, aceeași Persoană glorioasă, care este sursa și centrul lor. Dar în partea de capitol care ne preocupă, nu este vorba atât de promisiune, cât de felul în care este obținută binecuvântarea.

3.1. Întoarcerea la 2: 19 – 21 – Hristos, viața mea

Galatenii fuseseră făcuți de curând să se bucure de puterea și de binecuvântarea creștinismului, sub efectul predicării apostolului (ce imens privilegiu!). Dar acum, lucru trist de spus, erau în pericol să se întoarcă, după ce au pierdut sentimentul harului în sufletul lor. Prin ce mijloc, la origine, primiseră binecuvântarea lui Dumnezeu? Această problemă fusese ridicată în ultimul verset din capitolul 2 unde apostolul insista deja cu deamănuntul asupra subiectului important al Duhului Sfânt în această epistolă, anume că nu legea, ci harul lui Dumnezeu în Hristos este cel care dă fără plată orice binecuvântare de care se bucură creștinul. El ne condusese deja (2: 19) până în acel punct în care „prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu”. Arătase cum se întâmplase aceasta în propriul său caz, al lui care era iudeu și care, prin urmare, era neapărat sub legea lui Dumnezeu într-un fel care nu putea fi partea niciunui păgân ca atare. Mai arătase cum se făcea că fusese eliberat de lege și putea să adopte acum un limbaj atât de diferit. Spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (2: 20). Într-un sens, vorbește despre el însuși ca fiind mort, și într-un altul, vorbește despre el însuși ca fiind viu; dar această viață era atunci a lui și în care trăia, era Hristos în el. El tratează vechiul eu ca un lucru mort; tot ce constituia caracterul lui natural, vechiul eu subiect al legii, îl tratează ca răstignit. Motivul este evident: Care este sursa energiei unui om, și scopul tuturor lucrurilor în această lume? Ce se amestecă în toate gândurile și în toate dorințele și le strică? Eul. Că este vorba de curaj, sau de generozitate, sau de solitudine pentru familia, țara sau religia sa – toate aceste lucruri se găseau în Pavel înainte de convertirea sa; dar era un lucru ancorat mai adânc decât tot restul, *eul*. Ori acesta fusese dat morții la crucea lui Hristos, care judeca întreaga sa ființă morală ca bazată pe ceva corupt – adică pe el însuși. caracterul lui Pavel fusese astfel atins până în colțurile sale cele mai ascunse. De atunci înainte el pornea de la principiul că un Altul – nu el însuși – era viața lui: Hristos Însuși. Când era văzut intrând în dragostea Sa, și făcând voia Sa, Hristos, ca obiect pe care Îl viza, era puterea vieții în el, prin Duhul Sfânt.

Toate acestea nu sunt ceva particular unora; dimpotrivă, Hristos este viața oricărui creștin, dar aceasta nu este întotdeauna evident. Putem vedea omul vechi eliberându-se și făcând să țâșnească orgoliul, vanitatea, dragostea de plăcerile sale, sau forța vechilor obiceiuri. Bineînțeles, când este așa, am permis firii vechi să se arate din nou, pentru că nu am fost destul de ocupați cu Hristos, nici destul de deprinși în judecata de sine.

Hristos mort în noi, nu există; dar când în mod practic nu trăim prin Hristos, aceasta reiese și se trădează în căile noastre: este ceea ce L-a dus pe Hristos la cruce. Apostolul ajunsese la punctul următor: Hristos trăia în el, nu legea. „Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu”. Tot ce putea face legea, era să-și exercite puterea de moarte asupra celor care erau supuși ei. Pavel nu căuta, ca deseori astăzi, să facă eforturi pentru a păzi legea în mod spiritual, după ce a fost convertit; ci „eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu”. Această expresie: „ca să trăiesc pentru Dumnezeu” este foarte serioasă și plină de frumusețe. Legea nu a produs niciodată viața nici măcar într-un singur suflet: ea ucide. Aici, dimpotrivă, îl vedeți pe Pavel mort față de lege, dar viu față de Dumnezeu pe un principiu total diferit. Se pune o întrebare: Cum a venit această viață? Dacă tot ce făcea legea era să aducă o moarte conștientă asupra sufletului său (aceasta se referă la faptul că a trecut prin sentimentul condamnării sale înaintea lui Dumnezeu), care este sursa vieții noi? Nu legea, ci Hristos. El a terminat cu legea, în Hristos, și este eliberat, și viața care este în el este ca să trăiască pentru Dumnezeu. De atunci el spune: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (2: 20). Vedem deci aici nu numai sursa și caracterul vieții noi, ci această viață este în întregime susținută de același lucru care i-a dat existența. Credința lui Hristos a produs viața, și la fel, credința lui Hristos este puterea sa. O persoană poate admira ce este bun și plăcut; Dar este altceva să *fii* aceasta tu însuși. Și ce dă puterea? Faptul de a privi la Hristos, faptul că sufletul se hrănește cu desfătărilor lui Hristos. Mijlocul, în mod obiectiv, este Hristos. „Ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Nu resping harul lui Dumnezeu (este ceea ce făceau ei); pentru că dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos” (2: 20 – 21). Ei aveau ca principiu că dreptatea era prin lege, nu numai în Hristos mort și înviat. Atunci, spune el, dacă este așa, „degeaba a murit Hristos”. Dacă nu era vorba decât de problema legii, singurul lucru necesar ar fi fost ca Hristos să trăiască și să ne întărească pentru a păzi legea. Dar El a *murit*. Efectul învățăturii lor, insistă el mai sus, este că Hristos ar fi murit pentru nimic, în timp ce în realitate,

moartea lui Hristos este lucrul esențial, adevărata și singura cale prin care harul lui Dumnezeu vine la suflet.

3.2. Capitolul 3: 1 – 14

După ce a abordat acest mare adevăr, nu se poate opri să facă o muștrare abruptă și pătrunzătoare, pentru că resimțea, prin contrast, mărimea pierderii pe care o sufereau. „O, galateni fără minte! Cine v-a fermecat pe voi?” (3: 1).

3.2.1. Textul Primit 3: 1

În Textul Primit se adaugă: „ca să nu fiți supuși adevărului”; dar este o expresie din capitolul 5 versetul 7: „Voi alergați bine; cine v-a oprit, ca să nu fiți supuși adevărului?” Acolo este întrutotul la locul ei, fără îndoială, dar aici (3: 1), cele mai bune manuscrise o omit. Nu susțin nimic prin aceasta, ci constat numai faptul în trecere, pentru că este bine să se facă aceasta când se prezintă ocazia. Unul dintre principalele moduri în care oamenii s-au amestecat în conținutul Scripturii, a constat în a muta un text sau o frază dintr-o parte unde erau perfect la locul lor, într-o altă parte a Scripturii.

3.2.2. Importanța crucii; ce arată ea

„O, galateni fără minte! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră Isus Hristos a fost răstignit?” (3: 1). Este clar că el atrage atenția în mod deosebit asupra crucii lui Hristos – nu doar asupra sângelui Său, sau a morții Sale, ci asupra crucii Sale. Dacă cercetați cu grijă Cuvântul lui Dumnezeu, veți vedea că forma particulară de prezentare a morții lui Hristos prin Duhul Sfânt este în mod sistematic în legătură cu folosirea sa practică care trebuie făcută. În toată Epistola către Evrei, în afară de o excepție mică dar importantă, se vorbește nu de cruce, ci de sângele lui Hristos; în Epistola către Romani, este mai ales moartea Sa, deseori sângele – dar moartea formează marea ancoră a argumentului. De ce, aici, Duhul Sfânt nu spune pur și simplu că Și-a vărsat sângele (iată de ce vrea să se țină un creștin fericit să cunoască iertarea), ci că Isus a fost arătat „răstignit”? Ce este în Scriptură nu este degeaba; nimic nu este pus în evidență fără un motiv divin. Răstignirea acoperă omul de rușine, și carnea mai mult decât orice. Dacă se vorbește doar de moartea lui Hristos, aceasta nu-mi dă impresia că omul nu este nimic, nici că firea omenească este complet nedemnă înaintea lui Dumnezeu. Când apostolul vrea să arate despărțirea absolută a creștinului

față de lume, el spune: „Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (6: 14). Ori este clar că acolo este o manieră mai gravă și mult mai puternică de a prezenta subiectul. Nu este nebunie mai rea pentru lume decât crucea. Filosofii disprețuiesc ideea că o Persoană divină putea muri astfel: acesta părea un lucru slab și zadarnic. Ei nu aveau niciun sentiment drept al ororii păcatului, nici al vrăjmășiei pozitive a omului față de Dumnezeu, nici al judecății solemne și eterne a lui Dumnezeu. Crucea este modul de a face să reiasă toate acestea. Dar este mult mai mult: crucea nu arată numai ce este carnea și ce este lumea; ci ea arată și deșertăciunea de a privi în favoarea legii pentru a aduce binecuvântarea, dacă nu în mod negativ. Legea are cu adevărat puterea de a ucide, nu de a da viață: numai Hristos poate da viață.

3.2.3. Capitolul 3: 2 – Cum primiseră galatenii binecuvântarea; Duhul Sfânt

Apostolul face apel la propriile lor amintiri și la propria lor experiență, și îi întreabă cum se făcea că primiseră Duhul, că fuseseră făcute minuni și că primiseră binecuvântarea. Fuseseră prin lege? Galatenii fuseseră păgâni, se proșternau înaintea lemnului și pietrei, și fuseseră scoși din această stare nu prin lege, ci prin cunoașterea credinței. Aceasta pune problema în mod mișcător, dar eficace. Dacă mijlocul folosit de Dumnezeu fusese legea, nu s-ar fi folosit de apostolul Pavel pentru a le-o impune? Dar el nu era nimic. Fuseseră pus de Dumnezeu înaintea lor, în dragostea Lui sfântă și mântuitoare. În discursul său către atenieni, în mijlocul Areopagului (Fapte 17: 19 – 31), el dovedise nebunia idolatriei lor; arătase că era împotriva propriei lor rațiuni atât de laudate, să adore ceea ce fabricaseră. Deasupra lor și în jurul lor, în fiecare zi și pretutindeni, exista un semn al degetului Creatorului tuturor acestor lucruri. Unul dintre proprii lor poeți spusese chiar că ieșiseră din Dumnezeu (din rasa Sa), - nu invers, Dumnezeu n-a ieșit din noi (rasa noastră), și încă și mai puțin este lucrarea mâinii oamenilor, ceea ce tocmai făcea idolatria. Apostolul se adresează întotdeauna conștiinței oamenilor, și arată felul evident în care diavolul le tulburase mințile, întorcându-i de la faptele evidente care îi înconjurau, care arătau un Dumnezeu mai presus de ei, și le oferea dovezi ale bunătății Lui binefăcătoare. Apoi prezintă adevărul solemn că Dumnezeu cheamă pe toți oamenii, din toate locurile, să se pocăiască, să se plece înaintea Lui recunoscându-și păcatul (ceea ce este unul din modurile de a exprima pocăința), pentru că „a rânduit o zi în care trebuie să judece în dreptate” (nu după lege, ci întrutotul în dreptate)

„pământul pe care l-a destinat la aceasta, despre care a dat o dovadă sigură tuturor înviindu-L dintr morți” (Fapte 17: 31). Hristos fusese pus înaintea lor, și nu legea, după adevărul prezentat în mod obișnuit de apostol; așa a fost cazul și cu galatenii. El le amintește felul în care primiseră binecuvântarea: „Numai aceasta doresc să aflu de la voi: din faptele legii ați primit Duhul, sau din auzirea credinței?” (3: 2). Este un pas înainte important în raport cu capitolul precedent, care vorbește numai despre viață; dar capitolul 3 introduce Duhul Sfânt. Până la sfârșitul versetului 15, veți vedea Duhul la început, ca dovadă că Dumnezeu Își răspândește binecuvântarea peste oameni, și Duhul la sfârșit. Scopul argumentului este să dovedească legătura dintre Duhul Sfânt și credință, și nu cu legea care nu are decât blestem de oferit omului vinovat. Hristos este viața noastră, și El dă Duhul.

3.2.4. Nașterea din nou și prezența Duhului Sfânt – starea creștină

3.2.4.1. Cunoașterea dragostei lui Hristos

Este important de deosebit între viață și Duhul. Într-adevăr, nu trebuie să uităm că cele două lucruri sunt cu totul distincte chiar dacă în mod obișnuit când un suflet primește Evanghelia, primirea vieții și cea a Duhului Sfânt au loc în aceeași clipă. Viața nouă pe care o primește creștinul în Hristos nu este Dumnezeu, deși este de la Dumnezeu; dar Duhul Sfânt este cu adevărat Dumnezeu. Viața creștinului este o făptură sau o creație nouă, în timp ce Duhul Sfânt este Creatorul. Nu pentru că avem o viață nouă, trupurile noastre sunt făcute templul lui Dumnezeu, ci pentru că Duhul Sfânt locuiește în ele. Când creștinii nu fac aceste distincții în mod corect, ajung să se folosească de această viață chiar ca și mângâiere, pentru a se face comozi, mergând până la a spune: Știu că voi fi mântuit, inutil să urmez deprinderile spirituale. Cât de adesea sufletele se mulțumesc cu odihna și satisfacția de a avea viața, și pun această viață în îndeplinire fără altă dorință decât de a aduce suflete la Hristos. Dar oricât de binecuvântată este o asemenea râvnă, rămâne un lucru mult inferior dragostei pentru Hristos, și dragostea pentru Hristos rămâne un lucru inferior, bucuriei sufletului Său față de noi; și cred că aceasta este adevărata ordine a lucrurilor în sufletul sfinților lui Dumnezeu. Lucrul mare la care mă cheamă Dumnezeu, este să admir dragostea lui Hristos, să-mi găsesc plăcerea în ea, și să învăț din ce în ce mai mult să cunosc această dragoste. Care este efectul? Dragostea pentru Hristos este produsă în aceeași măsură în care cunosc dragostea Sa față de mine. Ce mă îndeamnă să judec eul și să-l țin smerit? Ce ridică o persoană mai presus de o umblare și de un scop neînsemnate și pământești? Intrarea în

binecuvântarea dragostei Lui. Fiind umplută de sentimentul acestei dragoste, iubim sufletele în mod diferit, pentru că le vedem în lumina Lui, și le apreciem după afecțiunile Lui, și nu doar ca având oarecare legătură cu noi. Aici este adevărata taină a oricărei puteri spirituale, cel puțin în formele cele mai înalte ale acestei puteri.

3.2.4.2. Odihna în Hristos

Luați și toate micile suferințe pe care le îndurăm din cauza lui Hristos, lucrările pe care le putem întreprinde pentru El – toate lucrurile la care ne cheamă Dumnezeu: în toate aceste lucruri, adevărata binecuvântare pentru creștin este să nu le despartă de Hristos, ci să-L aibă pe Hristos ca sursa și modelul și măsura întregii noastre slujiri, astfel încât toată slujirea noastră ar trebui să decurgă din bucuria noastră de la Hristos. Într-un sens închinarea este un lucru unde există mai multă apropiere de Dumnezeu, și ar trebui să fie mai scumpă copilului lui Dumnezeu, chiar mai mult decât orice altă slujire; ori nu rareori găsim slujitori plini de zel, dar care nu cunosc deloc adevărata închinare. Spun acestea, nu ca să-I slujim lui Hristos *mai puțin*, ci ca să ne bucurăm *mai mult* de El, și ca să-I slujim în duhul care vine din bucuria a ceea ce este El, în mod independent de împrejurări. Care este baza acestui nivel de bucurie? Este pacea absolută și întreaga odihnă a inimii noastre în El și în lucrarea Sa. Vedem în ce măsură, în Hristos, există ceea ce trebuie pentru orice păcat și pentru a satisface orice nevoie a sufletului nostru. Suntem așezați, ca și copii, în prezența unui tată; ori un tată folosește toate resursele lui pentru binele copilului său. La bietul păcătos există sentimentul nevoii, și trebuie ca sufletul să treacă mai întâi pe acolo. În experiența a aproape oricărui suflet regenerat, există o etapă – o stare – în care există viața, dar poate în mijlocul a multă ignoranță, totuși cu un profund sentiment de păcat. Nu aceea este propriu-zis starea creștină; aceasta din urmă, când este bine înțeleasă, presupune odihna în Hristos, cu conștiința că totul îmi este dat de Dumnezeu în El. Am primit Duhul de înfiere și nu duhul de robie. Nu numai că sufletul meu este trezit pentru a simți păcatul, ci Duhul Sfânt locuiește în mine; și rezultatul acestei locuiri este că știu că am primit această plinătate a binecuvântării din partea lui Dumnezeu.

3.2.4.3. Capitolul 3: 2 – 5 – Primirea Duhului; Duhul de înfiere

În capitolul 2, după cum am văzut, este vorba de viață; dar la începutul capitolului 3, apostolul vorbește de primirea Duhului. Nu era doar

o problemă de bucurie, ci o putere miraculoasă îl însoțea. În acea vreme când era dat Duhul Sfânt, existau demonstrații exterioare în care Se arăta El Însuși, dar aceasta nu a continuat în Biserică. El alătură aici două lucruri: „Din faptele legii ați primit Duhul, sau din auzirea credinței? Așa de fără minte sunteți? După ce ați început în Duh, acum sfârșiți în carne?” (3: 2 – 3), altfel zis: „Ați fost făcuți desăvârșiți de carne?” Era un proces prin care sperau să fie desăvârșiți; deoarece carnea poate cu ușurință să se satisfacă pe ea însăși. „În zadar ați suferit atâtea?” (3: 4). El nu vrea să-i părăsească; nu vrea să creadă că dușmanul va câștiga o asemenea victorie împotriva lor încât nu vor putea fi scăpați din această stare. „Cel care vă dă deci Duhul și face lucrări de putere între voi, face acestea din fapte ale legii, sau din auzirea credinței?” (3: 5). Aceasta se referă la Pavel însuși. Dumnezeu dăduse Duhul; dar lucra prin unelte: cei care fuseseră folosiți la predicarea Evangheliei, dacă primiseră Duhul Sfânt. Auzirea credinței este urmată de darul Duhului, după ce L-am primit pe Hristos; dar cele două lucruri sunt întotdeauna deosebite. Veți găsi în Scriptură, cel puțin uneori, că primirea Duhului era posterioară credinței în Hristos. Luați exemplul samaritenilor (Fapte 8): nu le-a fost dat Duhul la câțva timp după convertire? Și fără a mai vorbi de Corneliu (Fapte 10), la fel a fost cu ucenicii din Efes în Fapte 19.

Vedem într-adevăr persoane pline de bucurie când aud Evanghelia, dar iată că această bucurie dispare apoi; poate că va fi nevoie să treacă prin încercări foarte dureroase, fiindcă nu au înțeles cu adevărat aplicația lucrării lui Hristos la sufletul lor. Au înțeles doar realitatea unei Persoane binecuvântate și divine, pline de dragoste, - și anume Domnul Isus; dar după ce au primit aceasta, apare sentimentul lipsurilor lor, și trec prin multe încercări în care inima le este zdrobită și lucrată. Nu aş putea spune despre asemenea persoane că au primit Duhul lui Dumnezeu ca Cel care locuiește personal în ele, ca sigiliul binecuvântării găsite în Hristos. Dar când sunt făcute să se odihnească în El, în sentimentul deplin al păcatului lor și a ceea ce sunt ele, - știind ce este Dumnezeu, ce este Satan, ce sunt ele însele, ce este legea lui Dumnezeu – și că în ciuda a toate acestea, sunt aduse să se odihnească în răscumpărarea care este în Hristos, fiind îndreptățite pe principiul creației, astfel încât în fața a toate, au pacea cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos (Romani 3: 24; 5: 1), asemenea persoane au primit Duhul Sfânt; ele au nu numai viața, ci au Duhul lui Dumnezeu.

În vremurile de început ale creștinismului, această distincție reieșea foarte clar; dar același principiu rămâne acum, bineînțeles. Toate sufletele privesc la Hristos, Dumnezeu le va da Duhul de înfiere și ele vor fi astfel introduse în plinătatea binecuvântării. Dar acestea se întâmplă adesea doar pe patul de moarte, în timp ce nu așa ar trebui să stea lucrurile cu un creștin.

3.2.4.4. Mărturie exterioară și bucuria lui Hristos

Măsura de adevăr predicat în zilele noastre este atât de slabă printre creștinii adevărați, încât sufletele nu au conștiința relației lor, nici că răscumpărarea este deplină. Rezultă de aici că pot rămâne mult timp lipsite de mângâierea și de bucuria la care au dreptul. Nu acesta era cazul galatenilor; apostolul menționează că avuseseră o binecuvântare deplină. De la început fuseseră puși în posesia Duhului Sfânt. Îl primiseră prin [pe principiul] auzirea credinței: înțeleg că era vorba de primirea Duhului în orice fel; nu numai sub aspectul minunilor și al manifestărilor de putere, ci mai mult, Duhul Sfânt era Cel care locuia în ei. când suflete nu erau născute din Dumnezeu, și nu aveau decât o mărturisire exterioară a lui Hristos, puteau primi Duhul pentru daruri de putere, dar nu ca sursă de comunicare. În Evrei 6, găsim astfel persoane care au fost odată luminate, care au gustat darul ceresc, au devenit părtașe Duhului Sfânt, au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și minunile veacului viitor, și totuși căzuseră.

Nu se spune nicăieri că fuseseră aduse la viață, nici că aveau viață; fuseră luminate și gustaseră darul ceresc; fuseseră botezate și avuseseră minunile veacului viitor toate acestea erau adevărate pentru aceste persoane, și totuși căzuseră – Îl părăsiseră pe Hristos și Îl lăsaseră pentru a se întoarce la iudaism, pentru a-și liniști conștiințele față de Dumnezeu. Pentru asemenea cazuri, apostolul spune: Este imposibil „să fie reînnoiți spre pocăință” (Evrei 6: 6); sunt apostatați, iată situația. La o scară mult mai mare, teribila judecată finală va veni în mod asemănător ca rezultat inevitabil al tăgăduirii creștinismului. Trebuie ca aceasta să se întâmple, pentru că Dumnezeu nu are nimic mai bun de introdus, nimic prin care să poată lucra asupra omului când acesta respinge descoperirea creștină și harul lui Hristos. Ori aceasta era piesa de convingere împotriva galatenilor. Știau că predicarea pe care o auziseră nu era subiectul legii, și că totuși primiseră Duhul în mod personal. Trebuiau să considere ce implică primirea Duhului Sfânt – că nu este numai o manifestare de putere, ci ca o binecuvântare mai profundă care rămâne acum. Ce bunătate a lui Dumnezeu că este astfel, că nu a retras sursa bucuriei lui Hristos! Am fi putut gândi contrariul, dat fiind adâncimea căderii, că dacă ceva ar fi trebuit să fie retras, ar fi trebuit să fie această bucurie a lui Hristos.

La Rusalii sfinții erau toți, sau aproape toți, niște copilași. Aceasta nu înseamnă a înțelege din punct de vedere moral ce era acea zi, nici starea anterioară a ucenicilor, ci a presupune că minunata desfășurare de putere din acea zi arăta că se acordase atunci o bucurie în Hristos mai profundă decât altundeva sau mai târziu decât altundeva sau mai târziu. Vedem astăzi un

pericol similar la persoane care își imaginează că momentul convertirii este cel al celei mai bogate posibil recolte de pace și de bucurie: ori, în cel mai bun caz, este bucuria unui copilăș. Există un sentiment puternic de eliberare; dar sentimentul eliberării nu este în mod necesar Hristos, nici felul cel mai dulce de a-L gusta pe Hristos. Este în legătură cu sentimentul *nostru* de dragoste față de Hristos; și este cu siguranță privilegiul nostru de a ne bucura de el; dar există o cunoaștere al lui Hristos Însuși și a plăcerilor găsite în El, care sunt mai profunde, fiind bazate pe o intimitate în creștere cu gloria Sa personală, cu dragostea și lucrarea Sa.

3.2.5. Capitolul 3: 4 – 6 – Binecuvântarea lui Avraam este prin lege

Galatenii se plasau sub lege, și apostolul le pune înaintea ochilor nebulina acestui lucru. Căutau să se facă desăvârșiți prin carne. Era pur și simplu natura, lucrând asupra a ceea ce atinge eul, și nu descoperindu-L pe Hristos sufletului. Galatenii gândeau că sunt obligați să facă anumite lucruri. Ei bine! le replică el, aceasta este carnea. „În zadar ați suferit atâtea?” (3: 4). Apoi arată că totul fusese prin [pe principiul] auzirea credinței, și ajunge până la însuși Avraam. „Cum Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate” (3: 6; Romani 4: 3). Există o mare forță în această aluzie la Avraam, pentru că orice evreu vroia să facă apel la el, ca rădăcină a circumciziei; și felul în care legea fusese introdusă între galateni, era să acorde o mare importanță dreptului circumciziei. – S-ar părea că argumentul acestor oameni iudaizatori era următorul: Nu puteți avea binecuvântarea interioară a circumciziei fără să vă supuneți formei sale exterioare. – Apostolul face apel la Avraam pentru a dovedi contrariul: în cazul său, era vorba de o problemă de credință, și nu de lege, nici de circumcizie. Când L-a crezut Avraam pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca dreptate? *Înainte* ca circumcizia să fi fost introdusă; pentru că istoria este formală și arată clar că acest rit a fost prescris după ce Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, și Dumnezeu i-a socotit aceasta ca dreptate.

3.2.6. Capitolul 3: 7 – 9 – Binecuvântarea tuturor fiilor lui Avraam este prin credință

„Să știți deci”, continuă el, „că cei din credință, aceștia sunt fii ai lui Avraam” (3: 7). Aceasta este concluzia pe care o trage. Dacă Avraam a fost introdus în această poziție de binecuvântare prin credință. Toată sămânța lui [=descendența lui] este binecuvântată în mod asemănător. El începe prin sămânța naturală, evreul, apoi introduce păgânii. „Și Scriptura, prevăzând că

Dumnezeu va îndreptăți națiunile din credință, i-a vestit dinainte lui Avraam: „În tine vor fi binecuvântate toate națiunile. Deci din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam” (3: 8 – 9). Vom vedea mai târziu că el nu raționează numai după promisiunea făcută lui Avraam însuși, ci după cea care a fost făcută seminței sale; dar aici omite intenționat sămânța. Face referință la prima promisiune făcută lui Avraam, pentru că, atunci când a fost făcută, nu avea niciun gând despre circumcizie. El spune: „Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți națiunile din credință, i-a vestit dinainte lui Avraam: „În tine vor fi binecuvântate toate națiunile” (3: 8). Aceasta arată că ei erau binecuvântați ca păgâni – și nu devenind în mod virtual iudei; căci binecuvântarea ajunge la ei ca păgâni. „Deci cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam” (3: 9). El termină aici această parte a subiectului, dovedind că binecuvântarea depindea de credință și nu de faptele legii, nici de circumcizie. Avraam fusese binecuvântat pe principiul credinței, și Dumnezeu îi promisese: „*Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine*” (Genesa 12: 3), nu în circumcizie, ci în Avraam; vedem astfel că în cazul lui Avraam, este introdus principiul unei promisiuni. În fapt, Avraam era un idolatru ca epoca în care Dumnezeu i s-a descoperit, după cum aflăm din Iosua 24: adevărata binecuvântare este întotdeauna efectul aceste descoperiri pe care Dumnezeu o face cu privire la El Însuși sufletului. Efectul acestei descoperiri făcute lui Avraam, este că el, își părăsește țara și casa tatălui său și pleacă, ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu, „neștiind unde merge” (Evrei 11: 8). Se baza pe bunătatea lui Dumnezeu față de sufletul lui. Primește de la Dumnezeu promisiunea binecuvântării, și de asemenea binecuvântarea pentru alții; cum s-a spus: „*Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine*” (Genesa 12: 3). Și iată cum a avut loc aceasta: „Deci cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam” (3: 9). Și raționează astfel: Cum în acest caz binecuvântarea depindea de credință, la fel este și în cazul vostru.

3.2.7. Capitolul 3: 10 – 12 – Blestemați sunt cei care sunt sub lege

Apoi, într-o fază solemnă și maiestuoasă, care poartă pecetea lui Dumnezeu, adaugă: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă” (3: 10). O! Dacă cei care vor să învețe legea că ar înțelege numai un cuvânt ca acesta! Nu se spune că toți cei care au călcat legea sunt sub blestem, ci că toate persoanele care ocupă o poziție pe o bază a legii; oricine încearcă să placă lui Dumnezeu pe acest principiu a căzut sub blestem. Și de ce? Pentru că există păcatul. Și dacă omul cu păcatul asupra

lui, sau în el, încearcă a-și face cauza mai bună prin intermediul legii, este sub blestemul legii în aplicarea acestui principiu. Nu avem nevoie să așteptăm o dovadă despre aceste fapte; cel care ocupă acest loc este condamnat. Dacă Dumnezeu ar trebui să lucreze cu oamenii cum lucrează ei cu Dumnezeu, ar trebui să fie condamnați la moarte, fără speranță de ajutor, nici de eliberare. Regenerarea nu eliberează și nu ar putea fi citată ca mijloc de apărare. Dacă sunt sub guvernarea legii ca regulă de drept, cei care o calcă sunt în mod necesar condamnați. Aceasta înseamnă concluzionând: „Toți cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem” (3: 10) etc. Astfel deci, dacă mă plasez pe acest teren, nu există nici cea mai mică resursă în caz de lipsă, cel puțin dacă nu trag folos și din jertfele și darurile pentru păcat. Dar dacă stăruiesc în toate lucrurile care sunt scrise în cartea legii, dacă nu reușesc să le respect pe toate fără greșală, sunt blestemat. O asemenea poziție poate conveni vreodată unui creștin? Imposibil; și din acest motiv, totul este incoerent la cei care vorbesc astfel; pentru că la urma urmelor ei se bazează în realitate pe Hristos. Dar ce spune Pavel? „Iar că prin lege nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu este lămurit, pentru că „cel drept va trăi prin credință” (3: 11). Este o eroare totală a presupune că dreptatea și viața sunt prin lege ca sursă, sau ca putere, sau ca măsură. „Iar legea nu este din credință; ci „acela care va face aceasta va trăi prin ele” (3: 12).

În versetul 13, apostolul termină această parte a subiectului și arată că poziția noastră ca și creștini este complet diferită. El începe cu iudeul. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn”)”. Este o mare binecuvântare a descoperi că Hristos a fost făcut păcat pentru noi, conform 2Corinteni 5: 21, și la fel aici, se spune că S-a „făcut blestem pentru noi”. În Epistola către Corinteni, Pavel se plasează pur și simplu cu credincioșii, fără să facă un contrast între noi și iudei, și prin urmare „noi” din Corinteni îi cuprinde pe *toți*. Dar aici (3: 13), „noi” semnifică partea iudaică a credincioșilor, pentru că el vorbește apoi de păgâni în mod particular și distinct: „Pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la *națiuni* în Hristos Isus” (3: 14); apoi îi pune pe toți împreună: „Ca să primim, prin credință, promisiunea Duhului” (3: 14). „Hristos, ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi” (3: 13). „Noi” din acest verset 13 este emfatic, în timp ce în versetul 14 „noi” nu este emfatic deloc, ci este folosit în mod general pentru a desemna toți credincioșii, fie iudei, fie păgâni. Astfel deci, acest punct este foarte clar. Mai întâi, fiind vorba de iudei, este ca și cum ar zice: „noi am avea la fel toți nevoie de Hristos, pentru că *noi* nu am stăruit în toate cele scrise în cartea legii, ca să le facem; și Hristos a venit și *ne-a* răscumpărat din blestemul

legii, făcându-Se blestem pentru noi”. Apoi în ceea ce vă privește pe voi, păgânii – pe voi care n-ați avut niciodată nimic de-a face cu legea, veți căuta voi binecuvântarea chiar pe terenul de pe care *noi* nu putem aștepta decât blestem? Apostolul citează în versetul 10 un pasaj din Deuteronom 27, unde găsim o descoperire foarte uimitoare, precum un altul a remarcat bine. O jumătate dintre triburi trebuiau să rămână pe un munte pentru a binecuvânta, și cealaltă jumătate pe un alt munte pentru a blestema, dar imediat după aceea, când este arătat ceea ce trebuia făcut, numai blestemele sunt menționate, și nu este nicio binecuvântare! De ce? Pentru că „*toți cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem*” (v. 10). Dumnezeu spusese să se despartă semințiile în două pentru a binecuvânta și a blestema; dar când au ajuns la fapte, apar numai blestemele, nu și binecuvântările. Ce mare și solemnă confirmare a adevărului pe care tocmai l-am cercetat! Dumnezeu nu prevedea nimic pozitiv pentru ca cineva să obțină binecuvântarea astfel. Plasându-se pe un teren al legii, nu puteau să primească decât blestemul; și prin urmare, nu auzim rostite decât blestemele.

Apostolul termină deci în mod triumfător această parte a subiectului. Credinciosul, după ce a ajuns să recunoască deplin blestemul legii din cauza păcatului, poate să spună atunci, prin harul lui Dumnezeu: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi” (3: 13). Nu numai că a fost *blestemat* în locul nostru, ci a devenit *blestem*. Ce putea face să simțim mai tare în ce măsură S-a identificat deplin cu această stare în totalitate? Consecința este că cei pe care îi reprezenta în har sunt eliberați deplin; mai mult, din clipa când binecuvântarea începe să curgă, se revarsă mult peste vechile limite. De aceea spune el: „Pentru că este scris: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn, pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus” (3: 13 – 14). Trebuia înainte de toate ca Dumnezeu să îndepărteze blestemul; odată făcută aceasta după sfîntenia divină, pentru acești credincioși evrei, aceeași cruce a lui Hristos a făcut să se reverse îndurarea față de păgâni. Hristos împlinise lucrarea de răscumpărare, și deși prima sa aplicație este pentru iudeu, totuși eficacitatea și gloria nu puteau, bineînțeles, să rămână ascunse. Binecuvântarea lui Avraam ajunge la păgâni în Hristos Isus – „ca să primim, prin credință, promisiunea Duhului” (v. 14).

Aceasta împlinește argumentul bazat pe promisiunea Duhului, și iată concluziile: - legea nu a adus niciodată binecuvântare celor care erau sub ea, chiar dacă erau sămânța lui Avraam, și aceasta, pentru că erau păcătoși; - ea nu a fost niciodată mijlocul pentru ei de a primi Duhul Sfânt ca putere pentru a se bucura de Hristos. – Pe de altă parte, auzirea credinței, ca altădată pentru Avraam, este unicul și singurul mod pe care Duhul Sfânt îl folosește

pentru toată pacea reală și pentru orice binecuvântare reală; și aceasta are valoare nu numai pentru iudeul orgolios dar blestemat, ci chiar pentru bietul păgân, acum cuprins în mod expres în binecuvântare, chiar în partea ei cea mai bogată, Duhul promis.

3.2.8. Rezumat 3: 5 – 14

În prima parte a capitolului, am văzut contrastul dintre partea care revine credinței și partea care revine legii. Am văzut că legea aducea în mod necesar blestemul, nu că ar fi rea în ea însăși, ci pentru că oamenii, pentru că Israel – erau păcătoși. Legea deci, tocmai pentru că este sfântă, și dreaptă, și bună, trebuia să condamne pe cei care nu erau buni, ci răi. Pentru asemenea oameni, prin urmare, concluzia legii era blestemul. Era într-adevăr legea lui Dumnezeu, dar tot ceea ce legea Sa putea sau trebuia să aducă unor păcătoși, era condamnarea și blestemul. Ori pe de altă parte, lui Dumnezeu Îi place să binecuvânteze. Cum se împacă toate acestea? Unde se găsește posibilitatea ca Dumnezeu să introducă o binecuvântare pentru omul mizerabil și pierdut? Răspunsul este că „cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam” (3: 9). Avraam a primit o binecuvântare, și nu un blestem, și aceasta din cauza credinței, și nu a legii. După aceea, apostolul dovedește că, fiindcă legea nu poate aduce decât blestem asupra oricărui suflet care ia acest teren în raporturile sale cu Dumnezeu – independent de a ști dacă ea este bună în ea însăși – „toți cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem” (3: 10). Nimic nu putea fi mai universal, nici mai determinant. Legea nu are nimic altceva decât blestemul asupra oricărui copil al lui Adam, care încearcă să se plaseze pe acest teren ca mod de relație cu Dumnezeu. Caut să ascult de Dumnezeu, promițând că o voi face, pentru a obține de la El o binecuvântare? Nu voi secera decât blestem. Trebuie să ascult; dar fiind eu însumi păcătos, efectul legii este de a arăta păcatul meu și de a mă blestema. Pe de altă parte, credința mă introduce în binecuvântare prin harul lui Dumnezeu, da, chiar în orice binecuvântare.

3.3. Capitolul 3: 15 – 19 – Promisiunea

3.3.1. Capitolul 3: 15 – 16 și Genesa 22: 17 – 18 – Păgânii binecuvântați în sămânța unică și iudeii binecuvântați ca sămânța numeroasă

Ajungem acum la problema promisiunii, un subiect foarte diferit. Credința implică într-un fel sau altul, starea sufletului persoanei care crede, în timp ce promisiunea privește la ce lucrează Dumnezeu; după ce am văzut că cei care primesc binecuvântarea sunt cei care au credința, nu cei care

încearcă să împlinească legea, trebuie să cercetăm promisiunile lui Dumnezeu și darul legii. „Fraților (vorbesc în felul omului), nimeni nu desființează un legământ confirmat, chiar al unui om, nici nu adaugă la el. Iar promisiunile au fost rostite „lui Avraam și seminței lui” (3: 15 – 16). Avraam a primit promisiunile, dar nu legea; nu știa nimic de lege, și nici sămânța sau fiul său. Dar cu toate acestea nu se putea nega că Avraam a primit binecuvântarea. Îl vedem deci aici stând pe un teren nou. Există mai mult decât suflete având credința și primind binecuvântarea: de ce să nu avem credința și în lege? Ultima parte a capitolului tratează această chestiune și arată că Dumnezeu a dat promisiuni. Întrebarea este atunci: Cum să conciliem legea lui Dumnezeu cu promisiunile Sale? În ce scop le-a dat pe fiecare? Erau ele presupuse să producă același rezultat? Erau ele pe același principiu? Duhul Sfânt reglementează aceste chestiuni: „Iar promisiunile au fost rostite „lui Avraam și seminței lui”. Nu spune: „și semințelor”, ca multora, ci ca uneia: „și Seminței tale”, care este Hristos” (3: 16). Este clar că se face aluzie aici la două ocazii distincte și remarcabile ale istoriei lui Avraam; prima dată, era vorba numai de Avraam (Genesa 12), și a doua oară, promisiunea îi este făcută lui Isaac, sau mai degrabă numai în Isaac (Genesa 22). În acest ultim capitol, este vorba atât de sămânța numeroasă, cât și de sămânța unică. Dumnezeu adaugă seminței numeroase posesiunea porții dușmanilor săi (Genesa 22: 17), adică supremația evreilor. Dar nu aceasta se obține ca și creștin. Nu doresc ca dușmanii mei să fie răsturnați, ci mai degrabă să fie aduși la Hristos. Evreii ca atare, dimpotrivă, vor avea curând binecuvântările prin Hristos, dar în același timp vor vedea zdrobirea dușmanilor lor. Israel va fi înălțat pe pământ, ceea ce Dumnezeu nu a promis niciodată păgânilor. În Genesa 22, cele două lucruri sunt cu totul distincte. *Când se vorbește de sămânță fără aluzie la număr, intervine binecuvântarea neamurilor; când se spune că va fi înmulțită ca stelele și ca nisipul, atunci binecuvântarea este caracterizată fără ambiguitate de prezența evreilor. Aceasta este, cred eu, argumentul apostolului.* Când este vorba de Hristos, a cărui imagine este Isaac, este doar „sămânța ta”, fără un cuvânt despre sămânța fără număr, ca stelele sau nisipul. „Iar promisiunile au fost rostite „lui Avraam și seminței lui” (3: 16), și anume cele ale binecuvântării păgânilor, și nu doar supunerea păgânilor. Promisiunile au fost făcute mai întâi lui Avraam, și apoi confirmate în sămânța lui. „Nu spune: „și semințelor”, ca multora, ci ca uneia: „și Seminței tale”, care este Hristos” (3: 17). Îl ia pe Hristos, ca pe Cel care era în vedere prin intermediul lui Isaac.

Îngăduiți-mi să amintesc circumstanțele în care Dumnezeu a făcut promisiunea în Isaac ca imagine a lui Hristos. În Genesa 22, Isaac era pe

punctul de a fi adus ca jertfă, și până în ultimul moment, Avraam nu a știut decât un lucru: că fiul lui avea să moară. Timp de trei zile Isaac era sub o sentință de moarte. Avraam avea încredere în Dumnezeu, care promisese că în Isaac va avea țara; și era prin urmare sigur că în același Isaac promisiunea trebuia să fie împlinită. Nu era vorba ca Sara să aibă un alt fiu, ci era vorba de acel fiu, singurul său fiu. Era deci perfect sigur că Dumnezeu îl va învia și i-l va da, pentru a fi capul familiei ebraice. Este o imagine magnifică a lui Dumnezeu necruțându-Și propriul Lui Fiu. Era ca și cum Avraam l-ar fi jertfit efectiv pe fiul său, și Dumnezeu nu numai că l-a dat pe Isaac, ci chiar în acel moment și în acel loc, a adăugat promisiunea: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului” (Genesa 22: 18). La fel, primim binecuvântarea în Hristos înviat. Hristos mort și înviat este perfect liber să binecuvânteze păgânii. Atât timp cât era doar viu pe pământ, spune: „Nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15: 24); dar după învierea Sa, totul se schimbă, și Îl vedem încredințând o misiune ucenicilor Săi: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile” (Matei 28: 19). Și la fel prezice Evanghelia „va fi predicată în toată lumea” (Matei 24: 14). Apostolul atrage atenția asupra faptului că această profeție din Genesa 22: 18 unde Dumnezeu vorbea de binecuvântarea păgânilor nu este legată de sămânța numeroasă, ci de sămânța unică, și anume de Isaac ca imagine a lui Hristos, și de Hristos după ce a intrat în moarte și a trecut prin înviere. Importanța acestui lucru este imensă, pentru că, atunci când era pe pământ, Hristos era El Însuși sub lege. Înviat dintre morți, ce avea El de-a face cu legea? Legea nu atinge un om când este mort. Argumentul apostolului este că un creștin aparține lui Hristos în înviere. Când cineva este botezat pentru Hristos, iată ce mărturisește: Aparțin lui Hristos mort și înviat, fiind scos afară din vechea mea poziție de iudeu sau păgân. Iudeii aveau de-a face cu un Mesia care trebuia să domnească peste ei pe pământ, și în acea zi, păgânii vor fi coada și nu capul (Deuteronom 28: 13), și regii vor fi cei care vor alăpta Sionul și prințesele lui îl vor alăpta, plecându-se cu fețele la pământ înaintea lui și vor linge țărâna picioarelor lui Israel (Isaia 49: 23); dar noi, creștinii, începem prin moartea și învierea lui Hristos. Toate binecuvântările noastre sunt în Hristos înviat dintre cei morți.

3.3.2. Capitolul 3: 17 – 18 – Legea într-adevăr distinctă de promisiune: 430 de ani între cele două

„Dar eu spun aceasta, că legea care a venit după patru sute treizeci de ani nu anulează un legământ confirmat mai înainte de Dumnezeu astfel încât să facă promisiunea fără putere” (3: 17). Dumnezeu a avut grijă ca între

promisiunea dată lui Avraam și lui Isaac și lege, să se scurgă o perioadă de mai mult de patru secole. Dacă ar fi dat legea la puțin timp după aceea, ei ar fi putut spune că totul era unul și același lucru. Dar aceasta este de neînchipuit, având în vedere acești 430 de ani interveniți între timp. Promisiunea își are scopul ei special care îi este propriu, și legea la fel; cele două nu trebuie amestecate. Nici una, nici cealaltă nu trebuie pusă deoparte. Dimpotrivă, mențin că nu putem avea o apreciere justă a promisiunilor lui Dumnezeu dacă disprețuim legea Sa. Recunosc valoarea imensă a legii: dar care este obiectul ei? Avem aici răspunsul, el nu este lăsat la propriile noastre presupuneri. Legământul legii intervenit 430 de ani după promisiunea dată lui Avraam, nu poate anula ceea ce Dumnezeu a spus mai înainte. Dacă un om care oferă o recompensă leagă de ea o condiție, are perfect de bine dreptul să o facă. Dar să presupunem că ați spune cuiva: Am intenția să vă las casa mea cu grădină, fără o condiție anumită, apoi, după un an sau doi, ați spune acestui om: plătiți-mi o anumită sumă pentru casă și grădină; el ar avea într-adevăr dreptul să vă răspundă: Ce vreți să spuneți? Vă căiți de promisiunea dumneavoastră? Mi-ați dat proprietatea fără condiție, și acum cereți o plată! Există promisiunea absolută a lui Dumnezeu față de Avraam; ea trebuie să rămână neschimbată pentru totdeauna. Dar după 430 de ani, intervin condiții: „Dacă veți asculta de glasul Meu cu adevărat... veți fi” etc. (Exod 19: 5 – 6). Dumnezeu face atunci să depindă binecuvântarea de ascultare. Pune Dumnezeu unul dintre aceste principii în opoziție cu celălalt? În niciun fel. El îngăduie această perioadă de timp, mai ales pentru a arăta că cele două lucruri sunt perfect distincte, în natura și obiectul lor. După raționamentul apostolului aici, principiul condiției introduse cu legea, nu poate anula principiul harului introdus cu promisiunea. Când Dumnezeu îi spune lui Avraam: „Îți voi da ție și seminței tale după tine... toată țara Canaanului, în stăpânire pentru totdeauna” (Genesa 17: 8), nu a adăugat nicidecum: Dacă faceți aceasta sau aceea. Domnul trebuia să-i dea anumite binecuvântări, depinzând în întregime de bunătatea lui Dumnezeu și de favoarea Lui nemeritată. Iată cum a lucrat Dumnezeu în promisiuni. Dar în lege, totul depindea de respectarea ei de către cel care era supus ei. Glasul legii este o binecuvântare pentru cel drept, un blestem pentru cel vinovat. „Acela care va face aceasta va trăi prin ele” (3: 12). „Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă” (3: 10).

Apostolul dovedește apoi că „dacă moștenirea este din lege, nu mai este din promisiune” (3: 18). Dacă un om are un lucru în schimbul a ceea ce a dat sau a făcut pentru a-l avea, aceasta nu mai este pe principiul promisiunii, ci pe cel al meritului. Este ca o persoană care face o anumită

muncă pentru un anumit salariu. Fără îndoială, dacă un stăpân face un cadou slujitorului său, omul este recunoscător; Dar dacă ceea ce primește corespunde unei munci pozitive pe care a efectuat-o, este ceea ce i se datorează, nu un dar. Legea este principiul a ceea ce se datorează, atât cât este posibil să se găsească aceasta printre oameni; dar omul fiind păcătos, tot ce era meritat a devenit blestem. „Dar Dumnezeu i-a dăruit-o lui Avraam prin promisiune” (3: 18), și nu prin lege.

3.3.3. Capitolul 3: 19 – De ce legea? Pentru a arăta starea omului

Atunci vine întrebarea: La ce bun legea? Dacă Dumnezeu vroia să dea moștenirea prin promisiune, de ce să introducă legea? Este o întrebare foarte importantă, care merită efortul să ne oprim asupra ei. Dacă studiați căile lui Dumnezeu cu poporul Său la început, veți vedea că Dumnezeu le promite o binecuvântare și că ei o iau din mâna lui Dumnezeu, fără a privi la ei înșiși pentru a vedea dacă o merită sau nu. Această încredere care nu pune nimic în discuție, este cu totul binecuvântată; dar nu este spre binele omului să nu cunoască ce este el. Este foarte important să aflui care este cu adevărat starea mea. Ori obiectul legii era să facă să reiasă adevărata stare de suflet a păcătosului, nu să-l introducă în binecuvântare; era să arate ruina teribilă în care căzuse omul prin păcat. Legea nu era destinată să fie o regulă de viață; de fapt ea este mai degrabă regula morții. Dacă omul nu ar avea păcat, ea ar putea fi regula vieții; dar pentru că este păcătos, a numi legea regula vieții este o desemnare absurdă și falsă.

„Atunci pentru ce este legea? Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege” (3: 19). Nu se spune: din cauza *păcatelor*. Dumnezeu nu ar face niciodată nimic pentru a-l face pe om păcătos – ci „ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege”. Care este diferența? Păcatul este în orice copil al lui Adam; păcatul era în om înainte de lege, ca și după lege. Când lumea întreagă s-a stricat, când orice carne a devenit atât de plină de violență încât Dumnezeu a fost obligat s-o judece prin potop, era mai mult decât evident că erau toți păcătoși. După ce Dumnezeu a dat legea lui Israel, ei nu mai erau numai păcătoși, au devenit călcători efectiv ai legii Lui. „Legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei nelegiuiți și nesupuși” (1Timotei 1: 9). Cine a fost făcut vreodată drept prin lege? Este cinstit cel care se abține să vă ia ceasul numai din teama de a nu fi pedepsit? Singura persoană cu adevărat cinstită, este cea care are temerea de Dumnezeu înaintea ochilor săi. Legea are ca efect pedeapsa celor care o încalcă; dar ea nu te face cinstit, nici într-un sens omenesc, și mai puțin în sensul divin. Prin credința lui Hristos, devii un om nou, ai o natură nouă, dependentă și ascultătoare, căreia îi place să

facă voia lui Dumnezeu, pentru că El o dorește și nu numai din teama de a nu merge în iad. Este foarte îndreptățit să fim conștienți că merităm iadul; dar dacă cineva are aceasta ca sursă a motivului de a asculta, am putea noi spune despre o asemenea persoană că este cu adevărat convertită?

Avem deci aici obiectul legii: de a dovedi că oamenii erau păcătoși, făcând să reiasă faptul că cei care îi sunt supuși o călcau și secerau blestemul ei. „Dar legea a intervenit, ca să prisosească greșeala” (Romani 5: 20) – nu tocmai ca *păcatul* să prisosească. Niciodată Dumnezeu nu ar putea face să prisosească păcatul; dar oamenii fiind deja păcătoși, legea chiar prin sfințenia ei provoca păcatul până la a-l face evident pentru ei și pentru toți. Copiii lui Israel erau păcătoși ca toți ceilalți; dar nu voiau să-și recunoască păcatul, și de aceea Dumnezeu a introdus legea prin Moise. Înaintea celor zece porunci, ei ar fi putut spune. Nu vedem nimic rău în a ne proșterne înaintea chipurilor cioplite, sau în a nu respecta ziua de sabbat. Legea era de ajuns pentru a-l lăsa pe israelit fără scuză. Astfel deci (și acesta este lucrul asupra căruia insistă apostolul) „legea nu este dată pentru cel drept” (1 Timotei 1: 9), deși este aplicată astfel în zilele noastre, adică făcând din ea o regulă de viață. Dar acum Hristos aduce îndreptățirea credinciosului, și nu numai aceasta, ci este mijlocul de a-l face drept, și de a-l păstra astfel, sau de a restaura sufletul; nu există altă soluție eficientă. La fel cum Hristos este viața și adevărul, este și calea (Ioan 14: 6). Nu există nici cărare, nici putere de dreptate și de sfințenie, în afara lui Hristos descoperit prin Duhul Sfânt. Dacă luați legea în același timp cu Hristos, deveniți cel puțin pe jumătate iudeu. Suntem chemați să privim la Hristos, și numai la Hristos (2 Corinteni 3), ca la Cel care creează, și fasonază, și generează fiecare particulă de dreptate avută de creștin. Astfel apostolul se roagă pentru filipeni ca să fie din ce în ce mai „umpluți de rodul dreptății” (Filipeni 1: 11). Omul firesc ar consimți să recunoască necesitatea faptelor de dreptate cerute de lege; dar nu ar ști nimic despre acest rod „al dreptății, care este *prin Isus Hristos spre gloria și lauda lui Dumnezeu*” (Filipeni 1: 11). Legea este regula de moarte pentru cel păcătos; Hristos este regula de viață pentru cel sfânt. Legea „a fost adăugată din cauza călcărilor de lege, până când urma să vină „Sămânța” (adică Hristos) „căreia I s-a făcut promisiunea” (3: 19). I-a plăcut lui Dumnezeu să folosească acest program în mod negativ, cel puțin pentru un timp; dar acum Sămânța a venit, și programul a dispărut pentru creștin. Legea este de mare importanță pentru a-l convinge pe păcătos; ea este modelul a ceea ce un om păcătos ar trebui să facă pentru Dumnezeu. Dar ea nu este reflectarea lui Dumnezeu, nici modelul pentru sfinți: Hristos este și una și celălalt, și numai Hristos.

3.3.4. Capitolul 3: 19 – 21 – Nu există mijlocitor pentru promisiune

Pe lângă aceasta, ea a fost „rânduită prin înger, în mâna unui Mijlocitor” (3: 19). Se spune aceasta pentru a arăta contrastul cu promisiunea, care era directă și imediat între Dumnezeu și om, fără intervenția îngerilor, nici a vreunui mijlocitor care să fie o simplă creatură. În cazul legii, mijlocirea unei creaturi este afirmată. De aici imensa superioritate a promisiunilor în comparație cu legea. Totul arăta distanța dintre Dumnezeu și popor. Dar în promisiuni, Dumnezeu vine, vorbește, lucrează personal și în dragoste. El are direct de-a face cu orice suflet convertit astăzi ca altădată cu Avraam: mai mult, acum că răscumpărarea a fost împlinită și Hristos a înviat, avem de-a face cu Dumnezeu într-un mod și mai intim.

Apoi adaugă: „Iar Mijlocitorul nu este al unuia singur, însă este Unul singur” (3: 20). Sub lege, Dumnezeu și omul sunt ca două părți contractante, și cu un mijlocitor între ei. Moise stătea astfel între Dumnezeu și oameni; care a fost rezultatul? Din partea lui Dumnezeu, totul era ferm și sigur; dar omul a dat faliment. A fost așa, era inevitabil, nu din cauza vreunui defect al legii, din cauza vinovăției omului și a răului care este în el. Legea este ca un pod extrem de solid în el însuși dar care, la unul din capetele sale, nu se sprijină pe nicio temelie: rezultatul este de neînlăturat. La fel este cu încercarea omului sub lege. Legea nu depinde numai de Dumnezeu, în afară de ceea ce cere; dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, promisiunea depinde numai de El. Sub lege omul este, într-un sens, actorul principal; el trebuie să dea ceva lui Dumnezeu, nu invers. Dimpotrivă, când Dumnezeu i-a promis țara lui Avraam, nu a spus că aceasta depindea de ce făcea Avraam. Era darul Lui, gratuit și absolut. În lege există două părți și totul se prăbușește, pentru că omul este pivotul de care depinde toată funcționarea; ori cum te poți baza pe el? În promisiune nu există decât o singură parte și nimic nu poate ceda pentru că Dumnezeu nu poate nici da greș, nici minți: promisiunea Lui trebuie să se împlinească. Iată deci raționamentul final al apostolului. „Iar Mijlocitorul nu este al unuia singur” (3: 20); adică, când se cere o mijlocire legală, trebuie neapărat să existe două părți; dar una dintre ele este păcătoasă, și astfel totul este pierdut. „Însă Dumnezeu este Unul singur” (3: 20): acesta este caracterul și forța promisiunii. Dumnezeu este singur, El împlinește tot ce a spus, și credinciosul nu mai are decât să aducă mulțumiri, să se bucure de binecuvântare și să caute să umble într-un mod care să fie demn și care să răspundă acestui lucru.

3.3.5. Capitolul 3: 21 – 25 – Legea, îndrumătorul până la Hristos

„Este deci legea împotriva promisiunilor lui Dumnezeu? nicidecum! Pentru că, dacă ar fi fost dată o lege care să poată da viață, cu adevărat dreptatea ar fi din lege; dar Scriptura a închis toate sub păcat” (3: 21 - 22). Iată unde erau copiii lui Israel, legea îi închisese pe toți împreună sub păcat; și aceasta era „pentru ca promisiunea să fie dată din credința în Isus Hristos, celor care cred” (3: 22). – nu iudeilor ca atare, ci „celor care cred”. „Dar, mai înainte de a veni credința, eram păziți sub lege, închiși pentru credința care urma să fie descoperită. Astfel că legea a fost îndrumătorul nostru *spre Hristos*” [în franceză: până la Hristos] (3: 23 – 24; nu: ca să ne conducă la Hristos). Sensul pasajului este că legea era un îndrumător – sau învățător – ocupându-se de acești iudei, până ce a venit Hristos; cum s-a spus mai înainte (3: 19): „ea a fost adăugată din cauza călcătorilor de lege, *până când urma să vină Sămânța* căreia I s-a făcut promisiunea”. Nu este vorba de legea ca aducând acum persoanele la Hristos: efectul ei este mai degrabă de a administra moartea și condamnarea, cum ni s-a spus atât de clar în altă parte (2Corinteni 3: 7, 9). Dumnezeu poate permite ca persoanele să vină astfel sub sentința de moarte, apoi să-i scoată din ea, prin Hristos; dar nimeni nu poate spune că o putere care omoară este, în ea însăși, un mod de a aduce oameni la Hristos. „Legea a fost îndrumătorul nostru” (3: 24); ea a făcut slujba robului care avea grija copiilor mici. Galatenii erau păgâni care nu fuseseră niciodată sub lege, și căroră Pavel le descrie felul în care Dumnezeu lucrase cu iudeii care erau sub lege. Vorbind acestora din urmă, el spune: „Legea a fost îndrumătorul *nostru* [nu: *vostru*] spre Hristos. Când a venit Hristos, un nou scop [sau: obiect] a fost arătat, și mersul negativ al disciplinei legale a luat sfârșit „pentru ca să fim îndreptățiți din credință” (3: 24). Legea făcea ca sufletele să simtă starea lor; dar Dumnezeu le deschidea ochii că erau în această stare, ca să vadă că singura speranță de dreptate era în Hristos. „Însă, după ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumător” (3: 25): chiar iudeii care credeau nu mai erau sub lege! Din moment ce Hristos fusese descoperit, încetau să fie sub stăpânirea legii și treceau la supunerea față de Hristos. Hristos este Stăpânul și Domnul creștinului. Iudeul avusese legea ca tutore. Când Îl primea pe Hristos, slujba legii luase sfârșit, și el intra într-un domeniu cu totul nou.

3.3.6. Capitolul 3: 26 – 29 – Credinciosul înviat cu Hristos și mort față de lege

Observați schimbarea remarcabilă începând cu versetul 26. Nu mai este „noi”, ci „voi”. „Pentru că toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus” (3: 26). Acum se adresează galatenilor care, firește, fuseseră „păcătoși dintre națiuni” (2: 15), și se bucurau totuși de intimitatea de fii ai lui Dumnezeu. Iată ce vrea să spună limbajul său: sunteți introduși în această relație înaltă prin credința în Hristos Isus, fără intervenția legii, care la urma urmelor se ocupă de oameni care îi sunt supuși, sau cel puțin, își tratează supușii ca și cum ar fi robi. Pavel nu predica legea mai întâi și pe Hristos apoi, ci mai degrabă pe „Isus și învierea” (Fapte 17: 18). Aceasta era suma și substanța predicării lui; așa o primiseră galatenii la început. Ei erau toți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus – păgâni, ca și iudei.

„Pentru că toți câți ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos” (3: 27). Marele punct al întregului argument, era că sămânța fusese înviată, sămânța Isaac, după ce fusese aleasă ca să moară și după ce fusese înviat dintre morți în imagine, pentru a arăta care este starea în care suntem primiți, noi păgânii, ca având de-a face cu Hristos. Era Hristos sub lege când a înviat dintre cei morți? Deloc. La fel este cu noi, creștinii acum, spune apostolul. Nu aveți nimic de-a face cu îndrumătorul iudaic. Credința a intervenit în același fel pentru noi, iudeii, și pentru voi, păgânii, ați devenit fii ai lui Dumnezeu fără a trece deloc sub lege. „Pentru că toți câți ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos” (3: 27). Știți ce semnifică botezul vostru? Ce mărturisește un om când este botezat? Că aparține unui Mântuitor mort și înviat. Apostolul spune în altă parte (Romani 6: 3): „Nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus, am fost botezați *pentru moartea Lui?*” Moartea lui Hristos este ceea ce desface, pentru totdeauna, chiar relația unui iudeu cu legea. Până la moarte, legea avea un drept cuvenit asupra iudeului, dar din clipa în care a mărturisit pe Isus mort și înviat, chiar iudeul este de îndată eliberat și este trecut într-o stare cu totul nouă. Din faptul că are, ca viața și Mântuitorul său, un Mântuitor înviat dintre cei morți, treaba lui este să umble ca un om care este unit cu El: legătura cu fostul soț este ruptă. Și el este al Altuia (Romani 7: 2, 3, 6). Dacă ar încerca după aceea să-L aibă totodată pe Hristos și legea, ar fi ca o femeie care ar avea doi soți, adică un adulter spiritual. Rezultatul este foarte concret. Cine n-a văzut un creștin o zi bucuros, a doua zi foarte abătut în duhul său, nesigur că are sau nu viața eternă, tremurând la gândul venirii Domnului, și cu toate acestea același om Îl admiră pe Hristos, iubindu-L și adorându-L! De unde vine aceasta? Nu știe ce înseamnă să fii mort față de lege. Nimic

uimitor că este într-o stare atât de mizerabilă. Legea îl copleșește și Hristos nu este cunoscut decât atât cât să-i țină capul deasupra apei, cu tendința continuă de a fi scufundat. Ce bine este pentru sufletul lui să afle că Dumnezeu a zdrobit orice legătură de această natură prin moartea lui Hristos! Chiar botezul meu este mărturia că, și dacă aș fi fost iudeu, am murit față de lege – „fiind morți față de ceea ce ne ținea” (Romani 7: 6); „Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți” (Romani 7: 4). Firește aceasta ar fi o stare într-adevăr nefericită, dacă fiind morți față de lege, nu am fi ai Altuia. Ce mare ar fi pericolul de a gândi că avem libertatea de a face ce vrem! Dar dacă aparțin lui Hristos, atunci vin noile sentimente proprii unui suflet adus astfel aproape de El. Acum aparțin lui Hristos, și trebuie să fac ce-I place Lui; soțul nostru ne dă libertatea pentru a face voia Lui, nu a noastră – „ca să aducem rod lui Dumnezeu” (Romani 7: 4). Aceasta prezintă botezul într-un creștin: mărturisirea morții și învierii lui Hristos. Credinciosul ar trebui deci să știe că a terminat cu legea, și că e chemat să trăiască pentru Dumnezeu. „Pentru că toți câți ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos” (3: 27), - nu cu legea, ci cu Hristos.

Scopul a toate acestea este să arate că, oricât de importantă este legea pentru a pune călcările de lege ale persoanelor înaintea lor, totuși creștinul, ținând ce are în Hristos, și-a mărturisit deja păcatele, și are de-a face cu o cu totul altă stare de lucruri. „Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este nici bărbat și femeie” (3: 28). Pavel cuprinde marile deosebiri naturale între oameni pentru a arăta că aceste lucruri nu îi caracteriza ca și creștini. Singurul lucru care mă marchează în mod distinctiv ca atare, este că-L am pe Hristos și că m-am îmbrăcat cu Hristos. „Pentru că toți sunteți una în Hristos Isus: iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii” (3: 29). Altfel spus, nu aveți de trecut prin circumcizie, sau prin vreun alt ritual al legii, pentru a obține promisiunile. Duhul Sfânt introduce în aceste promisiuni prin faptul că-L avem pe Hristos. Dacă vă străduiți să le câștigați pe principiul legii, le pierdeți; dacă Îl primiți pe Hristos, le aveți în mod sigur. *El* este adevărata sămânță a lui Avraam, și dacă Îl am pe Hristos, am toate promisiunile lui Dumnezeu. „Pentru că, oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul și în El Amin-ul, pentru gloria lui Dumnezeu prin noi” (2Corinteni 1: 20). Astfel prezintă ultimul aspect marelui argument al Duhului Sfânt în tot acest pasaj: și anume că cel credincios dintre națiuni nu are nimic de-a face cu legea ca mijloc de binecuvântare din partea lui Dumnezeu; că se poate folosi de lege ca de o armă împotriva celor nelegiuți, dar că în Hristos a terminat cu chestiunea legii – că s-a eliberat foarte clar de toate acestea, și că

acum este în Hristos. Dacă sunt acolo, am tot ce poate da Hristos. Important este să dăm toată gloria lui Hristos. Forța pasajului trebuie să impresioneze orice suflet care reflectă, considerând ce se petrece în jurul lui în timpul prezent. Răul împotriva căruia îi puna Pavel în gardă, acum s-a generalizat. Sub o formă sau alta, legea este amestecată cu Hristos; și în această stare de lucruri, vedeți bieți creștini silindu-se să păstreze cei doi soți în același timp. Nu este ceva ce înfățișăm numai în raport cu altul, ci cea mai mare parte dintre noi cunoaștem aceasta din experiență. Am simțit atât mizerie, cât și binecuvântarea de a fi eliberați. De ar vrea Dumnezeu să acorde aceeași eliberare tuturor acelora dintre copiii săi care, până în prezent, nu au gustat decât mizeria, și încă nu au gustat eliberarea!

4. Capitolul 4

4.1. Trecerea în revistă a capitolului 3

Am trecut în revistă admirabilul contrast pe care Duhul Sfânt îl arată în ultima parte a capitolului 3 între promisiuni și lege, și am văzut că ele sunt complet distincte, în dată și circumstanțe, și de asemenea în principiul, caracterul și scopul lor. Amândouă au venit de la Dumnezeu. Dar Dumnezeu le-a dat în scopuri foarte diferite. Promisiunile Lui erau rodul propriei Lui dragoste – hotărârea Lui era să binecuvânteze, bucuria Lui era să binecuvânteze, și nu exclusiv în favoarea iudeilor: păgânii erau incluși. Am văzut accentul deosebit pus pe aceste promisiuni făcute mai întâi lui Avraam, apoi lui Isaac, și care stabileau în mod formal că păgânii vor fi binecuvântați de Dumnezeu. Duhul Sfânt restabilește faptul remarcabil că acolo unde există o promisiune fără rezervă de binecuvântare a păgânilor, nu există nicio aluzie la urmașii [sau: sămânța] numeroși ai lui Avraam atât de des menționați: în Scriptură: invers, când se vorbește de urmașii numeroși ca stelele sau ca nisipul, iudeii sunt vizați. Dacă cercetăm mai îndeaproape acest lucru, vom vedea că momentul când „sămânța” unică ne este prezentată, este după ce imaginea morții și a învierii își avusese împlinirea în persoana lui Isaac (Genesa 22): aceasta Îl reprezintă pe Hristos înviat aducând păgânilor deplina binecuvântare a lui Dumnezeu, independent de lege. Sunt convins că acest punct este atât de puțin înțeles încât merită efortul să-i mai acordăm o privire în trecere, pe lângă ceea ce am văzut deja. Înțelegerea pe care o au creștinii despre poziția în care învierea lui Hristos îl aduce pe credincios, este parte a adevărilor fundamentale în care sunt în general cel mai puțin tari. Moartea lui Hristos pune capăt tuturor întrebărilor noastre. Dacă ar fi propria noastră moarte, ar fi ruină, ca și judecată; dar moartea lui Hristos are tocmai o eficacitate atât de mare, sau mai degrabă o

eficacitate infinit mai mare când se exercită în har. Hristos intrând prin înviere într-o stare nouă unde nu poate avea nicio condamnare, credinciosul este pe drept introdus înaintea lui Dumnezeu în acel domeniu. Puterea lui Dumnezeu în moartea lui Hristos îndepărtează *răul*; puterea învierii lui Hristos ne introduce în *binele* al cărui centru și cap este El. În acest capitol 4, apostolul abordează un alt subiect. Dacă legea și promisiunile erau opuse prin natură – nu contradictorii, ci total diferite în însemnătatea și obiectul lor – care era situația în Vechiul Testament? Răspunsul este dat la începutul capitolului 4, însoțit de o luminare a vechii stări a iudeilor credincioși, și a noii lor relații cu Dumnezeu în virtutea răscumpărării care îl are în Hristos, poate spune: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus *m-a eliberat* de legea păcatului și a morții” (Romani 8: 2). Ar trebui să spună: o! Ce fericit sunt! Hristos m-a eliberat! „Nu este nicio condamnare pentru cei în Hristos Isus” (Romani 8: 1). Acesta este locul, adevăratul loc, locul asigurat creștinului. Într-adevăr, într-un asemenea caz, Hristos nu a murit degeaba.

4.2. Capitolul 4: 1 – 5 – Moștenitorul copil – Starea sub lege; eliberare și răscumpărare

„Spun dar: cât timp moștenitorul este copil, nu se deosebește cu nimic de rob, deși este stăpân peste toate” (4: 1). Este un principiu adevărat cu privire la credincioși sub vechiul legământ, cum îl putem numi. Ei erau moștenitori, fără îndoială, și aveau dreptul la binecuvântare; dar moștenitorul nu este nimic mai mult față de un slujitor sau față de un rob atât timp cât este minor, pentru că aceasta este forța expresiei „copil” – este cuvântul folosit în antichitate, precum termenul nostru legal „minor”, pentru a desemna pe cineva care nu are încă o anumită vârstă legală care îi dă dreptul de a acționa singur pentru a încheia contracte sau pentru a-și lua angajamente. Ori aceasta este poziția unuia din vechime sub lege. Nu ajunsese la vârsta matură; era cu adevărat moștenitor, destinat să stea cu Avraam, Isaac și Iacov. Nu exista nicio diferență în această privință. Convertirea și regenerarea sunt aceleași în toate timpurile și în toate dispensațiile. Astăzi poate fi mai multă plinătate, mai multă simplitate și mai multă bucurie; dar cu privire la temeiul lucrurilor, chiar după cădere, înainte sau după potop, sub lege sau fără lege, moștenitorul era cu adevărat stăpân peste toate. Trebuie să aibă parte cu adevărat de Împărăția lui Hristos, și să domnească împreună cu El; dar dacă vrem să cunoaștem natura stării sale cât timp este în această lume, aceasta este cea a unui rob, conform acestui pasaj din Galateni 4. Conform hotărârii lui Dumnezeu, când va veni gloria, va fi un loc glorios și binecuvântat; dar cât timp este în această lume, era „copil”,

„sub păzitori și administratori, până la timpul rânduit de tatăl” (4: 2). „Așa și noi, când eram copii” – aceasta se referă în special la ceea ce fuseseră ca și credincioși iudeii – „eram înrobiți sub cunoștințele elementare ale lumii; dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, venit din femeie, venit sub lege, ca să-i răscumpere pe cei de sub lege, ca să primim înfierea” (4: 3 – 5).

Nimic mai clar. Totul este precizat cu o finețe și o forță divine. Ceea ce se are în vedere, este binecuvântarea unui sfânt din Vechiul Testament, sau cea a cuiva care L-a cunoscut pe Hristos „în zilele întrupării Sale” (Evrei 5: 7), pentru că nu era deloc diferență de fond între aceste două situații: Petru, Iacov și Ioan erau toți atunci „copii”. Desigur Hristos era atunci prezent în Persoană cu ei, și ușa era larg deschisă binecuvântării; ochii lor vedeau, urechile lor auzeau ceea ce profeții și regii doriseră să vadă (Luca 10: 24). Totuși încă erau „copii”; nu erau eliberați de lege, și rămâneau supuși poruncilor ei formale și rânduielilor ei; rezultatul era teroarea, ceea ce îi menținea în incertitudine și întuneric, cel puțin într-o măsură; și trebuia să fie astfel. Un om sub lege nu avea dreptul de a fi complet fericit. Dacă am în vreun fel de-a face cu legea, trebuie să-i simt efectul: dacă am conștiința de a fi greșit sub lege, trebuie să simt în mintea mea greutatea condamnării sale. Așa era cu sfinții sub vechiul legământ. Erau în robie, pentru că erau toți sub păzitori și administratori. „Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, venit din femeie, venit sub lege, ca să-i răscumpere pe cei de sub lege, ca să-i răscumpere pe cei de sub lege, ca să primim înfierea” (4: 4 – 5). Era neapărat nevoie ca Hristos să fie om, și evreu. Dacă nu ar fi fost om, nu putea exista temei pentru a-i întâlni pe copiii lui Adam, oricare ar fi condițiile; dacă nu ar fi fost evreu, ce s-ar fi întâmplat cu legea și cu promisiunile? Dar fiind om și evreu, ceva infinit mai mare este introdus acum: răscumpărare. El a venit ca om, sub lege, dar cu scopul de a-i răscumpăra pe cei care erau sub lege (4: 4). Dumnezeu găsisese bun să-l pună pe evreu într-un loc special, având în vedere scopuri particulare; ori rezultatul acestei încercări a fost că evreii au adus o dezonoare mai mare asupra Numelui lui Dumnezeu, chiar decât niște „păcătoși dintre națiuni” (2: 15). Dacă a existat vreodată un popor înclinat să autodistrugă, și să abandoneze ceea ce aveau din îndurarea divină, acesta a fost Israel. Dacă exista un idol între națiuni, îl luase ca model; regele Ahaz a mers chiar până la a porunci ca toate jertfele să fie aduse pe altarul pe care l-a făcut după modelul altarului păgân pe care îl văzuse la Damasc, o insultă pentru altarul lui Dumnezeu. Marea crimă pentru care Israel a fost deportat la sfârșit, este de a fi ridicat viței de aur. La Ierusalim, în templu, evreii și-au reînnoit păcatul de altădată, pentru care Dumnezeu îi lovise în deșert. I-au fost

necredincioși lui Dumnezeu, dar s-au atașat de idolatrie ca de o moștenire prea scumpă pentru a renunța la ea. Evreii fuseseră chemați să fie o mărturie pentru Dumnezeu împotriva cultului imaginilor, și iată că nu s-au mulțumit să-și urmeze proprii lor idoli, ci i-au adoptat pe cei ai vecinilor lor păgâni dimprejur – atunci Dumnezeu i-a măturat. Despre aceasta ne vorbesc cărțile Regilor și Cronicilor: despre păcatul lui Ieroboam prin care l-a făcut să păcătuiască pe Israel. A fost problema specială de care Și-a amintit Dumnezeu. Tot felul de noi dinastii s-au succedat unele după altele în Israel; dar orice se întâmpla, chiar pentru o domnie de o lună, se găsea întotdeauna repetarea aceluiași păcat: păcatul lui Ieroboam, și Dumnezeu Își amintea de el, era cea mai insultătoare dintre toate idolatriile: vițelul de aur. Era un păcat deliberat înaintea feței Sale. „Israele, acesta este dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului!” (Exod 32: 4).

Tocmai am văzut ce a fost cu Israel; citind apoi profeția lui Ieremia, Îl vedem pe Dumnezeu reproșându-i lui Iuda că i-a permis Israelului necredincios să se justifice dat fiind ceea ce făcea Iuda, care era mult mai vinovat.

Dar să nu-l limităm pe Israel la această istorie a răului; să citim Biblia ca pe o lecție despre inimă, o lecție despre ceea ce este omul înaintea lui Dumnezeu. Când auzim vorbindu-se de Israel și de Iuda, să aplicăm noi înșine. Dumnezeu îmi arată acolo ce sunt eu; iată felul de material din care este constituită inima mea; iată ce face natura omenească atunci când Dumnezeu o pune la încercare. Idolatria domină; și calamitate după calamitate se abate asupra poporului Său. Au fost duși în robie la Babilon, și mai târziu o rămășiță a fost adusă pentru a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu. Când a venit din cer, a fost plinătatea harului. Păcatul intrase prin femeie, și iată Mântuitorul. Legea introdusese ceea ce făcea să se prăbușească speranțele păcătosului, dar Hristos a „venit din femeie, [a] venit sub lege” (4: 4) pentru a-i răscumpăra pe cei care erau sub lege. Simpla respectare a legii nu ar fi putut răscumpăra pe nimeni, și era esențial pentru apărarea drepturilor și caracterului lui Dumnezeu, ca Domnul să arate că era un om desăvârșit sub lege, desăvârșit ca Fiu al omului, desăvârșit ca israelit, desăvârșit ca Fiu al lui Dumnezeu mai presus de lege – desăvârșit în toate lucrurile. Dar oricare ar putea fi gloria Lui, și oricare ar putea fi înjosirea Lui, nu era decât un scop: mântuirea, să-i răscumpere pe cei care erau sub lege. Dumnezeu aștepta să-i poată introduce acolo unde vroia să fie poporul Său. Lui Dumnezeu nu-I făcea plăcere să vadă copii tremurând. Aștepta clipa binecuvântată când moartea lui Hristos va da poporului Său un drept conform dreptății, la eliberarea din această stare, pentru a-l introduce într-o nouă stare de lucruri, lanțurile legii fiind zdrobite pentru totdeauna prin

moartea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. Este ceea ce a avut loc. I-a răscumpărat deci pe cei care erau sub lege.

4.3. Capitolul 4: 6 – Poziția de fiu și poziția lui Israel

Iată acum un alt lucru. Dumnezeu nu poate niciodată să fie mulțumit cu o eliberare negativă. El vroia să-i răscumpere pe cei care erau sub lege, „ca să primim înfierea” (4: 5). Dar chiar și aceasta nu Îl satisfăcea; pentru că s-ar fi putut încă presupune că această înfiere ca fii era rezervată credincioșilor din Israel – că era acolo unde erau introduși acum. Atunci apostolul se întoarce către națiuni, și spune: „Dar, pentru că sunteți fii” (4: 6), schimbând persoana verbului, și adresându-se galatenilor în mod foarte direct. „Dar, pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis de la Sine în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava, Tată!” (4: 6). Aflăm acum foarte clar că, prin lege, iudeul nu făcuse decât să intre într-o poziție de robie: legea nu putea nimic altceva pentru el. Imposibil să fie altfel. Legea putea condamna ce era rău, dar nu mai mult. Dar acum a venit Hristos, și în Hristos este puterea de a elibera: iată de ce are nevoie omul ruinat. Există o putere de eliberare, și Dumnezeu o introduce în Hristos. „Când a venit împlinirea timpului, *Dumnezeu* L-a trimis pe Fiul Său” (4: 4). Dumnezeu Însuși a introdus această lucrare binecuvântată, pentru că Își găsește plăcerea în ea. Când a fost introdusă legea, deși a fost dată de Dumnezeu, El spune totuși doar că a fost „rânduită prin îngeri” (3: 19): slujitorii sunt implicați în lucrare, slujitori relativ distanți, care nu au avut niciodată ce avem noi, legătura vieții și a Duhului, legătura lui Hristos Însuși. Îngerii pot fi sfinți, dar un înger nu iese niciodată din starea de slujitor; ei sunt chiar slujitorii sfinților, trimiși „pentru a sluji celor care vor moșteni mântuirea” (Evrei 1: 14). Dar acum, când auzim vorbindu-se de răscumpărare, reiese în mod evident și desăvârșit că Dumnezeu este sursa ei. „Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, venit din femeie, venit sub lege, ca să-i răscumpere pe cei de sub lege, ca să primim înfierea. Dar pentru că sunteți fii” (voi, națiunile; 4: 4 – 6) etc. Firește, numai credincioșii dintre națiuni sunt luați în considerare, dar fără să fie nicidecum vorba să ne pună sub lege, și fără cel mai mic gând de a ne supune procesului disciplinei pe care îl cunoscuseră evreii.

Credinciosul evreu fusese starea de „copil”, cea a unui rob sub lege; cel dintâi dintre națiuni nu a fost niciodată. Desigur, era rob, dar într-un mod cu totul diferit: era robul idolatriei, în timp ce evreul era robul legii. Unul era robul unui lucru esențialmente bun, dar care ducea la ruină; celălalt era robul a ceea ce era de la Satan, fără nicio legătură cu Dumnezeu. Vom vedea forța acestei chestiuni. În cazul evreilor care fuseseră sub acest sistem de păzitori

și administratori, chiar dacă erau cu adevărat credincioși, știau ce înseamnă să fie doar la distanță, departe de Dumnezeu, incapabili să se apropie de Dumnezeu și să-și reverse inima înaintea Lui ca și copii ai Lui. Puteau să strige la El, să facă să urce la El gemetele lor: găsim aceasta în Psalmi, care sunt plini de această încredere binecuvântată în Dumnezeu; dar este încrederea slujitorilor care se bazează pe Dumnezeu pentru a interveni în favoarea lor, care speră în Dumnezeu, dar care nu sunt capabili încă să Îl laude – nu au fost apropiați de El. În câțiva dintre Psalmii cei mai măreți, se roagă chiar ca mânia lui Dumnezeu să nu-i mistuie pentru totdeauna. Nu cunosc o mânie deplin îndepărtată de ei. Pe de altă parte, îi vedem pe credincioși intrând în sentimentele lui Dumnezeu de judecată împotriva dușmanilor Săi; ei așteaptă clipa când îi vor doborî pe dușmanii lui Dumnezeu, ca și cum era un privilegiu pentru ei, și Îi cer lui Dumnezeu să-i facă precum o minge purtată de vânt – să Se folosească de poporul Său și de câinii lor, ca ei să bea sângele dușmanilor – gând penibil care asociază idei respingătoare pentru orice creștin. Există chiar pericolul ca unii să condamne Cuvântul lui Dumnezeu pentru că se găsesc în el asemenea dorințe. Ori acest limbaj este perfect adaptat la sufletele de sub lege; dar noi suntem acum sub har, nu mai suntem, sub lege, și ne rugăm pentru cei care ne fac rău și ne persecută. Tonul general al Psalmilor este opusul faptului de a face bine pentru rău, de exemplu când vorbesc de fericirea de a zdrobi copilașii.

Babilonului de stâncă: este judecata dreaptă care atinge răul. Susțin că toate expresiile din Psalmi sunt de la Dumnezeu – că toate aceste blesteme sunt divine. Blestemele, amenințările și avertizările, toată această simpatie pentru răsplata divină, toate acestea sunt la fel de mult de la Dumnezeu, ca și mijlocirea creștinului în prezent în favoarea dușmanilor săi; dar ele nu se potrivesc nici în același timp, nici acelorași persoane, și Dumnezeu nu împlinește prin ele același scop. Atât timp cât Dumnezeu prelungește ziua harului, toate aceste lucruri sunt complet inaplicabile. Ele nu sunt ceea ce arată Dumnezeu astăzi. Ele rămân adevărate pentru totdeauna; fiecare, în el însuși, este întotdeauna un lucru drept. Dar faptul este că, acum în Hristos, Dumnezeu a introdus harul, deplin și suveran; și prin urmare, îi pune pe cei care Îi aparțin lui Hristos, în poziția de a arăta nu o dreptate pământească, ci harul ceresc. Aplicarea unei guvernări în dreptate este ținută în rezervă, dar într-o zi se va împlini la literă; și Dumnezeu va folosi pe poporul Său Israel ca instrumentul special pentru executarea acestor judecăți divine.

Să luăm în considerare Apocalipsa. Căile dreptății apar după luarea Bisericii la cer, după ce cei 24 de bătrâni sunt așezați pe tronuri și au fost încununați înaintea tronului, - ei îi reprezintă pe răscumpărații cerești pe care Dumnezeu îi cheamă acum, atât dintre evrei, cât și dintre națiuni. Dumnezeu

începe atunci să lucreze asupra vechiului Său popor, Israel, care înțelege și strigă la Dumnezeu, și Îi cere: „Până când, o, Stăpâne, sfânt și adevărat, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra celor care locuiesc pe pământ?” (Apocalipsa 6: 10). Nu acesta este tonul Psalmilor? Și totuși, aceștia sunt sfinții lui Dumnezeu. Vedeți ce se întâmplă când se confundă dispensațiile; Biblia cere să o împărțim drept (2Timotei 2: 15). Dacă luați părți din Scriptură și le aplicați rău în orice fel ar fi, veți fi un slujitor căruia trebuie să-i fie rușine (2Timotei 2: 15). Vai! Cât s-a pervertit predica de pe munte! Oamenii văd în ea cuvinte adresate de Domnul ucenicilor Săi, unde insistă să nu ne împotrivim răului, să nu întoarcem lovitură pentru lovitură, să nu folosim mijloacele pământești pentru a ne revendica drepturile împotriva violențelor personale și răpirii bunurilor noastre etc., toate lucruri pe care oamenii le resimt ca pe o violare a drepturilor lor. Dacă un creștin ar face din aceasta un cod pentru toți oamenii acum, ar fi complet contrar gândului lui Dumnezeu; ar fi încercarea de a guverna lumea după principiile harului. Dacă ați face din aceasta o experiență asupra oamenilor așa cum sunt, lumea ar deveni o scenă de brutalitate mai teribilă decât cea a marii Rebeliuni din Anglia, când au încercat să pună în practică răsplățile Psalmilor. Ar pune atunci creștinii sub spiritul și principiul legii; dar este o confuzie și mai rea decât de a vrea să pui acolo lumea. Ne-am apuca atunci să-l iertăm pe pungaș și pe ticălos, să-i măgulim; hoțul n-ar mai avea decât să se servească după cum ar dori. Asemenea principii nu ar merge evident pentru lume niciodată, și nici măcar nu au fost făcute pentru ea. Oamenii prost instruiți pot într-adevăr să strige că ceea ce spun înseamnă a respinge Biblia, cel puțin în mare parte, dar este o alarmă falsă. Este vorba numai de un efort pentru a-i face să înțeleagă Biblia, și pentru a-i învăța semnificația reală a diverselor ei părți.

Punctul practic este că națiunile, ca noi înșine, au fost curățate de toată starea lor de păcat. Noi nu eram sub lege, ci sub păcat (în toată nesupunerea față de Dumnezeu), dedați oricărui fel de rău. Poate că nu era neapărat un rău deschis, un rău moral; dar trăim pentru noi, fără Dumnezeu; și este un mod prea blând pentru a descrie starea în care ne găseam. Acești galateni fuseseră în formele cele mai grosolane ale ignoranței și idolatriei; dar duhul harului este așa încât au fost complet scoși din ele și, prin credința în Hristos, fuseseră făcuți fii ai lui Dumnezeu, fără să treacă prin niciun stadiu intermediar. Se pocăiseră, primiseră Evanghelia și deveniseră copii ai lui Dumnezeu. „Dar, pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis de la Sine în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava, Tată!” (4: 6) – chiar expresia pe care o folosea El, Cel Binecuvântat, în deplină comuniune cu Tatăl Său (Marcu 14: 36). În ce stare am fost introduși! Cel care ieri nu era

decât un păgân întinat și idolatru, să poată rosti prin puterea Duhului Sfânt aceeași dulce expresie a relației: Tată! Ce loc dă acum Dumnezeu copiilor Săi! Și toate acestea nu sunt prezentate în raport cu iudeii, cărora li s-a supus în mod expres că fuseseră răscumpărați din starea lor de sub lege, și introduși în relația de fii; ci Duhul Sfânt Își extinde expresiile și vorbește despre păgâni. Ne-am fi putut imagina că păgânul, care nu a cunoscut nimic din lege, nu ar fi putut fi introdus direct într-un loc atât de binecuvântat ca cel al iudeului credincios. Dar nu este așa: iudeul trebuia să fie scos nu numai din păcat, ci din lege. Păgânul nu avea decât păcatul lui din care trebuia să iasă; lucrarea care se făcea în el era deci, ca să zicem așa, mult mai simplă. Iudeul trebuia să se dezvețe, în timp ce păgânul nu avea decât să învețe. Până la convertirea sa, la care era adus dintr-o dată în lumina harului lui Dumnezeu, tot ce avea păgânul era numai natura lui stricată; în timp ce iudeul trebuia să iasă din sfera legii, și era încurcat, într-adevăr împiedicat, de rămășițele sistemului legii care se țineau încă de el.

Amintiți-vă că cel care înțelege harul nu slăbește niciodată legea, ceea ce ar fi un mare păcat. Doctrina credinței stabilește legea. Dacă gândiți că un creștin este sub lege, și poate totuși să fie mântuit și fericit, în realitate distrugeți autoritatea legii. Credincioșii iudei, sub lege, nu au avut niciodată pacea deplină, nici bucuria deplină, aduse acum de Evanghelie. Pretutindeni unde aveți acum suflete sub lege (în mintea lor), ele pot eventual să fie mântuite, dar nu au niciodată această odihnă deplină la care le dă dreptul lucrarea lui Hristos. Motivul este foarte simplu: deși L-au primit pe Hristos, nu pun în aplicare lucrarea Sa. Dacă ar face-o, ar vedea că unul dintre efectele mântuirii este eliberarea persoanei – nu din supunerea față de Hristos – ci de a o face mai mult ca niciodată supusă voii lui Dumnezeu, și totuși fără a fi pusă sub lege. De aceea arată apostolul că acolo unde erau introduși, era locul fiilor. Ori poziția de fiu este o supunere inteligentă față de Tatăl său: Duhul Sfânt, Duhul Fiului Său, ne învață să strigăm: „Ava, Tată” (4: 6), și nu „Nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?” (Romani 7: 24). Acest ultim strigăt este cel care iese din inima cuiva care este sub lege, strigând: în neliniștea minții, având întotdeauna sentimentul nevoii de a fi eliberat de ceva; uneori puțin consolată, apoi din nou doborât sub greutatea legii. Dimpotrivă, când cunoaștem plinătatea binecuvântării pe care ne-a dat-o Dumnezeu în Hristos, inima este constrânsă de Duhul Sfânt să strige: „Ava, Tată” (4: 6). S-a terminat cu carnea în ochii lui Dumnezeu, și avem dreptul să spunem că și noi înșine am terminat cu ea. Dumnezeu nu Se poate mândri cu mine, și nici eu; dar știu că mă pot mândri față de Dumnezeu în Fiul Său preaiubit, care a îndepărtat păcatul prin jertfa Lui, pentru ca să existe o odihnă deplină pentru inimă.

Strigătul Duhului este: „Ava, Tată”; iată cum copilul lui Dumnezeu este îndemnat să folosească limbajul potrivit relației sale cu Dumnezeu. Alții pot să admire creația lui Dumnezeu, pot să insiste asupra minunilor cerurilor și pământului; dar strigătul Duhului este: „Ava, Tată”; aceasta se simte mult mai bine decât se exprimă. Ce fericire este să ne oprim asupra atributelor lui Dumnezeu, sau asupra efectelor exterioare ale puterii Sale, în comparație cu bucuria inimii care simte relația divină? De această relație cu Tatăl îi face apostolul pe galateni să-și amintească; este strigătul scos de Duhul Sfânt, strigătul potrivit acestei relații, în conștiința căreia fuseseră făcuți să iasă din idolatria lor. Pentru că totul depinde de aceasta – de simplitatea cu care sufletul meu primește acest mare adevăr că, în ceea ce privește tot ce sunt, a fost judecat la cruce; și există acum un om nou înaintea lui Dumnezeu, și un om nou înaintea mea – Hristos înviat dintre cei morți; și am dreptul de a spune că El este Cel în care stau înaintea lui Dumnezeu. Am putea scoate un alt strigăt decât acesta: „Ava, Tată”?

4.4. Capitolul 4: 7 – Moștenitor al lui Dumnezeu prin Hristos

Ajungem acum la o avertizare, ca și la o concluzie: „Astfel, nu mai ești rob, ci fiu; iar dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu” (4: 7). Ca în capitolul 6, unde se spune: „Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândității” (6: 1): Duhul Sfânt aplică apoi aceasta sufletului fiecăruia în mod individual: „fiind atent la *tine* însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (6: 1). Astfel, dacă Dumnezeu dă o avertizare individuală, dă și o mângâiere, și ea vine înaintea avertizării. „Astfel”, se spune, ca rezultat al tuturor raționamentelor, „nu mai ești rob, ci fiu; iar dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu” (4: 7). Remarcați bine, nu vor fi; nu vor fi nici „copii” în această lume, cu o binecuvântare numai în cer, ci: „*Nu mai ești rob, ci fiu*” (4: 7). Dacă sunteți iudeu, veți fi robul legii. Dar acum, puțin contează ce ați fi, chiar dacă ați fi idolatru, - primind pe Hristos, ați trecut în plinătatea binecuvântării datorată de Dumnezeu Fiului Său preaiubit. Dumnezeu nu are binecuvântare prea mare pentru inima care se pleacă înaintea Lui. „Iar dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu” (4: 7). El lărgeste sfera: nu numai moștenitor a aceasta sau aceea, ci „moștenitor prin Dumnezeu”. Ceea ce are Dumnezeu, ceea ce va avea Dumnezeu în ziua binecuvântată care va veni, va împărți cu copiii Săi. Acesta este sensul ultimei fraze din Efeseni 1: 18. Vedeți și Romani 8. Acesta este locul căruia ne-a destinat Dumnezeu – nimic mai puțin decât aceasta; nu are de gând să oprească nimic. Cum a fost harul, așa va fi gloria; este răspunsul lui Dumnezeu la insinuarea diavolului în Eden.

Notă Biblequest: în tot ce se referă la acest verset 7, W. Kelly urmărește Textul Primit scriind „moștenitor al lui Dumnezeu prin Hristos”, în timp ce J. N. Darby traduce „moștenitor prin Dumnezeu”. Am lăsat textul lui W. K. cu interpretarea legată de el.

4.5. Capitolul 4: 8 – 9 – Întoarcerea la formele legii este o idolatrie

Acum vine avertizarea: „Atunci însă, în adevăr, necunoscându-L pe Dumnezeu, erați robi acelor care, din fire, nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce L-ați cunoscut pe Dumnezeu...” (4: 8 – 9). Este clar că apostolul vrea să vorbească despre păgâni; el nu spune: când *noi* nu-L cunoaștem pe Dumnezeu, pentru că iudeii aveau o anumită cunoștință despre Dumnezeu sub lege; ci spune, „necunoscându-L pe Dumnezeu, *erați...*” etc., ceea ce îi privește evident pe păgâni. „Cum vă întoarceți din nou la cunoștințele elementare slabe și sărace, cărora încă doriți să le fiți robi din nou?” (4: 9). Cântăriți bine această expresie. Nu poate fi declarație mai solemnă în ceea ce privește starea actuală a creștinătății. Ce vizează el când spune că acești sfinți din Galatia erau pe cale să se întoarcă la cunoștințele elementare slabe și sărace, cărora încă doreau să le fie robi *din nou*? Trebuie să fi fost complet șocați. Să se întoarcă la idolatrie! Cum s-ar putea aceasta? Ei spuneau probabil: Ne mărginim. Trebuie să fi fost complet șocați. Să se întoarcă la idolatrie! Cum se putea aceasta? Spuneau probabil: Ne mărginim la principiul legii; numiți această cunoștințe elementare slabe și sărace? Ei bine! spune apostolul, când erați neconvertiți, adorați dumnezeii falși-idoli; dar dacă voi, creștini, vă duceți să luați principii iudaice, chiar și aceste zile de sărbătoare, sau alte principii ale legii, sunteți în principiu idolatri, întorcându-se din nou la această idolatrie de care Dumnezeu v-a eliberat. Cum aceasta? Motivul este clar. Legea în ea însăși nu era idolatră, și Dumnezeu folosea evident iertare față de prejudecățile iudeilor; dar iată credincioșii dintre păgâni care recurgeau la aceste elemente ale legii. Cine le-a spus să facă aceasta? Aceste lucruri își pierduseră tot sensul, și un păgân n-avea nimic de-a face cu ele; ele aveau valoarea lor ca umbre [imagini] ale lui Hristos, înainte să vină Hristos; dar a te întoarce de la Hristos înviat dintre cei morți pentru a merge la ceea ce nu era decât umbre, însemna, în ochii lui Dumnezeu, să te întorci la idolatrie. De fiecare dată când creștinătatea mărturisitoare revine la lege, la ceremoniile ei exterioare și la umbrele ei (deși toate acestea au fost foarte bune sub lege), și le adoptă pentru închinarea creștină, cade de fapt în idolatrie, chiar dacă nu este conștientă de aceasta.

Închipuiți-vă pe cineva că spune: Mă simt într-adevăr rece adorându-L pe Dumnezeu, și am nevoie de ceva ca să-mi trezească sufletul; ce este mai bun decât un portret al Mântuitorului meu, pentru ca atunci când Îl contemplu cu coroana Lui de spini, să simt mai profund dragostea Lui, și afecțiunile inimii mele să fie atrase mai mult de El? Aceasta este acum idolatrie, și chiar și aceasta nu a fost mereu așa. Unele dintre aceste lucruri erau permise sub sistemul legii din cauza împietririi inimilor; ei aveau jertfe de animale și o preoție pământească; dar pentru un păgân, a se întoarce la aceste lucruri, înseamnă, în ochii lui Dumnezeu, să se întoarcă la idolatrie. Duhul Sfânt insistă mai sus față de credincioșii din Galatia, pentru că răul nu era încă decât în germene. Fiind așa, ce păcat era să iei parte la ceea ce este idolatrie pentru Dumnezeu, să încurajezi sau să consimți în vreun fel la orice ar fi! Răul se dezvoltă foarte rapid. Acum nu este limitat la papism, și înaintările făcute în acești ani din urmă în direcția principiilor catolice, relevă aceeași orientare. Dacă este în ele vreun element religios, elementele idolatre se folosesc de anumite sentimente de teamă ale naturii noastre căzute, pentru a face oamenii să se simtă mai mult respect în închinare. Este exact opusul credinței. Esența binecuvântării noastre constă în faptul că sufletul se bucură de Hristos prin Cuvântul lui Dumnezeu – Duhul Sfânt dând această bucurie a lui Hristos, independent de tot ce lucrează asupra ochiului sau minții firești. Ori tocmai acest abuz îl denunță apostolul aici atât de puternic, și îl califică drept cunoștințe elementare slabe și sărace. Ceea ce Dumnezeu apreciază în închinare este considerat acum în general ca neînsemnat și sărac, pentru că implică lipsa decorațiunilor exterioare și a oricărei atracții, pentru ca puterea reală să fie cea a Duhului Sfânt, lucrând între sfinți.

4.6. Capitolul 4: 10 – 11 – Gravitatea ceremoniilor religioase

„Voi respectați zile și luni și timpuri și ani!” (4: 10). Ceea ce a devenit uimitor astăzi este *a nu face aceasta!* Vai! Răul care exista la galateni este privit astăzi ca o dovadă de religie, în timp ce Pavel semnalează această respectare de date nu ca pe o simplă eroare, ci ca pe o dovadă de idolatrie. În păgânism se făcea mare caz de aceste sărbători, și Dumnezeu le îngăduia în iudaism, pentru că iudeii aveau un fel de religie adaptată stării lor și sanctuarului pământesc. Dar acum totul este complet schimbat, și respectarea sărbătorilor și anotimpurilor speciale, ca mod de a-I plăcea lui Dumnezeu, este respins cu autoritate de Duhul Sfânt. „Mă tem pentru voi, ca nu cumva să mă fi ostenit în zadar pentru voi” (4: 11). Nu este un lucru foarte solemn că, oricare ar fi fost răul la corinteni, apostolul nu spune

niciodată cu privire la ei: „Mă tem pentru voi”? Dacă am fi cunoscut o adunare având atâta rău moral în mijlocul ei – unii căutau chiar să înlăture învierea – nu am fi spus că nu a existat niciodată o stare atât de mizerabilă? Dar apostolul le scrie cu încredințarea că vor fi eliberați de acest rău. Nu că nu simțea profund acel rău, și le pune bine înaintea starea lor critică; dar le scrie cu încredințarea fermă că Dumnezeu le va atinge inimile: „Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați la comuniunea cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru” (1Corinteni 1: 9), și începe să se ocupe de conduita lor după ce a atins această coardă în inimile lor. Dar când le scrie galatenilor, nu este nimic de acest gen. Duhul Sfânt îi va da mai târziu mângâiere în privința lor, dar suntem foarte departe de aceste sentimente când le scria corintenilor. Legalismul este înșelător, pentru că are o aparență frumoasă, ceea ce face că oamenii își imaginează că ar crește în sfințenie practică, când în realitate este invers. Ceea ce produce adevărata sfințenie, este Dumnezeu lucrând în suflet „și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere” (Filipeni 2: 13), și nu doar un nume al unei zile, sau al unei ore, sau al unui anotimp, sau al unui loc; și Dumnezeu lucrează astfel în suflet, pentru că el este sfințit „prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10: 10). Dumnezeu îl introduce pe credincios în propria Sa prezență, și îl așază ca și copil al Său.

Este posibil să respirăm esența atmosferei vitale a papismului, gândind în același timp că avem o oroare salutară față de ea. Să ne cercetăm propriile suflete. Putem întotdeauna să privim la Dumnezeu și să ne bazăm pe victoria Domnului nostru Isus Hristos. Satan să-și dezlănțuie furia cum va vrea, orice va fi, Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu – și va rămâne întotdeauna credincios propriului Său Cuvânt și Duhului Său.

4.7. Capitolul 4: 12 – Legăturile dintre apostolul Pavel și galateni

Apostolul ajunge acum la legăturile sale personale cu sfinții din Galatia; și se folosește chiar de reproșul prin care învățătorii legalismului îi împinseseră împotriva lui, ca de un argument suplimentar în favoarea adevărului. Prin discursurile lor, acești învățători îi întăritaseră și îi ațâțaseră pe galateni împotriva apostolului, ca să se simtă răniți pentru că încetase, ca să zicem așa, să fie iudeu, declarând că a terminat cu legea. La aceasta răspunde el acum. Este important de înțeles cum se termină cu legea. Nu se putea spune că apostolul nu se folosea de lege; dar, cum îi spune lui Timotei (1: 9), trebuia să se folosească conform legii, când avea de-a face cu nelegiuirii, cu cei fărădelege, etc. Dar ei îl blamau pentru că nu își apăra privilegiile iudaice. Se putea folosi de legea lui Dumnezeu, și se foloseau

efectiv de ea, pe de o parte pentru a expune principii morale, și pe de altă parte în legăturile lui cu oamenii, dar nu ca de un privilegiu sau ca de o regulă pentru el însuși. Dacă ar fi vorbit de ceva aparținându-i potrivit cărnii, aceasta ar fi redus fundamentul și caracterul binecuvântării sale. Harul îl introduce într-un loc mult mai bun. În om, legea și carnea merg întotdeauna împreună, și în ochii lui Dumnezeu, și una și cealaltă au luat sfârșit la crucea lui Hristos. Carnea a fost judecată și condamnată acolo; a fost tratată ca un lucru mort înaintea lui Dumnezeu – mort și îngropat; cât privește legea al cărei rol este să se ocupe de carne, suntem morți față de lege. Suntem eliberați și de una și de cealaltă: nu suntem în carne, și nu mai suntem sub lege. Carnea fiind cea asupra căreia legea are putere în noi, și carnea fiind acum ținută, prin credință, ca un lucru mort, nu mai este nimic de care se poate agăța legea. Trecem afară de terenul ei într-o altă țară și într-o altă atmosferă.

Apostolul își însușește deci chiar acest reproș, și îl schimbă acum într-un argument neașteptat pentru Evanghelie. „Fiți ca mine” (4: 12), spune el, altfel zis: fiți eliberați de lege ca fiind morți față de lege în Hristos; ocupați-vă locul cu îndrăzneală și fermitate, cu certitudinea că voia lui Dumnezeu este să nu aveți nicio relație directă cu ea.

„Fiți ca mine” (4: 12). Sunt eliberat de sub stăpânirea ei și de obligațiile ei. Ei spun că nu îmi afirm durerile mele după lege ca iudeu: știu acest lucru și îl vestesc. Sunteți păgâni după carne; nu ați fost niciodată într-o poziție iudaică în niciun fel: nu o căutați, acum că aveți o poziție mai bună, prin harul și în harul Său.

„Fiți ca mine, pentru că și eu sunt ca voi”. Sunteți păgâni, și nu ați fost niciodată, și nu sunteți deloc sub lege, și „eu sunt ca voi”. Dacă ați înțelege numai poziția voastră de libertate în raport cu legea, cum ați putea dori să vă așezați sub jugul ei? El exprimă aceste lucruri sub o formă concisă și foarte eliptică; dar cred că trebuie înțeleasă în legătură cu contextul care o precede și care o urmează. „Nu m-ați nedreptățit cu nimic” (4: 12). Se temeau, aparent, să nu-l mâhnească pe apostol arătând că purtarea lui era o renunțare la locul care îi aparținea. Deloc, spune el: „Nu m-ați nedreptățit cu nimic”. Recunosc deplin, cât privește tot ce am fost ca om în carne, am părăsit complet acest teren. Ca urmaș al lui Avraam în linie directă, fără un singur lucru rău în mine, și cu o respectare desăvârșită a legii, nu aș putea fi atât de binecuvântat cum sunt în Hristos. Apoi, amintindu-și ce spusese în capitolul 3 versetul 10 („toți cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem”) vedem că tot ce putea fi câștigat luând un teren legal este un blestem. Ei bine, atunci! Putea apostolul să scoată în evidență în mod triumfător: „Vă rog, fraților, fiți ca mine, pentru că și eu sunt ca voi” (4: 12). Nu erați decât niște

păgâni, și nu ați avea nimic de-a face cu legea; ori acum eu sunt scăpat de lege, ca și voi – firește, nu devenind un păgân, ci fiind eliberat de lege în Hristos și prin Hristos. Aceasta este binecuvântarea poziției creștine, care este caracterizată nu pur și simplu prin absența legii, ci prin faptul că suntem aduși în unire cu Hristos, și aceasta ne ridică mai presus de lege, producând în același timp ascultarea și dragostea față de Dumnezeu și față de om, cum legea nu a putut să facă niciodată. Astfel, ceea ce legea avea în vedere este implinit (Romani 8: 3 – 4) și chiar mult mai deplin decât vreodată în alt fel: mijlocul este dragostea lui Hristos care constrânge sufletul. Și aceasta se face nu printr-un simplu procedeu negativ constând în a spune omului că nu are legea ca regulă a sa, ci așezându-l sub Hristos, adică sub har. Aceasta face legea pentru suflet.

4.8. Capitolul 4: 13 – 14 – Rușinea pentru carne, dar primit ca un înger al lui Dumnezeu

„Știți că în slăbiciunea cărnii v-a vestit Evanghelia la început; și n-ați disprețuit, nici n-ați respins cu dezgust ispita mea, care era în carnea mea, ci m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe Hristos Isus” (4: 13 – 14). Departe de a fi venit pătruns de oricât de puțină încredere și autoritate carnale, venise ca un om suferind. Aici face numai o aluzie, dar vorbește mai în detaliu în 2Corinteni 12. Este foarte potrivit să luăm în considerare cum și când a primit apostolul acest semn umilitor în carnea sa. Nu ni se spune în ce consta. Putea fi vreo particularitate în cuvântul său, sau în înfățișarea sa fizică, etc. Știm că era în legătură cu starea sa trupească, „în carnea sa”. Dar ceea ce reiese evident și în chip mișcător, este: cu cât apostolul era condus mai mult de Dumnezeu și binecuvântat, cu atât mai profunde erau semnele de suferință, de slăbiciune și de rușine în persoana sa. Țepușul în carne urmează răpirii lui până în al treilea cer. Îngerul lui Satan îl pălmuia, și Dumnezeu trăgea cel mai mare folos, în așa fel încât apostolul a fost ținut smerit în proprii săi ochi, și în cei ai altora. A fost făcut astfel cunoscut de toți că ceea ce lucra asemenea minuni în Pavel, era puterea Duhului Sfânt, în ciuda sentinței de moarte trecută peste toată energia naturii. Va veni ziua când Dumnezeu îi va restabili pe iudei și îi va pune în poziția de cap, și pe păgâni în cea de „coadă” (Isaia 9: 14); atunci totul va fi stabilit în ordinea potrivită după gândul lui Dumnezeu. dar acum nu este deloc astfel, după cum spune el. A fi iudeu nu înseamnă nimic, este ceva care s-a terminat complet. Apostolul venise acolo ca cineva suferind și disprețuit, nicidecum ca punând în evidență calitatea sa de copil al lui Avraam. Era mort față de toate acestea; și vroia ca dovadă circumstanțele bine-cunoscute ale primei lui

predicări printre ei. Nu își aminteau ei că atunci când venise la ei, nu fusese cu putere sau strălucire, ci într-o împlinire profundă? În loc de farmece exterioare legate de persoana sa, era ceva ce nu putea fi decât o dovadă penibilă pentru el însuși și pentru ei. dar ce gândeau ei atunci? Erau atât de plini de Evanghelie, atât de fericiți să descopere harul și binecuvântarea adevărului predicat, încât îl considerau pe Pavel ca un înger. „N-ați disprețuit... ci m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe Hristos Isus” (4: 14).

4.9. Capitolul 4: 15 – 18 – Starea inimii și efectul ei asupra legăturilor cu apostolul

„Care era deci fericirea voastră? Pentru că vă mărturisesc că, dacă ar fi fost posibil, v-ați fi scos ochii voștri și mi i-ați fi dat” (4: 15). Sentimentele lor fuseseră complet abătute de la apostol, ceea ce este întotdeauna efectul produs când falși învățători lucrează asupra minților. Vrăjmășia se dezvoltă, și fiecare circumstanță tinde să o mărească. Apostolul face stăruitor să atârne greu acest lucru în conștiințele lor. „Am devenit deci vrăjmașul vostru, vorbindu-vă adevărul? Nu în mod drept sunt ei zeloși pentru voi, ci doresc să vă despartă” (4: 16 – 17) – sau să *ne* despartă; pentru că era vorba în realitate să îi împiedice apostolului orice legătură cu sfinții – ridicând un perete despărțitor între el și ei. „Doresc să vă despartă de mine, ca să fiți zeloși pentru ei” (4: 17), altfel zis, pentru ca totul să fie o chestiune de lingușire a unora față de ceilalți; pentru că atunci când nu este aplicată după hotărârea lui Dumnezeu, legea este invariabil pervertită, cu rezultatul îngâmfwării cărnii. „Dar este bine să fiți zeloși întotdeauna în ceea ce este bine, și nu numai când sunt eu prezent la voi” (4: 18). Experiența lui Pavel cu galatenii era exact opusul a tot ceea ce se găsea la filipeni. În Filipeni 2: 12, apostolul vorbește de ei că întotdeauna au „ascultat, nu numai ca în prezența mea, ci cu mult mai mult acum, în absența mea”. Ei erau remarcabili prin duhul lor de ascultare când era prezent; acesta este întotdeauna efectul duhului de har; cât privește legea, ea nu dă naștere decât la slugărnice și teamă. Când suntem fericiți în prezența lui Dumnezeu, suntem uniți într-un singur scop comun, care este Hristos. Există atunci un motiv care guvernează toate sentimentele și toate acțiunile; fericirea, pacea și duhul de supunere sub efectele proprii și firești ale harului lucrând între copiii lui Dumnezeu. La Filipeni, ei ascultaseră întotdeauna, nu numai când Pavel era acolo, ci mult mai mult în absența sa. Ei lucrau la propria lor mântuire cu teamă și cutremur, conștienți de marele conflict în care erau angajați. Nu admiteau visul naiv că orice dificultate trecuse prin faptul că erau creștini; dimpotrivă,

după ce au fost aduși la Hristos, se găseau în ciuda a orice în prezența unui dușman puternic, ceea ce îi arunca din nou asupra lui *Dumnezeu*. apostolul plecase, dar în loc să fie abătuți de aceasta, aceasta îi făcea să privească mai mult la Dumnezeu, fără nicio mândrie în inimă, ci în sentimentul nevoii de dependență de El. Acest sentiment de recunoștință față de Dumnezeu, i-a îndemnat să-l slujească pe apostol și să-l aprecieze când era acolo, și în absența lui, i-a făcut să alerge direct și imediat la Dumnezeu. Contrariul acestui lucru, mândria inimii care l-ar fi disprețuit pe apostol, expunea sufletele la idolatria de sine, la laude de sine, și de asemenea, la toate înșelătoriile lui Satan. Marea chestiune pentru filipeni, era că *Dumnezeu* lucra în ei. de ce să fie abătuți, ca și cum nu ar fi avut încredere că Cel care îi iubea cel mai mult, era Cel care lucra în ei, și care va avea cu atât mai mult grijă de ei, care se angajaseră într-o luptă atât de

4.10. Capitolul 4: 19 – 20 – O lucrare de recomandat galatenilor

La galateni nu era așa. Profitând de absența apostolului, se apucaseră să se folosească în mod carnal de lege; instruiți de învățători care se complăceau în ea, își pierdeau repede orice afecțiune adevărată pentru el, ca și binecuvântarea de care se bucuraseră pe vremea lui. Desigur, ar fi fost mai bine ca, lăsați singuri, să privească la Dumnezeu și să găsească tăria să reziste pentru El; cu toate acestea, văzând starea lor, apostolul ar fi vrut să fi fost cu ei (4: 20). Credința lor fusese zdruncinată, și ei alunecaseră departe de Hristos, crezând că fac lucrurile mai sigure prin porunci; sau în același mod în care apostolul trecuse prin multe greutăți și suferințe în privința lor, când ajunseseră la cunoașterea lui Hristos la început, - cunoscuse, cum se exprimă el însuși, angoase supărătoare și profunde, - astfel încât acum retrăia toate acestea în duh. „Copilașii mei, pentru care din nou simt durerile nașterii, până când Hristos va lua chip în voi?” (4: 19). Legalismul desfigurase atât de mult adevărul în sufletele lor, încât aveau nevoie să fie înrădăcinați și întemeiați din nou în primele elemente ale harului. Încetaseră să se țină strâns de cruce, și apostolul era nedumerit cu privire la ei. În exterior, puteau să fie foarte zeloși; dar în privința mărturiei pentru Hristos, bucuria lui Hristos în sufletul lor, totul dispăruse. Apostolul dorea ca lucrarea să reînceapă în sufletul lor de la început. „Aș dori să fiu prezent la voi acum și să-mi schimb glasul, pentru că sunt nedumerit cu privire la voi” (4: 20). Altfel zis, dorea să acționeze în privința lor, și vroia să le vorbească blând; dar dacă erau ușuratici, orgolioși și duri, atunci trebuia să acționeze cu rigoare: vroia „să-și schimbe vorbirea”, cum le spune corintenilor: „Ce

vreți? Să vin la voi cu o nuia sau cu dragoste și cu duh de blândete?” (1Corinteni 4: 21). Apostolul era aici nedumerit cu privire la ei.

4.11. Capitolul 4: 21 – 25 – Agar ca imagine a vechiului legământ, principiul legii

„Spuneți-mi, voi, care doriți să fiți sub lege, nu ascultați de lege?” (4: 21). În acest verset, el folosește cuvântul „lege” în două sensuri diferite. Voi care doriți să fiți sub principiul legii, nu auziți ce spun cărțile legii – adică primele scrieri ale Bibliei? Cuvântul „lege” este folosit uneori pentru a desemna Cuvântul lui Dumnezeu în general, așa cum fusese descoperit atunci; ca în Psalmul 19: 7 „Legea Domnului este perfectă, înviorând sufletul”. Dar când se vorbește ca despre ceva sub care creștinul nu este pus, legea este atunci principiul prin care conștiința este pusă sub anumite obligații pentru a dobândi o poziție înaintea lui Dumnezeu. Este o eroare pe care o dezvăluie Pavel. De aceea spune: „Voi, care doriți să fiți sub lege, nu ascultați de lege? Pentru că este scris că Avraam a avut doi fii: unul din cea roabă și unul din cea liberă. Dar cel din femeia roabă a fost născut după carne, iar cel din femeia liberă, prin promisiune” (4: 21 – 23). Vedeți aici legătura dintre carne și lege, dintre promisiune și har. Duhul are de-a face cu promisiunea; legea, cu carnea. El ilustrează aceasta prin relatările din Genesa.

Duhul Sfânt a avut o grijă deosebită să se folosească de anumite fapte din Vechiul Testament pe care noi nu le-am considerat niciodată aplicabile, pentru a face să reiasă adevăruri binecuvântate din Noul Testament. Cine ar fi înțeles diferența dintre lege și promisiune, în lupta lui Agar și Ismael, împotriva lui Sara și Isaac? Nu numai că Duhul lui Dumnezeu o vedea, ci El a vrut ca relatarea circumstanțelor să fie magnifice prefigurare a celor două legăminte: pe de o parte legea care are numai un copil al cărnii, și pe de altă parte promisiunea, care, dimpotrivă, dă naștere la timpul potrivit copilului Duhului. Apostolul nu ne lasă propriilor noastre închipuiri. El arată că Agar „corespunde Ierusalimului de acum” (4: 25) – cetatea cărturarilor și fariseilor, săracul, mândrul și mizerabilul Ierusalim, fără nicio libertate cu Dumnezeu, gemând sub stăpânirea romană și sub robia și mai amară a păcatului. Apostolul aplică aceasta la ceea ce se petrecea atunci între galateni. Să aibă grijă să nu devină virtual copiii lui Agar. Nu luau ei locul oamenilor zeloși pentru lege? Și totuși, după toate, nu înțelegeau glasul lui; „dorind să fie învățători ai legii, neînțelegând nici cele ce spun, nici cele despre care afirmă cu tărie” (1Timotei 1: 7). Legea era complet împotriva

lor. Ea arăta clar că Dumnezeu lega promisiunea de copiii Duhului, și nu de ceea ce nu era decât descendența literei (2Corinteni 3: 6).

Orice sistem religios care se bazează pe lege, ia invariabil un caracter iudaic. Inutil de privit departe pentru a înțelege sau a aplica acest lucru. Cum se face că oamenii au edificii magnifice, sau un ritual splendid în slujba lui Dumnezeu? Care este modelul pentru aceasta? Cu siguranță că nu se aseamănă celor adunați altădată în camera de sus (Ioan 20; Fapte 1). Templul este în mod clar imaginea, la care se adaugă o clasă specială de persoane sacre, - principiul clerului fiind bazat pe ideea preoției iudaice. În aceste circumstanțe, slujba depinde de ceea ce prezintă atracție pentru simțuri – o desfășurare de ornamente, de muzică, de ceremonii impozante, tot ceea ce frappează mintea omului, sau atrage o mulțime, nu prin adevăr, ci prin ceea ce se vede și se aude și care place firii. Este ordinea a ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu numește „sanctuarul pământesc”. Aceasta nu vrea să spună ca acel cort sau templul nu aveau o semnificație foarte importantă înainte de venirea lui Hristos; dar după această venire, caracterul lor figurativ a devenit vizibil și valoarea lor temporară a luat sfârșit, și plinătatea harului și adevărului lui Dumnezeu a fost arătată în Persoana Celui care a venit din cer. Când Hristos a fost respins de pe pământ și S-a întors în cer, totul s-a schimbat; supunerea inimii copiilor lui Dumnezeu s-a raportat la un obiect din cer. Pentru noi adevăratul sanctuar este Numele lui Hristos. Ceea ce Vechiul Testament lega de templu pentru un popor pământesc, Noul Testament leagă de Isus. „Acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Meu, Eu sunt acolo în mijlocul lor” (Matei 18: 20). Chiar și atât de puțin numeroși, dar credincioși ai acestui lucru, ei primesc binecuvântarea. Este de o mare importanță să ne întoarcem la principiul lucrurilor. Când apostolul le scria galatenilor, numai germenii se arătau; nu ajunseseră să aibă edificii consacrate și case de oameni consacrați, nici toată pompa și toate condițiile unui cult religios adaptat lumii, după ceea ce ne înconjoară astăzi, - rezultatul invaziilor treptate ale erorii în ceata mărturisitoare a creștinismului. Totuși deja în acel timp, începeau pagubele, cu tentativa de a introduce principiile legii între creștini. Care este rezultatul? Cădeți din poziția lui Isaac în cea a lui Ismael. A fi astfel identificat cu legea, înseamnă să fii un Ismael, înseamnă să pierzi promisiuni pentru a nu mai fi decât un copil al servitoarei. Acesta este argumentul de care se folosește apostolul pentru a le vorbi galatenilor, care se mândreau de a fi făcut progrese imense; în realitate alunecau din libertate în robie.

4.12. Capitolul 4: 26 – 27 – Ierusalimul de sus și copiii săi

„Dar Ierusalimul de sus este cea liberă, care este mama noastră”(4: 26). Textul Primit spune: „mama *noastră a tuturor*”; cuvântul „*tuturor*” este un adaos. Adevăratul text nu merge mai departe de „*mama noastră*” și sensul este evident mai complet și mai bun fără adaos. Probabil cuvântul „*tuturor*” a fost adăugat de cei care gândeau că întăresc astfel relația tuturor copiilor lui Dumnezeu, în timp ce autorul inspirat se referă în particular la cei care fuseseră iudei. El spune: Nu mai suntem copii ai Ierusalimului de jos, ci aparținem Ierusalimului de sus. Cât privește Ierusalimul pământesc, el nu are niciun drept asupra noastră acum: noi Îi aparținem lui Hristos, și prin urmare Ierusalimului ceresc. „Pentru că este scris” – el citează un pasaj din profeți – „Bucură-te, tu, cea stearpă, care nu naști! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ai durerile nașterii! Pentru că mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei care are soț” (4: 27; Isaia 54: 1). Sensul poate părea puțin obscur la prima abordare, dar când îl înțelegem, adaugă multă forță argumentul asupra căruia insistă apostolul. Pasajul nu este atât în legătură cu Agar și Sara, ci mai degrabă cu menționarea Ierusalimului. În capitolul 54 din Isaia, Ierusalimul într-o zi care va veni, aruncă o privire în urmă asupra încercărilor lui trecute, și Dumnezeu face un remarcabil calcul al harului. El vorbește de timpul pustiirii lui îndelungate, despre timpul lui prezent de încercări, în care este jefuit de toate privilegiile lui exterioare; ori iată că din acea vreme chiar, se spune că are mai mulți copii decât în vremea când Domnul era soțul său. În Osea se vorbește de Israel ca fiind foarte vinovat, și Domnul este pe punctul de a-l alunga. Apoi este pustiit: Domnul l-a părăsit din cauza păcatului său; dar la timpul potrivit, înainte să fie vreo eliberare exterioară din robie sau din asuprirea păgânilor, harul începe să lucreze, și toți cei care sunt acum aduși la Hristos, sunt numărați într-o anumită măsură ca și copiii săi. Dar totul este legat de Ierusalimul viitor – Ierusalimul care va fi încetat să fie Agar și va fi ocupat terenul harului. Și atunci, când îi va considera pe creștini deja în locul care li se cuvine în cer, aceștia vor fi numărați de Domnul ca și copiii femeii părăsite. El va spune: „Bucură-te, tu, cea stearpă, care nu naști! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ai durerile nașterii! Pentru că mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei care are soț” (4: 27). Este o comparație a stării sale în timpul pustiirii sale, în raport cu starea sa când avea un soț. Timpul când avea un soț era cel în care era recunoscut în poziția sa pământească: nu avea atunci decât puțini copii; dar acum, în pustiirea lui, există o puternică revărsare a harului lui Dumnezeu, și o bogată recoltă de suflete care, prin har, sunt numărate ca și copiii săi.

Epistola către Galateni nu tratează niciodată ceea ce este propriu-zis poziția Bisericii, și nu merge dincolo de moștenirea promisiunii. Există anumite privilegii pe care le împărțim cu toți sfinții. „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate” (3: 6). Și noi credem și suntem îndreptățiți. Fundamental, credința are aceleași binecuvântări în toate timpurile. Suntem copii ai promisiunii, și intrăm în partea credinței, cum au făcut înainte de noi sfinți din vremurile trecute; găsim aceasta în Epistola către Galateni, deși deja cu mult mai multă binecuvântare pentru noi. Dar dacă priviți Epistola către Efeseni, marele punct al acestei epistole este că Dumnezeu face cunoscute privilegii complet noi și cerești. Nu este deloc ceea ce este tratat în Epistola către Galateni; acolo suntem pe terenul comun promisiunilor. „Iar dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți deci „sămânța” lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii” (3: 29). Dar în Epistola către Efeseni, există anumite privilegii distincte și suplimentare, la care Avraam nu s-a gândit niciodată și despre care nu a auzit niciodată vorbindu-se: prin aceasta înțeleg formarea Bisericii lui Dumnezeu, trupul lui Hristos, adevărul că iudeii și păgânii vor fi scoși din pozițiile lor pământești și făcuți una cu Hristos în cer. Aceasta era taina cu privire la Hristos și Biserică, taina „cea ascunsă din veacuri și din generații” (Coloseni 1: 26), dar descoperită acum de Duhul Sfânt (1Corinteni 2: 10). Astfel deci, pentru a avea o vedere exactă a deplinei binecuvântări a creștinului, trebuie să luăm totodată binecuvântarea Epistolei către Efeseni, cu cea din Epistola către Galateni. Particularitatea acestui timp, este că Hristos este la dreapta lui Dumnezeu. Credeți că sfinții mileniului se vor bucura de tot ce avem noi acum? Departe de aceasta. Vor avea multe lucruri pe care noi nu le avem, ca gloria manifestată a lui Hristos, absența întristării și a suferințelor etc. Dar chemarea noastră este totalmente diferită și opusă. Noi Îl iubim pe Cel pe care nu L-am văzut (1Petru 1: 8); ne bucurăm în necaz (Romani 5: 3) și în rușine (Luca 6: 22). Dacă un om și-ar forma gândurile în privința creștinismului numai după Epistola către Galateni, i-ar putea confunda pe sfinții de astăzi cu cei ai Vechiului Testament; dar trebuie să ne amintim întotdeauna diferența pe care o găsim aici, „cât timp moștenitorul este copil, nu se deosebește cu nimic de rob” (4: 1), în timp ce în creștinism suntem introduși în deplina posesie a privilegiilor noastre. Dar în Epistola către Efeseni, există alte lucruri, mai înalte, numite planul etern al lui Dumnezeu, sau care cel puțin decurg din el. Este bine prin urmare să facem deosebire în acest dublu adevăr, pe de o parte între comunitatea binecuvântării în toate dispensațiile, și specificitatea privilegiului care este legat de cei care sunt chemați acum de Duhul Sfânt trimis din cer.

4.13. Capitolul 4: 28 – 31 – Chiar legea contrazice felul în care foloseau legea galatenii

„Iar voi, fraților, sunteți copii ai promisiunii, ca Isaac. Dar, după cum atunci cel care a fost născut după carne în persecuta pe cel care era născut după Duh, așa și acum” (4: 28 – 29). El arată aici rodul practic; cu toate acestea, adaugă: „Dar ce spune Scriptura? „Izgonește pe femeia roabă și pe fiul ei, pentru că fiul celei roabe nu va moșteni nicidecum cu fiul celei libere” (4: 30). Ce lovitură de moarte pentru cei care susțin că un copil al lui Dumnezeu are ceva de-a face cu legea, astfel încât ea determină relația sa cu Dumnezeu! Legea este o armă puternică pentru a-i testa pe cei fărădelege; dar în poziția care este a noastră, am terminat cu ea. „Astfel deci, fraților, noi nu suntem copii ai celei roabe, ci ai celei libere” (4: 31). Aceasta este concluzia argumentului apostolului. Ce poate fi mai concludent? După legea însăși, el contrazice toate lucrurile pentru care galatenii se foloseau de lege; și înainte ca legea să fi fost dată pe Sinai, găsim această imagine remarcabilă a adevăratei poziții a creștinului, în contrast cu cea a legalistului. Iudeul corespunde copilului servitoarei, fiind atunci de asemenea în robie. Apostolul arată că aceasta este și partea inevitabilă a păgânului care dorește să ocupe acest loc, și dacă îl ocupă, va suferi și mai mult consecințele propriei sale nebulii. Este părăsirea libertății pentru a fi rob. „Dar ce spune Scriptura? „Izgonește pe femeia roabă și pe fiul ei, pentru că fiul celei roabe nu va moșteni nicidecum cu fiul celei libere” (4: 30). Vedem deci aici, în modul cel mai clar posibil, cum Dumnezeu Se împotrivesc tuturor acestor eforturi de a introduce legea între copiii femeii libere. Dimpotrivă, pentru copilul femeii libere, promisiunile Lui sunt asigurate de Dumnezeu Însuși în Hristos înviat.

Este deci de cea mai mare importanță să înțelegem clar poziția noastră, și să înțelegem ce ne-a dat Dumnezeu. El ne-a chemat, chiar dacă eram iudei, într-o cu totul altă stare decât supunerea față de lege. Ne-a făcut să devenim copii ai femeii libere și ne-a introdus în libertate.

5. Capitolul 5

5.1. Ioan 8 – Omul religios și libertatea creștină

5.2. Galateni 5: 1 – 12 Circumcizia și legea nu contribuie la îndreptățire

5.2.1. Galateni 5: 1 – 3 – Imposibil să adaugi la lucrarea lui Hristos – Legea morală și legea ceremonială sunt indisociabile

- 5.2.2. Capitolul 5: 3 – 4 – Obligat să împlinească toată legea sau identificat cu Hristos mort și înviat
- 5.2.3. Capitolul 5: 3 – 4 – Harul lui Hristos este tot atât de necesar pentru îndreptățire, ca și pentru sfințire
- 5.2.4. Capitolul 5: 5 – Speranța dreptății
- 5.2.5. Capitolul 5: 6 – Credința care lucrează prin dragoste – În Hristos Isus, dar nu în carne
- 5.2.6. Capitolul 5: 7 – 12 – Aluatul – corupătorii – circumcizia lui Timotei, dar nu a lui Tit
- 5.3. Capitolul 5: 13 – 26 – Legea nu contribuie la sfințire
 - 5.3.1. Capitolul 5: 13 – 15 – Efectul prezenței Duhului Sfânt – Putere acționând asupra naturii noi
 - 5.3.2. Capitolul 5: 13 – 15 – Cum este împlinită legea
 - 5.3.3. Capitolul 5: 16 – 17 – Umblarea prin Duhul: Zidul de apărare împotriva poftelor cărnii
 - 5.3.4. Romani 7 și Galateni 5
 - 5.3.5. Capitolul 5: 18 – Purtarea prin Duhul, mijloc de sfințenie în afara legii
 - 5.3.6. Capitolul 5: 19 – 21 – Fapte ale cărnii – A lucra la propria mântuire (Filipeni 2: 12)
- 6. Capitolul 6
 - 6.1. Din nou capitolul 5: 19 – 26
 - 6.2. Capitolul 6: 1 – Voi care sunteți spirituali
 - 6.3. Capitolul 6: 1b și Filipeni 2: 3 – A-l considera pe fratele tău mai presus de tine
 - 6.4. Capitolul 6: 2 – Legea lui Hristos
 - 6.5. Capitolul 6: 3 – A nu fi nimic, a ne socoti că suntem ceva
 - 6.6. Capitolul 6: 4 – Să-și încerce propria faptă
- 7. Capitolul 6: 5 – povară, condamnare, judecată – Ioan 5: 24; 1Corinteni 11: 29 – 32; Evrei 9: 27 – 28
 - 7.1. Nu este vorba de mântuire
 - 7.2. Traducerea cuvintelor povară și judecată
 - 7.3. „Povară” este în legătură cu greutatea vieții
- 8. Capitolul 6: 6 – Ajutor material pentru slujitorii lui Dumnezeu
- 9. Capitolul 6: 7 – 10 – Secerarea vieții eterne
- 10. Capitolul 6: 11 – 1Corinteni 7: 12, 25; 14: 30 – 2Timotei 3: 16
 - 10.1. Inspirație, revelație – 1Corinteni 14: 30
 - 10.2. Scrierea Epistolei
 - 10.3. Răceala epistolei: lipsă de afecțiune din partea lui Pavel sau starea galatenilor?

11. Capitolul 6: 12 – O înfățișare bună în carne
 - 11.1. O înfățișare bună în carne, sau a fi trecut de la moarte la viață
 - 11.2. Cei care vor să împace religia cu lumea
 - 11.3. Sabatul și ziua Domnului – Respect sau lipsă de respect față de lege
12. Capitolul 6: 13 – Cei care țin la lege disprețuiesc adevăratul creștinism
13. Capitolul 6: 14 – crucea lui Hristos – Mort față de lege, față de carne, față de lume – A fi ocupat de Hristos
14. Capitolul 6: 15 – O nouă creație
15. Capitolul 6: 16 – Israelul lui Dumnezeu
16. Capitolul 6: 17 – Semnele Domnului Isus în trup
17. Capitolul 6: 18 – Nevoie de har

5.Capitolul 5

5.1. Ioan 8 – Omul religios și libertatea creștină

Este bine să remarcăm diferitele moduri de care Duhul Sfânt Se folosește pentru a prezenta libertatea care este partea credinciosului acum. În Ioan 8: 32 – 36, ea este atribuită Fiului, și Fiului lui Dumnezeu lucrând prin adevăr; cei doi (Fiul și adevărul) sunt în contrast cu legea. Tot capitolul este efectiv foarte frapant în această privință. Găsim aici pe de o parte cazul unei femei surprinse în flagrant de adulter (Ioan 8), și pe de altă parte omul care nu-și face niciun scrupul din a se folosi de această chestiune într-un scop egoist: să observăm bine, era omul *religios*! Acest om se plasează de partea care crede el că este a lui Dumnezeu, pentru a judeca greșeala cea mai gravă, cea mai clară și cea mai pozitivă, și aceasta fără milă, nici judecată de sine. Mai mult: vroia să se folosească de cazul păcatului și rușinii acestei persoane, - ca și legea lui Dumnezeu, - pentru a se ridica el însuși și a revendica o dreptate pe care n-o are, și pe lângă aceasta pentru a-L dezonora pe Fiul lui Dumnezeu. Aceasta este teza acestui capitol Ioan 8, care face să reiasă apoi în mod triumfător gloria lui Hristos. El nu a venit nicidecum pentru a desființa legea, ci avea cu El o glorie care o implică mult (2Corinteni 3: 10), o glorie care venise, o glorie înaintea căreia demnitatea legii pălea; și Hristos a arătat-o foarte clar. Nu a rostit nici măcar un cuvânt pentru a înjosi legea, ceea ce nu ar fi fost de la Dumnezeu, dar a demonstrat totuși totala neputință de a răspunde stării păcătosului, dacă nu prin distrugere, și o distrugere mergând mult dincolo de lucrurile la care se așteaptă cei care citează legea. Legea distruge mâna vinovată care o mântuiește, ca și pe cel împotriva căruia este îndreptată. Ea este cu două

tăişuri în caracterul ei, când vorbeşte Hristos; şi cei care apelau la lege împotriva femeii adultere descumpănite, au fost forţaţi să-i simtă toată ascuţimea. Ei, nu ea, s-au retras din prezenţa lui Hristos acoperiţi de confuzie; dar, remarcaţi bine, nu era vorba de Hristos folosindu-Se de lege, ci de Hristos, lumina divină, lucrând asupra conştiinţei. A expus din plin nebunia şi păcatul care exista în a recurge la lege. El a arătat că numai cel care ar fi fără păcat ar putea pe bună dreptate să arunce primul piatra. Legea nu ridicase niciodată o asemenea problemă. Dar Hristos introduce o putere şi o importanţă, şi un caracter cercetător care nu strălucise niciodată înainte, şi care nu se poate vedea decât în El şi prin El. Legea spunea doar: nu vei face aceea; dar aceea nu vroia să însemne: „Cel dintre voi care *este fără păcat*”. Ori cine era omul fără păcat? Numai Cel care nu venise ca să condamne. Legea putea să denunţe, dar nu exista nimeni ca să o împlinească. Dacă sentinţa ei ar fi fost executată, toţi ar fi fost oameni morţi – toţi lăsaţi la fel sub condamnarea legii, deşi pentru cauze diferite. Se retrag într-o confuzie fără speranţă; şi femeia este lăsată în prezenţa Fiului, care străluceşte prin Cuvântul lui Dumnezeu ca lumină asupra sufletului.

În tot capitolul Ioan 8, cei care stăteau pe terenul legii, sunt arătaţi ca fiind robi ai păcatului. Se puteau mândri că sunt copii ai lui Avraam, dar nu făceau faptele lui. Dimpotrivă Avraam, care nici măcar nu cunoscuse această lege cu care se mândreau ei, *cunoscuse*, el, ziua lui Hristos; văzuse lumina lui Dumnezeu, şi săltase de bucurie să vadă acea zi. Şi iată că, în timp ce omul mândru şi vinovat este alungat din prezenţa lui Hristos. Aceasta Se prezintă acelei persoane în aparenţă mai vinovată, fără nimic altceva decât îndurare. Aceasta decurge din drepturile Lui divine ca Fiu al lui Dumnezeu, folosind Cuvântul lui Dumnezeu şi nu legea. Legea, dimpotrivă, condamnă şi omoară întotdeauna, şi nu poate decât să pună sufletul în robie. Dar este prerogativa lui Hristos, şi numai a lui Hristos, să dea adevărata libertate. Fiul este Cel care eliberează. Libertatea pe care o primim decurge din Cuvântul Său – şi prin urmare, este prin credinţă, deoarece „credinţa este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10: 17). Aceste lucruri merg întotdeauna împreună – Fiul lui Dumnezeu lucrând prin Cuvânt, şi acesta primit prin credinţă în suflet.

5.2. Galateni 5: 1 – 12 – Circumcizia și legea nu contribuie la îndreptățire

5.2.1. Galateni 5: 1 – 3 – Imposibil să adaugi la lucrarea lui Hristos – Legea morală și legea ceremonială sunt indisociabile

Dar există un alt punct de vedere – care i se cuvenea în special apostolului Pavel să-l prezinte – că Hristos a împlinit o lucrare în virtutea căreia chiar aceia care erau sub lege sunt complet scoși de pe domeniul ei. cât despre cei care înainte nu erau sub lege, adică păgânii, dacă trec din nou sub jugul legii în vreun fel, păcătuiesc împotriva harurilor ale căror obiecte sunt. Acolo a ajuns apostolul Pavel în epistola noastră: „Rămâneți deci tari”, spune el, în libertatea în care Hristos ne-a pus eliberându-ne, „și nu vă prindeți din nou într-un jug al robiei” (5: 1). Să ne amintim și că printre galateni caracterul robiei nu era atât ceea ce numim legea morală, ci mai degrabă legea ceremonială. Știu bine că mulți cred că aceasta din urmă este mult mai gravă decât prima. Dar este contrariul: robia creștinului față de legea morală denotă o îndepărtare mult mai profundă de adevăr decât dacă ar fi vorba de legea ceremonială; deoarece, cum trebuie să simtă orice creștin, legea ceremonială își trage toată semnificația și toată valoarea din faptul că Îl prezintă pe Hristos în imagine. Nu era cazul celor zece porunci, care nu sunt o imagine a lui Hristos, ci cerința directă a lui Dumnezeu cu privire la forța și dreptatea omului, dacă are așa ceva. Putem deci înțelege că un creștin se împiedică de tipuri și umbre. O minte care face obiecții la orice ar putea spune: Este posibil să gândim că circumcizia, asupra căreia Dumnezeu a insistat atât cu Israel, trebuie să fie părăsită acum? Dacă n-a avut niciodată nicio valoare, de ce a fost prescrisă seminței lui Avraam? Dacă dimpotrivă a fost atât de plină de sens și imperativă, de ce ar fi încetat acum? De altminteri nu învață Hristos că nu era de la Moise, ci de la părinți? (Ioan 7: 22).

Toate acestea ar putea furniza o platformă plauzibilă pentru sentimentele și argumentele omenești; dar apostolul era condus de Duhul Sfânt să trateze chestiunea introducerii celei mai mici momeli a legii. Luați circumcizia, imaginea umilirii naturii noastre: orice credincios are parte de ea în moartea lui Hristos. Dar credincioșii ar fi putut spune: Ar trebui să fie și recunoașterea exterioară: de ce să nu păstrăm ceremonia care ne leagă de Avraam, Isaac și Iacov? Suntem slabi și uituci; de ce să nu păstrăm ceea ce „*cei din vechime*” apreciau atât, bucurându-se de asemenea de ceea ce este nou în binecuvântare? Apostolul tratează acest subiect într-un mod decisiv în această epistolă. Oricare ar fi întrebuintărea pe care o aplicase Dumnezeu circumciziei înainte de Hristos, ea dispare acum. „Hristos ne-a pus în

libertate; rămâneți deci tari și nu vă prindeți din nou într-un jug al robiei! Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă veți fi circumciși, Hristos nu vă va folosi la nimic” (5: 1 – 2), - adică, dacă sunteți circumciși după aceea: nu era vorba de cei care fuseseră circumciși înainte. Dar dacă, în calitate de creștini, ei căutau circumcizia, Hristos nu le va folosi la nimic. El nu vrea să spună că, dacă cineva făcuse eroarea enormă de a fi circumciș, nu ar putea fi iertat; ci că dacă se supuneau acum acestei porunci ca un adaos necesar îndreptăririi lor, eficacitatea lui Hristos era anulată pentru ei. Astfel, nu numai că Hristos este un Mântuitor desăvârșit, ci este un Mântuitor exclusiv. A încerca să adaugi la Hristos, înseamnă în realitate să distrugi mântuirea prin Hristos.

Acest principiu este foarte important; pentru că veți vedea că ignoranța găsește întotdeauna resursa să spun: Ei bine! păstrăm toți același lucru într-o anumită măsură; singura diferență între noi, este că eu cred ceva mai mult decât voi. Da, dar acest „ceva în plus”, stinge credința și anulează valoarea lui Hristos. Dacă introduceți ceva ce considerați că trebuie să faceți voi înșivă, - trebuie să faceți ca mod de a fi „îndreptătit înaintea lui Dumnezeu”, - apostolul dă acest avertisment: „Iată, eu, Pavel, vă spun... Hristos nu vă va folosi la nimic” (5: 2). *La nimic*: vedeți circumcizia instituită altădată de Dumnezeu cu o solemnitate deosebită, amenințând cu moartea pe cel care nu s-ar supune ei (Genesa 17: 14), și iată acum același Dumnezeu care îi pune complet capăt, odată ce L-a dat pe Hristos. Circumcizia își îndeplinise funcția, dar a o reintroduce, însemna a întuneca, a dezonora și chiar a distruge lucrarea lui Hristos. În imagine, Dumnezeu arătase prin ea, că omul vechi trebuia să fie tratat ca un lucru rău și mort. Dar Hristos a venit, și acum nu există nicio exercitare a disciplinei asupra omului vechi, - numai „o creație nouă”. Ideea de a amesteca ceva făcut pentru creația veche, cu creația nouă, ca mod de îndreptățire, este o ofensă profundă față de Duhul lui Dumnezeu. „Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă veți fi circumciși, Hristos nu vă va folosi la nimic. Și mărturisesc din nou oricărui om circumcis că este dator să împlinească toată legea” (5: 2 - 3). Puteți distinge între partea ceremonială, a cărei semnificație este atât de binecuvântată, și partea morală, prin care, admiteți, omul nu poate fi îndreptătit; dar nu știți ce faceți. Nu puteți separa circumcizia de lege. Dumnezeu a încorporat acest rit atât de formal în toată structura legii încât, deși existase înainte, a devenit apoi o parte integrantă a legii, și s-a unit atât de intim cu ea, încât nu mai puteți separa ritul de tot sistemul legii. Dacă recunoașteți o parte oarecare a ritualului ca lucrul căruia îi sunteți supus, sunteți responsabil în privința întregului sistem al legii în general; sunteți sub o obligație cu privire la tot ce cere el. Și vreau să vă atrag solemn atenția asupra acestui punct: sunteți dator să împliniți toată legea (5: 3).

5.2.2. Capitolul 5: 3 – 4 – Obligat să împlinească toată legea sau identificat cu Hristos mort și înviat

Deci nu orice creștin este obligat? Să nu se întâmple aceasta! Este o doctrină falsă. Dacă ar fi, ar fi pierdut. Știu bine că unii nu înțeleg, și gândesc că Hristos, în afara iertării pe care o aduce, nu este decât un mod de a-i întări pentru a păzi legea. Dar este o ignoranță tristă și fundamentală a creștinismului. Un creștin are deci libertatea de a călca legea? Strig și mai tare: Să nu se întâmple aceasta! Este un lucru să fii obligat să împlinești toată legea, și este un alt lucru ca Dumnezeu să poată trata cu ușurință o călcare oarecare a legii. Nu există nimic între aceste două condiții – obligația de a împlini legea și libertatea de a o încălca? Nici una, nici cealaltă nu se potrivesc cu poziția de creștin. Cel care este liber să facă propria sa voie este un om nelegiuit, un rău. Cel care este sub lege pentru a o împlini, reprezintă starea proprie a iudeului, și a nimănui altcuiva. Creștinul stă pe un teren complet diferit. Este mântuit prin har și chemat să umble în har; și caracterul drepătății pe care Dumnezeu o caută în el este de o cu totul altă natură; astfel că li se spune filipenilor: „Umpluți de rodul dreptății, care este” – nu prin lege, ci „prin Isus Hristos, spre gloria și lauda lui Dumnezeu” (Filipeni 1: 11) – prin Hristos sub har și nu sub lege. Și nu este numai o problemă de îndreptățire. Vorbesc acum de umblare, de responsabilitatea creștinului de a face voia lui Dumnezeu; și spun că Hristos, nu legea, este măsura umblării creștinului: aceasta face cea mai imensă diferență posibil.

Se va spune poate: Hristos nu era sub lege? Da, desigur, dar era în același timp mai presus de lege. Creștinul, păgânul, nu a fost niciodată sub lege; după ce a fost pus în Hristos acum că el crede (Romani 8: 1), se găsește pe un alt teren, căruia legea nu i se aplică deloc. Pentru acest motiv, orice creștin (puțin contează cine era sau ce era) este privit de Dumnezeu ca fiind dintre morții făcuți vii (Romani 6: 13), pentru a aduce rod pentru Dumnezeu (Romani 7: 4). Legea nu are de-a face cu omul decât atât timp cât trăiește, niciodată după moartea lui (Romani 7: 1 – 2). Dar „voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3: 3) și este de remarcat că aceasta nu se spune nicidecum despre noi după o „a doua binecuvântare”, o ungere extremă, sau o cu totul altă etapă de desăvârșire imaginară. De acolo începem, și botezul nostru o declară. Ceea ce reprezintă botezul, este moartea lui Hristos și învierea Sa; dacă are pentru mine vreo semnificație, el spune că sunt identificat cu Hristos mort și înviat. Nu mai este legea care lucrează în mine, pentru a încerca dacă poate scoate din mine ceva bun. Am părăsit totul primindu-L pe Hristos, și îmi iau locul bazându-

mă pe Hristos mort și înviat și sunt botezat pentru Numele Său, ca fiind făcut viu dintre morți, pentru a mă da pe mine însumi lui Dumnezeu (Romani 6: 13).

Ori aici nu este vrei doctrină obscură necesitând o cunoaștere profundă a Cuvântului lui Dumnezeu. Nu este ascunsă sub vreo întorsătură complicată sau vreo imagine a unei cărți dificile, ci este clar prezentată în Epistola către Romani, este o doctrină invariabilă. Oriunde priviți, acesta este adevărul fundamental al creștinismului: Dumnezeu a terminat cu a avea de-a face pur și simplu cu carnea. El are un alt om, și chiar un om nou: Hristos înviat dintre morți; și pe *El* L-a primit creștinul. Aceasta vrea practic Dumnezeu să realizeze în inima creștinului. „Să umblați în *El*” (Coloseni 2: 6). Un creștin tânăr poate fi doborât după ce L-a primit pe Hristos, de sentimentul răului pe care îl descoperă în el însuși. Se întreabă cum este posibil. Știe cum merită Hristos să fie slujit, și este conștient cât de puțin *Îl* slujește cum ar trebui; este plin de tristețe în ceea ce *Îl* privește, și ajunge poate să se îndoiască de faptul că este cu adevărat creștin. Încă nu și-a învățat lecția. Nu cunoaște nici măcar cu deamănuntul ce vestea botezul lui, valoarea de a avea un Mântuitor mort și înviat. Este încă ocupat cu ceva al omului vechi; consideră și așteaptă să devină mai bun, sperând că inima lui nu va mai avea atâtea gânduri rele etc., ca altădată; în timp ce singura putere a creștinului, este să fie umplut cu Hristos, cu tot ce este prețios în *El* înaintea lui Dumnezeu. Deprinderea acestei vieți și a acestei bucurii este bazată pe faptul că un creștin este considerat ca mort și înviat – viața nouă pe care Duhul Sfânt o comunică tuturor celor care cred. Numai credinciosul simte ceea ce nu se aseamănă lui Hristos, dar se bazează pe ceea ce este Hristos pentru Dumnezeu, și aceasta *Îl* face fericit. Când devine prea ocupat de ceea ce se petrece înăuntrul lui, este doborât. Nu că nu trebuie să se judece pentru ceea ce este contrar lui Hristos, ci trebuie să trateze aceasta ca pe un lucru josnic și rău, ca pe ceea ce derivă din om și nu de la Hristos; și deci după ce l-a mărturisit lui Dumnezeu, trebuie să se întoarcă de la el cu hotărâre și să se atașeze de Mântuitorul. Credinciosul a dobândit în Hristos dreptul de a nu fi doborât din cauza a ceea ce găsește înăuntrul lui; de a nu fi descurajat, pentru că în carnea lui nu locuiește nimic bun (Romani 7: 18). Nu aceasta îi spune atât de constant Cuvântul revelat al lui Dumnezeu? Și totuși câte persoane petrec luni și ani așteptând să iasă ceva bun din ea! Desigur, nu vreau să spun că nu sunt născute din Dumnezeu; dar sunt atât de mult sub influența gândurilor vechi și noțiunilor vechi, scoase din catehism, cărți de teologie și predici, încât nu intră în deplina libertate în care ne-a așezat Hristos eliberându-ne (5: 1).

5.2.3. Capitolul 5: 3 – 4 – Harul lui Hristos este tot atât de necesar pentru îndreptățire, ca și pentru sfințire

Nimic nu este mai clar decât hotărârea Duhului Sfânt asupra acestui subiect. El arată că cea mai mică insistență asupra legii, sub orice formă ar fi ea, vă plasează sub obligația de a împlini toată legea; și dacă este așa, unde sunteți înaintea lui Dumnezeu? Sunteți pierduți și cazul dumneavoastră este disperat, dacă aveți o conștiință. În general problema legii se ridică acum în legătură cu sfințirea; în cazul galatenilor, ea a fost dezbătută puternic în raport cu îndreptățirea. Dar creștinul nu mai are de-a face cu ea, sub o formă sau alta. În versetele 1 – 4, ea este legată de îndreptățire; în ultima parte a capitolului, ea se leagă de sfințire, ca în Romani 6 – care nu leagă problema legii de nimic altceva; Romani 6 nu abordează îndreptățirea, ci numai umblarea credinciosului, și îl prezintă pe acesta ca nefiind sub lege, ci sub har. Ce lucru binecuvântat să rămânem în acest adevărat har al lui Dumnezeu (1Petru 5: 12)! Dacă iau în considerare mântuirea mea, totul este prin harul Său; dacă mă întreb ce va da putere umblării și slujirii mele, este exact la fel. Harul este sursa de la un capăt la celălalt. Dumnezeu nu schimbă plinătatea harului în Hristos, acum că l-a revelat. Lansat în acest ocean, El nu va reveni la ceea ce avea rolul de a demasca și de a pedepsi omul vechi, oricât de necesar ar fi fost acest lucru. Nu este o bucurie pentru el că a terminat cu ceea ce nu a produs decât triste rezultate care urmează în legătură cu omul: cei care aveau conștiință erau zdrobiți, și cei care nu aveau, găseau în lege o ocazie de a-și întemeia o dreptate proprie; cei care erau conștiințioși, gemeau și erau mizerabili, și cei care nu erau, erau plini de sine și de bunătatea lor închipuită? Cât de trist este deci părăsirea adevărului cu privire la care suntem avertizați aici! „Voi, cei care vă îndreptățiți prin lege, sunteți lipsiți de orice folos de la Hristos; ați căzut din har” (5: 4). Aceste expresii nu vor să spună că ei căzuseră în imoralitate sau că se îndepărtaseră în mod deschis de Hristos. Dar alăturaseră legea lui Hristos, ca mod de îndreptățire, și din clipa în care facem aceasta, singurul principiu pe care ne poate considera Dumnezeu drepti, dispăruse. Pentru că Dumnezeu îndreptățește *păcătoși*. Ce glorie a lui Dumnezeu! „Celui care nu lucrează, ci crede în Cel care-l îndreptățește, pe cel neevlavios, credința lui i se socotește ca dreptate” (Romani 4: 5).

Cum se face atunci, se va întreba poate, că există încă nelegiuiri care nu sunt îndreptățiți? Pentru că nu cred că Dumnezeu este atât de bun cum este; pentru că darul lui Hristos este prea mare pentru ei; pentru că încrederea lor este în ei înșiși, sau cel puțin nu au încredere în Dumnezeu. Și motivul pentru care nu au, este pentru că ei nu cred ce este Hristos pentru

păcătos. Când cunosc gloria și crucea Sa, când știu că pe talerul balanței, a făcut să se încline totul în favoarea bietului suflet care se duce la El din cauza păcatelor sale, atunci văd că este imposibil ca Dumnezeu să nu poată mântui pe cel care stă de aceeași parte a talerului ca și Hristos; ori este ceea ce face sufletul care crede în Hristos. Păcătosul poate fi la fel de ușor ca o pană, dar nu depinde de propria lui greutate, ci de ceea ce este Hristos și de ceea ce a făcut Hristos. Dumnezeu are încredere în lucrarea Fiului Său, și *păcătosul* de asemenea; iată credința. Credinciosul este un om care nu se mai încrede în propriile lui fapte, nici în propriile lui sentimente, ci în estimarea pe care Dumnezeu o face cu privire la crucea Fiului Său, Dumnezeu fiind în această privință nu numai plin de har, ci drept. Am nevoie să știu că am, prin Hristos, lucrul prin care Dumnezeu este glorificat, binecuvântându-mă astfel. Și de aceea este El ceea ce este – drept, îndreptățind sufletul meu (Romani 3: 26). Dacă Îl am pe Hristos, Dumnezeu este la fel de drept îndreptățindu-mă, cum ar fi condamnându-mă dacă nu L-aș avea pe Hristos. Dreptatea lui Dumnezeu care îl condamnă pe păcătos este precis ceea ce, în Hristos, îl îndreptățește pe păcătos, dar ea asigură sfințenia. Nu este numai o haină aruncată asupra lui, ci este în același timp o viață nouă, pe care o primesc primindu-L pe Hristos; într-un cuvânt, avem îndreptățirea vieții în El (Romani 5: 18). Și care este caracterul acestei vieți? Nu este aceeași ca cea a lui Adam. Este imposibil pentru că Adam a căzut după ce a primit viața. Dar Hristos Și-a dat viața pentru a o lua din nou (Ioan 10: 17) în înviere; de atunci nu pierdem niciodată viața pe care ne-a dat-o El – o viață marcată de amprenta biruinței Sale asupra mormântului: de fapt, viața noastră este Hristos înviat dintre morți. Nu este deci de mirare că această viață este eternă și că nu am putea niciodată pieri (Ioan 10: 28). Ea este viața Celui care a înviat, pe care moartea nu-L mai stăpânește. Și aceasta este, în consecință, poziția credinciosului. Firește, ca fapt fizic, se poate să treacă prin moarte; dar vorbim aici despre viața înaintea lui Dumnezeu, comunicată sufletului; această viață este viața eternă a lui Hristos, după ce ne-a îndepărtat păcatele pe cruce.

5.2.4. Capitolul 5: 5 – Speranța dreptății

De aceea apostolul conchide astfel tot subiectul: „Pentru că noi, prin Duh, din credință, așteptăm speranța dreptății” (5: 5). Nu că noi, prin Duhul, am aștepta să fim îndreptățiți; ci „noi, prin Duh, din credință, așteptăm speranța dreptății”. Și care este această speranță? Este gloria lui Hristos. Noi *avem* dreptatea, dar nu încă speranța dreptății. Îl avem pe Hristos Însuși, dar speranța dreptății este speranța la care îmi dă drept dreptatea lui Hristos. Am

devenit dreptatea lui Dumnezeu în Hristos (1Corinteni 5: 21). Dar care este speranța dreptății? Este „speranța gloriei lui Dumnezeu”, cum se spune în Romani 5: 1 – 2: „Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am și avut intrare, prin credință, în acest har în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu”. În primul verset este vorba de dreptate; la sfârșitul celui de-al doilea, este vorba de speranță – „speranța dreptății”. Care este aceea? Că voi fi cu Hristos în aceeași glorie ca a Lui. Iată ce așteaptă credinciosul. Și între timp, are Duhul lui Dumnezeu, nu numai pentru a lucra în sufletul Său, ci pentru ca prin El, să așteptăm speranța dreptății. Nu am văzut și nu am avut încă această speranță; ea rămâne în întregime o problemă de credință. Dar Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi, ne face cunoscut că, având dreptatea și fiind deja îndreptățiți, vom avea o speranță în acord cu această dreptate. La fel cum avem dreptatea lui Dumnezeu, vom avea gloria lui Dumnezeu. La fel cum nu este nimic mai binecuvântat decât poziția în care credinciosul este plasat aici de către apostol. Galatenii sperau să fie îndreptățiți; dar el spune: sunteți deja; și dacă vă gândiți să faceți lucrurile mai sigure prin circumcizie, pierdeți totul, și vă plasați în obligația de a împlini ceea ce nu vă poate asigura decât blestemul: în timp ce „noi, prin Duh, din credință, așteptăm speranța dreptății” (5: 5). Așteptăm gloria – speranța dreptății.

5.2.5. Capitolul 5: 6 – Credința care lucrează prin dragoste – În Hristos Isus, dar nu în carne

„Pentru că, în Hristos Isus, nici circumcizia nu are vreo putere, nici necircumcizia, ci credința care lucrează prin dragoste” (5: 6). Acum el arată, în trecere numai, că există o realitate foarte însemnată în starea morală a credinciosului. Nu numai că are îndreptățirea, și că va avea în curând o speranță în armonie cu această îndreptățire; dar chiar această credință care îi face cunoscut că este îndreptățit, și îl face de asemenea să privească înainte către gloria la care este destinat, - chiar această credință lucrează între timp prin dragoste, nu prin lege. Aici ne va aduce la problema sfințirii practice; el arată că cel credincios nu are nevoie să se pună sub lege, pentru că, dacă a lui credință lucrează prin dragoste, ea împlinește ceea ce legea caută să facă fără nici să realizeze vreodată, nici să primească. Apostolul nu vrea să spună deloc că, în această vreme în care credinciosul este astfel îndreptățit și așteaptă gloria, nu există nimic care lucrează în sufletul său. Există un lucru puternic și influent, dar el lucrează prin dragoste. Originea și odihna sa sunt în dragostea de Dumnezeu; el cunoaște mântuirea care izvorăște din această

dragoste. Dragostea lui Dumnezeu arătată în Hristos umple dragostea credinciosului. El are o speranță care nu-l face de rușine. Și de ce? Pentru că dragostea lui Dumnezeu este turnată în inima sa (Romani 5: 5). Și iau această dragoste a lui Dumnezeu în sensul său cel mai vast posibil: mai întâi, ca dragostea lui Dumnezeu față de noi; și apoi, ca dragostea noastră față de El. Este plinătatea sensului dragostei lui Dumnezeu în noi; efectul ei este că ne face capabili să-L iubim pe Dumnezeu și să-i iubim pe toți ceilalți. Dacă niște persoane sunt deplin fericite ele însele, nu se pot împiedica să iubească pe alții.

Iată deci principiul pe care este așezat credinciosul – el este deja îndreptățit; așteaptă gloria; și între timp, există credința care lucrează prin dragoste. Nu este deci vorba de circumcizie. Suntem creștini; și prin urmare, toată baza legii și a acestor întrebări care se referă la ea, a dispărut. Cum se face aceasta? Printr-un motiv foarte binecuvântat. „Pentru că”, spune apostolul, „în Hristos Isus nici circumcizia nu are vreo putere, nici necircumcizia, ci credința care lucrează prin dragoste” (5: 6). Circumcizia avea mare preț pentru carne, și era mijlocul de a învăța o lecție importantă. Dar apostolul vorbește de ceea ce este „în Hristos Isus”. Este poziția creștinului. El nu este în carne: era altădată. Și „atunci când eram în carne, pasiunile păcatelor care erau prin lege lucrau în mădularele noastre spre a aduce rod pentru moarte” (Romani 7: 5) – expresie care arată în modul cel mai tare posibil că acum nu suntem în carne. Înțelegeți? Dacă spuneți unei persoane că altădată erați la țară, aceasta implică faptul că acum nu sunteți acolo. De aceea când apostolul spune: „Când eram în carne”, vrea să spună că era în carne înainte de a-L cunoaște pe Hristos, dar acum nu mai este în carne, deși are carnea în el. Dumnezeu ne vede într-o altă stare. Avem natura veche, dar am primit o altă natură, în virtutea căreia Dumnezeu spune: „*Nu sunteți în carne*”. Când *eram* în carne, nu eram eliberați: nu-L înțelesesem pe Hristos. Dar acum că suntem ai Lui, nu mai suntem în carne. Ar trebui să ținem tare acest adevăr și să ne bucurăm în el. Dacă o persoană este fără energie, este un motiv suplimentar ca să nu cedeze noilor sugestii ale dușmanului. Trebuie întotdeauna să ne agățăm de acest adevăr, că nu suntem în carne, cu atât mai mult cu cât a fi în carne nu este spre gloria noastră. Dimpotrivă, este tocmai ceea ce agravează păcatul nostru, și ne face să ne fie și mai rușine de noi înșine. Dacă sunteți în carne, nu este deloc de mirare că lucrați conform cărnii. Dar dacă nu sunteți în carne, atunci să vă fie rușine să lucrați ca și cum ați fi. Dumnezeu insistă asupra acestei binecuvântări prezentându-ne-o, în scopul expres de a ne face să ne simțim mai profund lipsurile, și aceasta ni se întâmplă. Nu suntem în carne și pentru aceasta nu trebuie niciodată să fim doborâți de carne. Dar dacă aceasta ni se întâmplă,

trebuie să simțim, să mărturisim cu umilință înaintea lui Dumnezeu, dar să nu încetăm să ne ținem tare de Hristos și de adevărul Său. Aceasta este adevărat despre orice creștin, chiar dacă sunt într-adevăr conștient că mulți creștini sunt gata să spună că nu pot primi niciun cuvânt din aceasta – că nu este decât misticism, etc. Este dimpotrivă o mângâiere să știi că Dumnezeu a rostit fiecare cuvânt în privința lor. Este posibil să nu rețină nicio mângâiere pentru ei înșiși, dar cât de binecuvântat este că creștinii au de-a face cu Dumnezeu și nu cu ei înșiși! Pentru acest motiv nu sunt ei mistuiți. Putem să fim la fel de slabi și de nesăbuiți ca Iacov altădată, dând atât de liber curs cărnii, și îngăduind propriei noastre minți să lucreze; dar suntem și Israel [biruitor al lui Dumnezeu] într-un sens și mai înalt. Am biruit din cauza Celui în care suntem înaintea lui Dumnezeu (Genesa 32: 28).

5.2.6. Capitolul 5: 7 – 12 – Aluatul – corupătorii – circumcizia lui Timotei, dar nu a lui Tit

„Voi alergați bine; cine v-a oprit, ca să nu fiți supuși adevărului? Convingerea aceasta nu vine de la Cel care vă cheamă” (5: 7 – 8). Le reproșează că au plecat urechea la acești învățători falși, care insistaseră asupra circumciziei. „Puțin aluat dospește toată plămădeala” (5: 9). Nu este solemn să vedem același cuvânt „aluat” folosit în 1Corinteni 5, pentru a descrie o stricăciune morală îngrozitoare, și în Epistola către Galateni, pentru a caracteriza introducerea sistemului legii între copiii lui Dumnezeu? Dumnezeu tratează aceasta ca pe un lucru dintre cele mai ofensatoare. De fapt, tonul Duhului Sfânt scriind galatenilor, este chiar mai sever decât când se adresează corintenilor. Pentru că, dacă acei corinteni erau vinovați de ceea ce era mult mai de condamnat în ochii oamenilor, galatenii căzuseră într-o eroare care săpa mai adânc fundamentele harului lui Dumnezeu; un om spiritual judecă invariabil păcatul, nu după cum gândește omul, ci după ceea ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu. După ce a făcut să reiasă caracterul, spune: „Eu am încredere în Domnul cu privire la voi, că nimic altceva nu veți gândi” (5: 10). Nu putea spune aceasta despre niciunul dintre ei: o spune în mod general, și adaugă: „și cel care vă tulbură vă suporta judecata, oricine ar fi” (5: 10). Vrea să-i disocieze și să-i facă să simtă un sentiment de oroare în privința celor care i-au îndepărtat. „Credința operantă prin dragoste” nu ezită să folosească un limbaj tare cu privire la corupătorii Bisericii lui Dumnezeu – ea îi denunță în modul cel mai energic, și face din aceasta o datorie față de Dumnezeu și față de oameni. „De s-ar tăia chiar de tot cei care vă tulbură!” (5: 12). „Cel care vă tulbură va suporta judecata, *oricine ar fi*” (5: 10). Erau mai mulți care se îndeletniceau cu această lucrare rea. „Dar

eu, fraților, dacă mai predic circumcizia, pentru ce mai sunt persecutat?” (5: 11). Făcuseră din apostolul Pavel un fel de dovadă în favoarea lor. Poate că profitau pentru că l-a circumcis pe Timotei, pentru a pune o contradicție aparentă între actele sale și predicarea sa. Dar Pavel nu acționează contrar acestor principii când l-a circumcis pe Timotei. Aceasta era suplețea unui om care putea închide gura celor care obiectau; pentru a reduce la tăcere calomniile iudaice, Pavel a rezolvat această chestiune într-un mod foarte puțin iudaic – prin circumciderea lui Timotei. Dar nu a vrut să o facă în cazul lui Tit (care era grec) și l-a luat cu el la Ierusalim. Acesta putea să pară a fi un lucru capricios, dar harul cunoaște momentul pentru a fi ferm, ca și cel pentru a ceda. Pare să fie aici o aluzie la aceasta, în argumentarea sa față de apărătorii legii. Trebuie înțelepciunea Duhului lui Dumnezeu, pentru a ști când ne putem folosi de libertatea noastră, și când este o datorie să rămânem tari ca o stâncă; Pavel a făcut și una, și cealaltă. Dacă Timotei fusese circumcis, acesta era harul care oprea întrebări pur carnale, și nu legea, pentru că tatăl lui era pur grec. Dar cât despre predicarea circumciziei, era foarte departe de gândurile sale. Dacă ar fi insistat vreodată asupra circumciziei, s-ar fi bucurat de favoarea și de sprijinul lor, în toate locurile pe care le vizita. Dimpotrivă, el era persecutat, pentru că nu vroia să cedeze nimic cărnii, nici să recunoască drepturile circumciziei.

5.3. Capitolul 5: 13 – 26 – Legea nu contribuie la sfințire

5.3.1. Capitolul 5: 13 – 15 – Efectul prezenței Duhului Sfânt – Putere acționând asupra naturii noi

Ultima porțiune a capitolului se ocupă de celălalt subiect, și anume legea ca regulă pentru umblare. Ceea ce am văzut până în prezent, este respingerea circumciziei și a legii, sub orice formă ar fi, ca și cum ar contribui la îndreptățire. Dacă admiteți principiul într-un singur detaliu, trebuie să împliniți toată legea.

Ajuns la această diviziune firească, Duhul lui Dumnezeu revine la gândul libertății cu care începuse capitolul. El este prezentat dintr-un dublu punct de vedere. Prima parte trata libertatea în raport cu îndreptățirea; acum avem libertatea ca ceea ce conduce la sfințenia practică, și trebuie să fie întotdeauna legată de ea. Pentru că trebuie să ne amintim că acesta este subiectul restului capitolului.

Multe persoane înțeleg într-o anumită măsură că Hristos ne-a adus libertatea în raport cu dreptatea, sau cât privește poziția oamenilor îndreptățiți în ochii lui Dumnezeu; dar nu cunosc libertatea în umblarea cotidiană cu Dumnezeu; și când spun *multe persoane*, vreau să spun mulți

creștini, mulți dintre cei care sunt realmente sfinți. În asemenea cazuri, sfințenia practică suferă invariabil. Când se adaugă la aceasta multă conștiință, aceasta ia întorsătura legală a poruncilor, restricțiilor și altor lucruri asemănătoare. Când dimpotrivă, sufletele nu au deloc aceleași deprinderi interioare, aceasta se transformă în moliciune în diferite grade: sufletele văd că sunt eliberați prin harul lui Dumnezeu și se consideră libere să folosească această lume și să lase în mare măsură să acționeze înclinațiile firii; pentru că așa cum spun unii, există rău în fire și Dumnezeu, în marea Sa îndurare, Își face partea Sa, potrivit cu ce presupun ei. Ori aceste lucruri sunt totalmente false.

Una dintre cauzele întregii acestei erori vine din faptul că s-a înțeles greșit un adevăr foarte important – efectul prezenței Duhului Sfânt trimis din cer. Totuși în Fapte și în Epistole, totul este întemeiat pe prezența Duhului Sfânt: toate îndemnurile, umblarea creștină care ne este prezentată, închinarea creștină care ne este prezentată, într-un cuvânt toată experiența creștină care este descrisă acolo și pe care se insistă. Când nu se înțelege aceasta, există două rezultate posibile! – sau copiii lui Dumnezeu presupun că există o anumită libertate în ceea ce permite Dumnezeu, și aceasta nu este nimic altceva decât indiferență, - sau recurg la ceea ce nu este de la Dumnezeu pentru a înfrâna tocmai firea noastră, și aceasta nu este nimic altceva decât o expresie a legii lui Dumnezeu. Dar Evanghelia implică faptul că așa bună, sfântă și desăvârșită cum este legea lui Dumnezeu, ea este lipsită de orice putere atât pentru a îndreptăți, cât și pentru a sfinți. Ea nu poate în niciun fel să amelioreze firea veche, și nu este nici regula firii noi. Omul vechi nu se supune ei, și omul nou nu are nevoie de ea. Noua creatură are înaintea ei un alt obiect; o altă putere acționează asupra ei, pentru a produce ceea ce este scump și plăcut în ochii lui Dumnezeu – Hristos este obiectul acestei creaturi noi, și ea înțelege aceasta prin puterea Duhului Sfânt. Duhul poate desigur să folosească orice porțiune a Cuvântului (să nu mi se întâmple să spun că legea dreaptă a lui Dumnezeu nu face parte din arsenalul din care Duhul poate trage folos!), dar mențin că legea nu dă nici forma, nici măsura, nici caracterul, nici puterea sfințeniei creștine. A presupune că legea conține tiparul după care Dumnezeu formează sufletele sfinților astăzi, înseamnă a înțelege greșit atât planul lui Dumnezeu când a dat legea, cât și folosirea sa legitimă actuală.

5.3.2. Capitolul 5: 13 – 15 – Cum este împlinită legea

Acesta este subiectul pe care îl abordează apostolul și îl tratează mai departe în epistola noastră. Am văzut chestiunea îndreptățirii pe deplin

reglată; avem acum umblarea, sau sfințenia practică. Apostolul insistă din nou asupra libertății. S-ar fi putut crede că spusese destul, după ce i-a somat să rămână tari în libertatea în care îi așezase Hristos eliberându-i, și să nu se prindă din nou într-un jug al robiei (5: 1). Dar nu. În domeniul sfințeniei, este nevoie de această libertate, la fel ca pentru îndreptățire; de aceea el spune: „Voi ați fost chemați la libertate, fraților” (5: 13). Altfel zis, este ceea ce caracterizează chemarea noastră. Numai, spune el, nu este libertatea ca un prilej pentru carne, sau: nu puteți să vă dați la o libertate prea mare: „Nu folosiți libertatea ca un prilej pentru carne, ci slujiți unii altora prin dragoste” (5: 13). El arătase mai sus că este o credință care lucrează prin dragoste (5: 6); acum arată că obiectul acestei dragoste ar trebui să fie să se slujească unul pe celălalt. Nu este vorba să caute să se pună sub lege, ci să slujească unul celuilalt: „Pentru că întreaga lege este împlinită într-un singur cuvânt, în acesta: „Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși!” (5: 14). Nu încercaseră ei legea? Ce rezultase din aceasta? Se mușcau și se mâncau unul pe celălalt, spune el (5: 15): aceasta nu este împlinirea legii, ci poftele. Când oamenii vorbesc de lege, sau vor să fie învățători ai legii, o împlinesc ei în realitate? Încep cu cuvinte pline de siguranță și termină fără acțiune și fără adevăr. Dimpotrivă, când Hristos este obiectul sufletului, legea nu ocupă gândurile, și este împlinită în ciuda a orice. Hristos este puterea lui Dumnezeu – legea este puterea păcatului. Exact același Cuvânt al lui Dumnezeu îmi vorbește și de Hristos, și de lege; cele două îmi sunt în aceeași epistolă (1Corinteni). Dar puțin contează unde este tratat subiectul; marele punct asupra căruia insistă Duhul Sfânt, nu este că legea nu este un lucru bun, ci că natura noastră fiind îngrozitor de rea, nu ajungem niciodată să facem niciun bine aplicând legea naturii noastre rele; nu ajungem decât la condamnarea ei. Întrebarea este: Ce va da putere sufletului meu pentru bine? Răspunsul este: Hristos, nu legea. Legea este excelentă, admit; dar tocmai ați vorbit despre lege ca despre un mod de a umbla bine: ce fel de sfințenie ați produs deci? Vă mușcați și vă mâncați unii pe alții! Aceasta nu este dragoste, ci este ceea ce se întâmplă cu folosirea legii cu care se mândreau ei. „Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, vedeți să nu fiți mistuiți unii de alții” (5: 15). Iată rezultatul. Legea este o putere care ucide și distruge; nu pentru că *ea* este rea, ci pentru că natura noastră este. Să ne amintim că legea lucrează asupra naturii noastre. Legea nu este dată omului nou, ci omului vechi.

5.3.3. Capitolul 5: 16 – 17 – Umblarea prin Duhul: Zidul de apărare împotriva poftelor cărnii

Vedem aici înțelepciunea lui Dumnezeu. Legea a fost dată pentru a provoca păcatul care rămânea în stare latentă. Dar ce îmi va putea da putere în viața nouă, și ne va face să avem afecțiunile Lui? Ce va hrăni noua creatură și o va face să acționeze și să funcționeze în mod viu? Nu legea; dar apostolul merge mai departe. Arătase că dragostea era rezumatul și substanța legii. Dacă deci dragostea prevalează, legea este împlinită; ori printre voi, există, dimpotrivă, dispute și certuri și toate felurile de fapte rele. Ce lovitură dată vanității lor născute din legalism! Apoi, mergând mai departe, apostolul le dă o instrucțiune pozitivă: „Spun dar: umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini poftele cărnii” (5: 16). Acțiunea Duhului nu este numai de a convinge de păcat (Ioan 16: 8), nici ca putere de regenerare; toți creștinii recunosc aceasta: sunt puternic divizați în privința altor subiecte, dar nu pot decât să recunoască același adevăr fundamental că orice putere prin care această natură nouă ne este comunicată, vine de la Duhul Sfânt. Unii pot să rețină acest adevăr cu mai multă inteligență și grijă în ce privește forma, dar toți recunosc în mod necesar Duhul Sfânt ca Cel care îi convinge de răul care este în ei, și care le dă această viață nouă care este de la Dumnezeu.

Dar nu aceasta este problema discutată aici. Galatenii aveau într-adevăr noua viață; dar care era puterea capabilă să producă sfințenia creștină? Ei introduceau regula legii ca mijloc de sfințenie, și iată că apostolul o pune complet deoparte. „Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini pofta cărnii”, spune el (5: 16). Aceasta este bariera divină de protecție; și mai mult decât aceasta, nu este numai punerea în gardă împotriva cutărui sau cutărui rău, ci sursa de putere pentru bine. „Umblați în Duh”. Duhul Sfânt a fost trimis aici jos pentru a locui în credincios. Nu este vorba de adevărul după care suntem zidiți „împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh”, ca în Epistola către Efeseni (2: 22), care prezintă de asemenea trupul lui Hristos și relațiile copiilor lui Dumnezeu ca mădulare ale acestui trup. Epistola către Galateni nu abordează niciodată latura colectivă a relațiilor noastre, ci numai ceea ce este individual. Umblarea fiind de ordin individual, sau personal pentru fiecare suflet, dacă nu ar fi decât unul în lume, iată ce ar trebui: „Umblați în Duh”, spune Cuvântul, și nu: Umblați conform legii. Apostolul fusese chiar tăios în privința oamenilor zeloși pentru această regulă. „Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini poftele cărnii” (5: 16). Aveți nevoie de putere împotriva poftelor cărnii: Duhul este această putere, și nu există alta. „Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul

altuia, *ca să nu faceți* ceea ce ați dori” (5: 17). Aici este, cred eu, ceea ce Duhul Sfânt a scris și a vrut să spună. Ceea ce citim în versiunea autorizată a regelui Iacob (*) este sigur fals, cum mulți dintre noi o știu de mult. Nu vreau să trec peste aceasta, nici să o introduc pe ascuns: dar când ceva este clar eronat în această versiune, care la urma urmei nu este decât o lucrare omenească, este o datorie creștină să atragem atenția asupra acestui punct, cu atât mai mult cu cât sunt întotdeauna gata să apăr nivelul excelent în general al versiunii regelui Iacob, și să o apăr împotriva adversarilor ei care caută să o deprecieze. Dar nu este sarcina unui prieten să justifice erorile reale, care s-au putut strecura prin slăbiciune omenească, sau prin ceva mai rău.

(*) Nota traducătorului [în limba franceză]: Această versiune spune; „ca să nu puteți face lucrurile pe care le-ați dori”.

Aici este, în practică, una dintre greșelile cele mai grave ale acestei versiuni. Dacă insist asupra celor de mai sus, este pentru că nu este un punct în care întrebarea rămâne deschisă sau asupra căruia există cea mai mică îndoială. Nimeni care are o cunoștință oricât de puțin aprofundată a limbii în care a scris Duhul Sfânt, nu poate exista, afară numai dacă are mari prejudecăți. Doresc să fac să se observe că oamenii cei mai buni, - erudiții cei mai competenți, care diferă poate de propriile mele vederi asupra unor puncte într-adevăr importante după părerea mea – chiar demnitarii bisericii [anglicane] care a avut rolul major în producerea acestei versiuni – toți acești oameni admit sincer și de comun acord că traducerea pe care tocmai am dat-o a versetului 17 este singura exactă. În mintea oamenilor cu sentimente totuși foarte opuse asupra altor subiecte, nu există nicio îndoială cu privire la adevăratul sens al acestui verset. Duhul Sfânt spune deci: „ca să nu faceți ceea ce ați dori” (5: 17). Toată forța acestui verset constă în aceasta. El le arată de ce erau chemați să umble prin Duhul, și care era adevăratul zid de apărare împotriva poftelor cărnii. Pentru că aceste două lucruri sunt totalmente opuse, contrare unul altuia în toate privințele. Nu se spune: Aveți legea ca să nu împliniți poftele cărnii; ci: având o natură totdeauna înclinată să facă propria sa voie, nu aveți numai legea pentru a o reprima, ci v-a fost dat Duhul Sfânt – nu ca lege, ca un lucru în afara voastră, iar Duhul Sfânt este o putere interioară, identificându-Se cu afecțiunile sufletului, și dă puterea de a dori și a căuta binele, mergând în sens opus poftelor naturale, sau oricărei practici unde se poate arăta carnea.

Apostolul admite de fapt că la lucru este carnea – orgoliul, vanitatea, tot ce este rău. Dar ca și creștini, aveți Duhul Sfânt, și umblând prin Duhul „*nicidecum nu veți împlini poftele cărnii*” (5: 16). Deși poftele cărnii sunt

acolo, aveți și Duhul, ca să nu împliniți aceste pofte. Dacă ceea ce se găsește în versiunea regelui Iacob ar fi corect – „ca să nu faceți ceea ce ați dori”, - ar fi ca și cum ar sufla căldura într-un verset și frigul în următorul. Într-un verset, le-ar spune că trebuie să umble prin Duhul, și în următorul, că la urma urmei nu pot să o facă. O asemenea traducere poartă în ea propria sa dovadă contrarie. Insist cu atât mai mult asupra acestui punct, pentru că are un caracter practic direct pentru creștini. Dacă nu ar fi vorba decât de critica textului, nu mi-aș permite să tulbur mintea oamenilor. Există atâtea lucruri de cea mai profundă importanță pentru sufletele noastre în relație cu Dumnezeu în toate zilele, încât cu cât ne ocupăm mai puțin de curiozitatea textelor, cu atât este mai bine. Dar fiind vorba de a corecta ceea ce orice creștin erudit știe că este o eroare, aș fi evident vinovat de menținerea unei greșeli grave, dacă aș trece cu ușurință peste aceasta.

5.3.4. Romani 7 și Galateni 5

Există un lucru, cred eu, care a dus la confuzie asupra acestui subiect, și anume că mulți au presupus că doctrina prezentată aici era aceeași ca în Romani 7. Dar în Romani 7, după primele șase versete, Duhul Sfânt ne dă experiența unei persoane tulburate sub lege. În consecință nu vedem deloc că Duhul lui Dumnezeu este introdus acolo. Este un fapt remarcabil care explică diferența dintre aceste două porțiuni ale Scripturii, aici și acolo. În Romani 7 este un om reînnoit – un suflet născut cu adevărat din Dumnezeu, - cineva care urăște păcatul cum niciun neconvertit nu o face, care iubește dreptatea pentru că este de la Dumnezeu, și vede răul cu groază; și orice ar fi, face răul pe care nu-l vrea, și nu face niciodată binele pe care îl dorește. A învățat răul care este în păcat, și vede binele care este în dreptate, dar este complet neputincios. Care este cauza? Duhul Sfânt o arată: nu are decât legea înaintea lui. Este un om convertit, dar luptând sub lege, ceea ce are ca efect îndepărtarea de la el a oricărei priceperi. Departate de a-i da curaj, și de a face să reiasă ceea ce este în Hristos, legea nu face decât să-l prindă asupra cutărui sau cutărui fapt, pe de o parte făcând să pătundă sonda, și pe de altă parte lovindu-l cu o lovitură mortală; astfel încât este complet dezorientat descoperind în el o asemenea sumă a răului, despre care nu ar fi crezut niciodată că ar putea exista în inima unei persoane convertite. Cunoaștem toți câte ceva despre aceasta. Nu este mult de când Îl urmărim pe Hristos și am cunoscut câteva lupte amare de acest gen. Rezultatul este că tot ce poate spune bietul suflet este: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup de moarte?” (Romani 7: 24). Am fi crezut mai degrabă că un creștin ar fi zis: De mult sunt eliberat. Dar remarcăți bine aceasta: omul din

Romani 7 nu se odihnește cu privirea ațintită asupra Eliberatorului. El este convertit, dar nu cunoaște libertatea. Are credință în Mântuitorul, dar nu înțelege aplicarea morții și învierii lui Hristos la starea sa. Nu știe că nu mai este considerat ca fiind în carne, ci în Duhul – că are dreptul de a fi terminat complet cu vechea sa fire, și de a se vedea în Hristos înaintea lui Dumnezeu. Din clipa în care ajunge la această descoperire, că este o greșală să aplice legea sufletului său, aduce mulțumiri. Înainte de aceasta, exclamă sub presiunea angoasei sale: „O, nenorocit om ce sunt!” și totuși, chiar în acel moment se prezintă acest gând nou, venind de la Dumnezeu: „*Cine* mă va elibera?” Am înțeles acum; văd că nu este vorba de propria mea luptă cu legea pentru a învinge răul; văd că există *un altul*, un Eliberator. – În consecință, în clipa următoare, se poate întoarce către Dumnezeu cu recunoștință, și poate să spună: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 7: 25). După aceea, este fericit, perfect fericit, în ciuda conștienței prezenței persistente a firii vechi înăuntrul lui. Ce îl face fericit? Vede că există două lucruri distincte – firea veche care, dacă o lăsăm să lucreze, slujește întotdeauna legii păcatului, - și firea nouă care caută întotdeauna voia lui Dumnezeu, oricare ar fi ea. De aici înainte, este făcut capabil să intre în marile adevăruri ale capitolului 8: „Deci acum nu este nicio condamnare pentru cei în Hristos Isus” (8: 1); și în plus, o face în chip inteligent: „Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (8: 2). Nu se mulțumește să o exprime în mod vag: „... suntem *toți* eliberați”, ci spune foarte precis: „*m-a* eliberat”. Nu este o mărturisire de credință generală, ci aplicarea adevărului în maniera cea mai pozitivă, nevoilor personale ale sufletului, până la luptă. Nu mai este nicio robie, acum că Îl vede pe Hristos înviat. În ce scop a înviat? Ca și cap de familie, a înviat ca să-mi dea un nume și o poziție complet noi. A coborât în adâncul oceanului păcatelor mele, și a înviat deasupra lor. Ceea ce era al eului, a făcut să coboare; și dacă a înviat, este pentru a mă învia și pe mine cu El. Învierea lui Hristos nu avea ca scop să Îi confere o poziție, ci să *ne* dea, să *îmi* dea o poziție. Moartea lui Hristos era pentru noi, pentru a îndepărta păcatul nostru; învierea lui Hristos era pentru a introduce o înviere inalterabilă. Efectul primei veniri a lui Hristos, este să facă să intre *sufletele* noastre în această binecuvântare; efectul celei de a doua veniri a Lui va fi că va face să intre *trupurile* noastre în desăvârșire, trupuri eliberate de orice urmă de păcat; trupurile noastre vor intra acolo, cum sufletele noastre ar trebui să fi intrat deja acum. Dacă ne bazăm pe El, nu trebuie să avem nici cea mai mică îndoială. Nu este vorba deloc de a ști dacă găsim în mine carnea; dacă nu aș găsi-o, ar fi mai degrabă o dovadă că nu sunt creștin. „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este

în noi” (1Ioan 1: 8). Și: „Dacă zicem că nu am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi” (1Ioan 1: 10). Acest ultim caz este mai grav, pentru că o declarație clară și pozitivă a Scripturii îl contrazice. Astfel deci, ceea ce deosebește un creștin, nu este că nu are păcat în el, ci că are o natură nouă pe care nu o are nimeni, în afara celui care crede în Isus prin Duhul Sfânt. În virtutea lui Hristos, Dumnezeu îl consideră ca pe cineva care a terminat complet cu păcatul, ca și cauză a judecății lui Dumnezeu asupra noastră. În această privință, Dumnezeu a terminat deplin cu această chestiune, dar nu în căile cotidiene față de noi. Acolo intervine mărturisirea lipsurilor noastre: este un lucru drept și bun pentru creștin, să judece și să mărturisească răul. Faptul de a fi deplin iertați pentru toate greșelile noastre, nu înlătură nici nevoia, nici datoria, nici privilegiul de a-I mărturisi lui Dumnezeu adevărul în ceea ce ne privește. Este un lucru binecuvântat să o putem face cu încrederea că Dumnezeu Se interesează de noi – că lui Dumnezeu Îi place să ne ducem la El în orice privință. Ar trebui să ne încredem destul în propria Sa dragoste, pentru a declara toate lipsurile noastre și a le mărturisi înaintea Lui.

Legea spune: Stai departe. Dacă un biet animal atinge muntele, trebuia să fie ucis cu pietre (Evrei 12: 20) sau străpuns cu o săgeată (Exod 19: 13). Ceea ce legea spunea unuia, spunea tuturor. Ea nu spunea: Toți dintre voi care sunteți credincioși, vă puteți apropia. Legea nu stabilește nicio deosebire între credincioși și necredincioși. Ea nu tolerează infirmitatea omenească. Sunt oamenii păcătoși? Dacă da, sunt blestemați. Iată sentința legii. Ea n-a făcut niciodată un om drept, nu mai mult decât o lege omenească produce cinstea. De la începutul lumii este așa: niciodată nimeni nu a fost făcut cinstit printr-o lege votată de un parlament. Ceea ce face o persoană să asculte, este *Hristos*, care este complet mai presus de lege. Spaima dreaptă a mâniei poate trezi, dar nu dă nicio putere. Chiar în lucrurile pământești, trebuie un principiu mai presus de teama de a merge în închisoare. Dacă nu are decât această teamă pentru a-l împiedica să fure, omul este un pungaș. Este exact același lucru cu credinciosul. Ceea ce face dintr-un om un creștin, este de asemenea ceea ce îl face să umble în mod obișnuit ca și creștin: este puterea Duhului lui Dumnezeu, descoperindu-L pe Hristos. Vă veți întoarce la lege pentru a vă menține sufletul în ordine?

Ca principiu de umblare și de acțiune, este mult mai bine să fii umplut de Hristos și să umbli prin Duhul. Pentru că ce face Duhul? Îl glorifică pe Hristos. Acesta este întotdeauna testul determinant. Puterea unui lucru nu ajunge pentru a arăta ce este el cu adevărat. Dacă un om ar vorbi mult de Duhul, și în același timp slujește păcatului și nu lui Hristos, cine ar avea încredere? Își poate face singur iluzii. Un om poate avea pretențiile cele mai

exorbitante despre puterea Duhului Sfânt care acționează în el sau în trupul lui Hristos, dar cum pot să știe dacă ceea ce revendică el este adevărat? Să vedem epistolele lui Ioan care ne spun să cercetăm duhurile; marele criteriu este tocmai acesta: Duhul Sfânt Îl glorifică pe Hristos, este neschimbător. Scopul lui nu este să mărească Biserica sau un preot [slujitor al Domnului]: aceasta este ceea ce rezultă dintr-o folosire rea a lucrurilor lui Dumnezeu. Nu sunt pe cale să neg că locul Bisericii este foarte important, dar el este pentru că ea este vas al Duhului lui Dumnezeu, căruia Îi este supusă – ca scenă pe care Duhul Sfânt Îl pune în evidență pe Hristos. Dacă pretențiile omenești sunt tolerate, sau dacă lumea face mare caz de ele, nu ne găsim în prezența Bisericii lui Dumnezeu. ceea ce caracterizează Biserica, este adevărul prezenței Duhului Sfânt, mărturisința recunoscută și pusă în practică.

Pot exista lipsuri, cum există în creștin din punct de vedere individual: poate arăta mânie, orgoliu sau vanitate, dar el va resimți aceasta, o dată ce-și vine în fire, deși Domnul poate considera uneori necesar să zdrobească un om în întregime, ca pe Iov, pentru a-i face cunoscut ce este el. Adevărata acțiune a Duhului Sfânt, fie în individ, fie în trup, este să-L înalțe pe Hristos. Că este vorba de lipsuri individuale, sau de cele ale Bisericii, aceasta revine la același lucru. Dumnezeu nu va îngădui niciodată unei adunări recunoscute de El să stăruiască în rău; știe cum să pedepsească o adunare creștină, ca și pe un creștin individual; se ocupă de ei dacă sunt drepti. Nu ar trebui să ne neliniștim de nimic, ci în toate lucrurile să facem cunoscut cererile noastre lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri (Filipeni 4: 7). Inutil să ne agităm sau să ne chinuim pentru aceasta sau aceea. Greșim deseori întrebându-ne ce putem face *noi* vorbind unuia sau altuia; dacă am vorbi mai mult lui Dumnezeu, și mai puțin omului, ceilalți n-ar pierde nimic și noi am câștiga, și Dumnezeu ar fi mult mai glorificat.

5.3.5. Capitolul 5: 18 – Purtarea prin Duhul, mijloc de sfințenie în afara legii

Orice ar fi, ceea ce găsim aici, este că Duhul adevărului este puterea sfințeniei – că Duhul lui Dumnezeu este Cel care îl face pe creștin capabil să umble corect, nu legea. Iată punctul în care îi aduce apostolul, și prin care conchide subiectul: „Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege” (5: 18). Este clar că dacă mijlocul sfințeniei creștine ar fi să fii sub lege, s-ar fi spus: „Dacă sunteți călăuziți de Duhul, *sunteți* sub lege”, mai degrabă decât: „Nu sunteți sub lege”.

Dar oamenii sunt orbiți. Iau permanent porunci, le repetă și le învață, și totuși spun în același timp că nu sunt sub lege! Poți fi mai mult sub lege, când adopți limbajul celor zece porunci ca expresia propriei tale relații cu Dumnezeu? Este ceea ce fac creștinii astăzi, literalmente și în mod formal, exact cum au făcut întotdeauna copiii lui Israel. A acționa și a vorbi astfel în închinarea publică, și a spune în același timp că nu ești sub lege, înseamnă evident să-ți înșeli sufletul într-un mod foarte îngrozitor. Ce înseamnă expresia: a fi sub lege? Că mă recunosc pe mine însumi sub această regulă, ca fiind ceea ce mi-a dat Dumnezeu, regula după care trebuie să trăiesc. Dacă cineva se folosește de lege în scopul de a convinge un biet om nelegiuit de păcatele lui, aceasta nu înseamnă a fi sub lege. Dar dacă iau cele zece porunci și îi cer lui Dumnezeu să mă facă în stare să păzesc fiecare dintre ele, aceasta *înseamnă* că mărturisesc că sunt sub lege.

Pot deci călca legea? Să nu se întâmple aceasta! O asemenea alternativă nu ar putea veni decât de la cineva care ar avea o cunoaștere foarte slabă a harului lui Hristos. Toți admit că legea este dreaptă și bună. Problema este de a ști dacă Dumnezeu care a dat legea lui Israel, a dat aceeași lege creștinilor, ca regula după care ei trebuie – noi trebuie – să trăim? Eu spun că nu. A dat-o lui Israel. Ceea ce a dat bisericii, este Hristos. Hristos este făcut cunoscut în tot Cuvântul lui Dumnezeu; ori ceea ce trebuie să-l călăuzească pe creștin în umblarea sa, este tot Cuvântul lui Dumnezeu, care îl învață și să-L arate pe Hristos. Dacă nu luăm decât litera Scripturii, ce spune ea? „Litera omoară, dar Duhul dă viață” (2Corinteni 3: 6). Se poate lua Exod 20 și se poate scoate dintr-o parte a acestui capitol o declarație a harului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a dat legea, le-a spus că El era Dumnezeul care îi scosese din țara Egiptului și din casa robilor (Exod 20: 2). Se poate arăta cum și noi suntem eliberați din robia noastră. Până aici este har curat. Dar din clipa în care puneți creștinii sub lege, începeți exact răul pe care Epistola către Galateni căuta să-l corecteze, chiar dacă aceasta nu o fac cei care sunt conduși de Duhul – Duhul Sfânt o afirmă: „Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege” (5: 18). Ori este ceea ce fac oamenii astăzi: iau limbajul poruncilor destinate lui Israel, nu pur și simplu pentru a convinge de păcat, ci și-l impun ca manual de directive a propriilor lor ascultări zilnice față de Dumnezeu. Cu toate acestea sunt obligați să explice cum renunță la o bună parte a legii; de exemplu, sabatul. Ei păzesc ziua Domnului, și fac bine; și eu o țin. Dar neg că este sabatul, și mențin că ziua întâi și ziua a șaptea sunt două lucruri diferite. Scriptura le pune întotdeauna în contrast. Una este ziua întâi a săptămânii, cealaltă, ultima. Ziua întâi este un lucru nou, complet despărțit de lege. Oamenii gândesc că important este să țină o a șaptea zi. Dar nu aceasta spune Dumnezeu; El

spune să se țină *a* șaptea zi, și nu avem nicio libertate să modificăm Scripturile. Aceasta nu înseamnă a asculta legea (4: 21), ci a o distruge. Cine a dat cuiva libertatea de a schimba *a* în *oa*? Mai ales când această schimbare face o diferență care este de mare importanță. Să ne păzim de tradiție și să căutăm să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu.

A nega că legea este regula de viață pentru creștin, este într-adevăr departe de a dăuna sfințeniei. Duhul Sfânt introduce un caracter de sfințenie mai profund decât ce se cerea în cele zece porunci. Când Domnul nostru zice: „Dacă dreptatea voastră n-o va întrece pe cea a cărturarilor și fariseilor” (Matei 5: 20), nu vroia să vorbească de o dreptate care ne-ar fi imputată, ci de o adevărată dreptate practică. Creștinul are o dreptate care este reală. Este adevărat că trebuie să fim dreptatea lui Dumnezeu în Hristos (2Corinteni 5: 21), dar contest că aceasta ar fi singura dreptate a credinciosului. Duhul Sfânt produce o lucrare adevărată într-un suflet, o lucrare bazată pe lucrarea lui Hristos – despărțire de lume, devotament față de Dumnezeu, ascultare și dragoste; și toate aceste lucruri, nu pur și simplu după cele zece porunci, ci după voia lui Dumnezeu așa cum este deplin arătată în Hristos. Dacă cineva ar susține că din cauză că Domnul a ținut legea, nu a făcut nimic altceva, l-am compătimi. Respectarea legii nu era decât o mică parte a ascultării Sale, și suntem chemați să fim asemenea lui Hristos în devotamentul său față de Dumnezeu cu orice preț. Un prim principiu al creștinismului practic poate să se exprime în felul următor: „Dacă, făcând bine și suferind, veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu” (1Petru 2: 20). Sistemul legal nu cunoaște nimic din aceasta. În cele zece porunci, găsim că dacă un om ascultă de părinții săi, va trăi mult timp pe pământ. Este limpede că ziua că nu acela este principiul pe baza căruia lucrează Dumnezeu acum, și am cunoscut toți copii foarte ascultători luați în anii tinereții. Neg eu prin aceasta că există un alt adevăr spiritual important de reținut în acest pasaj? Dimpotrivă. Pavel însuși face aluzie la această promisiune (Efeseni 6: 3), nu, mi se pare, ca un motiv de a asculta de părinții săi pentru copilul creștin, ci ca o indicație generală a gândului lui Dumnezeu. Era „cea dintâi poruncă însoțită de promisiune” (Efeseni 6: 2).

Doresc să adaug că instinctul spiritual al creștinilor merge dincolo de sistemele pe care le adoptă ei; chiar dacă se pun din punct de vedere al doctrinei sub lege, vor să umble prin Duhul. Nu am niciun sentiment răuvoitor împotriva celor care mențin o asemenea stare de lucruri. Dar Duhul lui Dumnezeu vorbește despre aceasta ca despre o eroare foarte gravă și ca despre un pericol foarte mare. Ceea ce ne trebuie, este să înțelegem gândurile lui Dumnezeu, să le vestim și să ascultăm de ele. „Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege” (5: 18). Iudeii erau. Pretutindeni

unde, în Scriptură, vedem poporul lui Dumnezeu sub lege, este vorba întotdeauna de Israel. Dacă astăzi cineva ia poziția iudaică, ia asupra lui responsabilitatea legată de ea. În credința sa, poate fi creștin, dar cât privește formele și poruncile exterioare, este cel puțin pe jumătate iudeu. Trebuie să căutăm ca cei care sunt creștini să fie creștini și nimic altceva – să termine cu tot ce ascunde și întunecă acel caracter al lui Hristos, și care îi face să suporte tristele consecințe, fie neglijența în felul de a trăi, fie inimile abătute și pline de îndoieli, când partea lor normală este să se bucure de libertatea în care ne-a pus Hristos eliberându-ne.

5.3.6. Capitolul 5: 19 – 21 – Fapte ale cărnii – A lucra la propria mântuire (Filipeni 2: 12)

Apostolul descrie apoi contrastul dintre faptele cărnii și roadele Duhului.

„Și sunt arătate faptele cărnii” – altfel zis, nu există nicio dificultate în a le deosebi – „care sunt: curvie, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășii, certuri, gelozii, mâinii, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora” (5: 19 – 21). Avem aici stricăciunea și violența omenească. Pe de o parte există idolatria și magia, și pe de alta diviziunile și sectele, care se referă la duhul de partidă, care poate perfect să însoțească o mărturisire exterioară a creștinismului. Un copil al lui Dumnezeu poate aluneca pentru un timp în unul sau altul dintre aceste lucruri rele, dar sentința solemnă este rostită asupra tuturor acestora: „Despre care vă spun dinainte, după cum am și spus mai înainte, că cei care fac unele ca acestea nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (5: 21). Îi avertizează, ca atunci când era între ei: „cei care fac unele ca acestea nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (5: 21). Când suntem înaintea unei dificultăți oarecare, să nu ne îndoim niciodată, ci să primim și să ținem tare acest adevăr ca venind de la Dumnezeu, că Hristos este puterea lui Dumnezeu, pentru oricine crede (Romani 1: 16; 1Corinteni 1: 24). El este puterea lui Dumnezeu nu numai pentru îndreptățire, ci pentru mântuire; și mântuirea, dacă este adevărat că ea cuprinde îndreptățirea, merge mult dincolo de ea, pentru că înglobează toată umblarea creștinului, până ce va fi efectiv înviat cu Hristos. Iată semnificația acestui verset: „Lucrați cu teamă și cutremur mântuirea voastră” (Filipeni 2: 12) – nu la iertarea voastră, ci la mântuirea voastră. Aceasta se spune celor care au primit deja iertarea.

Astfel mântuirea, în sensul despre care se vorbește aici, implică tot conflictul cu puterea răului prin care trecem aici jos. Știm că avem de-a face cu dușmanul comun; dar Dumnezeu lucrează în noi „și voința și înfăptuirea,

după buna Sa plăcere” (Filipeni 2: 13). Cunoaștem interesul profund și toată bunătatea lui Dumnezeu față de noi, care suntem angajați în acest conflict. Luptăm sub ordinele Lui – făcând voia Sa în aceasta, ca și în restul. Dumnezeu este atât de departe de a ne lăsa în vreun fel, încât asigură sufletele noastre de angajamentul Său de a avea ochii Săi peste noi până la sfârșit (1Petru 3: 18); dar vrea să avem un sentiment solemn al războiului cu Satan, în care suntem angajați.

5.3.7. Capitolul 5: 22 – 26 – Carnea crucificată

Avem apoi cealaltă latură: „Roada Duhului este: dragoste” (5: 22). El începe cu dragostea – ceea ce este de la Dumnezeu, și decurge direct de la Dumnezeu, și care este cunoașterea caracterului lui Dumnezeu, mai mult ca orice alt lucru. „Roada Duhului este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie”. Acestea sunt primele efecte și cele mai importante, produse de dragostea lui Dumnezeu. Apoi ajunge la ceea ce se referă mai mult la relațiile mutuale ale creștinului: „blândețe, înfrânare”, pentru că ele presupun ținerea în frâu a firii vechi – controlul sinelui înfăptuit de Duhul Sfânt în suflet, din cauza Domnului, căci creștinul este evident pus în această lume pentru a fi o scrisoare a lui Hristos (2Corinteni 3: 3) și nu trebuie să dăm un caracter fals celui al cărui Nume îl purtăm. Toate aceste lucruri sunt roada *Duhului*; și el adaugă: „împotriva unora ca acestea nu este lege” (5: 23). Când a produs vreodată legea asemenea roade? De aceea legea nu-i va condamna niciodată pe cei care umblă în aceste lucruri, cum le spune sfinților din Roma (capitolul 13), vorbind de guvernatori și de magistrați: „Practică binele și vei avea laudă de la ea [sau: de la ei; = autoritatea]; pentru că aceasta este un slujitor al lui Dumnezeu pentru tine spre bine” (v. 3 – 4). La fel aici: „Împotriva unora ca acestea nu este lege” (v. 23). Dacă faceți cu adevărat aceste roade ale Duhului, nu este condamnare împotriva lor.

Firea veche este deci uitată? Sau este nevoie de lege pentru a o disciplina? Este ceea ce se crede adesea, dar Cuvântul spune contrariul: „Iar cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftetele ei” (5: 24). El arată că toți cei care sunt ai lui Hristos au depășit marea problemă a ceea ce nu este a Lui: ei „au răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftetele ei”. Ei s-au supus, prin credință, sentinței morții asupra întregii lor naturi – ei „au răstignit carnea”. Știm, firește, că aceasta nu este făcut cu adevărat și deplin decât în Hristos – că la crucea lui Hristos a avut loc răstignirea cărnii cu toate poftetele ei. De atunci, aceasta este adevărat și pentru orice credincios. Carnea, cu pasiunile și poftetele, este ceva deja pus

deoparte în ochii lui Dumnezeu. Dacă suntem efectiv creștini, *am* răstignit carnea cu patimile și poftele ei. Chiar o persoană care tocmai a fost născută din Dumnezeu, poate să spună deja că a „răstignit carnea împreună cu patimile și poftele ei” (5: 24).

Dar se va pune întrebarea: Nu trebuie eu să răstignesc carnea? Răspund că aceasta s-a făcut deja: rămâne să credeți și să umblați în puterea dată de Duhul. Ce mângâiere de a ști: carnea este un lucru judecat – sentința morții a fost deja executată asupra ei. Ce dă mai multă forță decât a nu mai trăi în carne acum, ci a fi vii în Duhul? Și „dacă trăim în Duh, în Duh să și umblăm” (5: 25). Acestea să fie nivelul și norma după care să doriți să fiți îndreptat, - și anume că Duhul Sfânt locuiește în dumneavoastră și că vrea să vă întărească în Hristos. Scopul dumneavoastră să fie să umblati după acest mod de purtare!

Domnul să vrea să ne dea înțelepciunea de sus pentru a ști ceea ce suntem și ceea ce nu suntem; oricare ar fi răul și oricare ar fi puterea sau tendințele sale, să putem crede că puterea Duhului Sfânt este acolo pentru a ne întări împotriva oricărui lucru rău și mai presus de toate relele! Dar Duhul Sfânt nu-Și va folosi puterea decât dacă Hristos este înaintea noastră. Dacă vom căuta să ne plăcem nouă înșine în orice ar fi, Dumnezeu Se va întoarce în pedeapsă, împotriva noastră, satisfacția cu privire la noi înșine pe care vom fi ales-o. Ce privilegiu fericit ca, în supunerea față de Dumnezeu, să ne dăm gloriei lui Hristos, în toate lucrurile, cum ar trebui să o facem!

6. Capitolul 6

6.1. Din nou capitolul 5: 19 – 26

Sfârșitul capitolului precedent ne-a arătat pe de o parte faptele cărnii, și pe de altă parte roadele Duhului, cu porunca formală foarte solemnă pentru copiii lui Dumnezeu ca, dacă trăiesc prin Duhul (ceea ce este în mod necesar cazul, dacă sunt copii ai lui Dumnezeu), trebuie de asemenea să umble prin Duhul. Este în zadar să vorbim de privilegiile noastre, dacă suntem indiferenți la umblarea noastră practică. Nu putem avea viața prin Duhul Sfânt, fără a fi în același timp obligați prin declarațiile cele mai solemne, după care Duhul Sfânt trebuie să fie și marea forță directoare a umblării noastre. Acțiunea nu este decât expresia exterioară a unui principiu interior. În mod absolut, numai Dumnezeu poate ști dacă este viață: pentru oameni, umblarea este arătată înaintea lor. Apoi, după îndemnul (5: 26) de a se păzi de glorie deșartă, sub orice formă ar fi – provocare sau invidie – capitolul 6 abordează un nou domeniu.

6.2. Capitolul 6: 1 – Voi care sunteți spirituali

„Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca aceasta cu duhul blândeții, fiind atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (6: 1). Să presupunem că cineva se rătăcește complet și este surprins în mod sigur într-un rău evident; ce să facem atunci? În ciuda acestora, Duhul Sfânt subliniază că cei care sunt *spirituali* trebuie să îndrepte „pe unul ca acesta cu duhul blândeții”. Iată o expresie într-adevăr foarte importantă!

Învățăm apoi care sunt cei mai îndreptățiți pentru a face față nevoii într-un caz de cădere prin lipsă de vedere și de dependență de Dumnezeu. Este obligația tuturor pe un plan general; dar care sunt cei pe care Duhul Sfânt îi constrânge să acționeze cum se cuvine în privința unui asemenea caz? „Voi, cei spirituali”. Dar cel care este născut din Dumnezeu nu este în mod necesar spiritual. *A trăi prin Duhul* este un lucru foarte diferit *de a fi spiritual*. O persoană spirituală nu numai că trăiește prin Duhul, ci umblă prin Duhul. Firește, este supusă acelorași neputințe ca și ceilalți oameni, și poate arăta ocazional ceea ce este al firii; dar prin harul lui Dumnezeu, în mare și în chip evident, a învățat să judece eul și nu să-l cruțe, să discearnă mai ales în ea însăși orice depărtare de Domnul și să o mărturisească sincer și cu umilință înaintea lui Dumnezeu. O consecință a acestei judecăți obișnuite de sine, este o gingășie mult mai mare când se ocupă de păcat la alții. Asemenea creștini pot avea o pricepere ascuțită, dar când este vorba de ceea ce este real și foarte grav – ceva mergând până la a-i face pe mulți să înceteze să se ocupe, ca într-un caz fără speranță și care îi face să creadă că persoana s-ar putea chiar să nu fie deloc creștină – acești creștini, pentru că știu mai bine subtilitatea cărnii, cât și harul lui Dumnezeu, sunt capabili să se bazeze pe bunătatea Sa; sunt persoanele potrivite pentru a se ocupa de rău și de restaurarea unui asemenea suflet. În cazurile care cer un tratament plin de har, veți găsi deci întotdeauna că trebuie să acționeze cei care sunt spirituali, nu cei care se poticnesc ușor, sau care au tendința de a fi indulgenți cu carnea și de a se îndepărta de Domnul. Unii ar considera că mai degrabă aceștia din urmă ar acționa probabil cu compasiune față de cei care se poticnesc; dimpotrivă, cei care sunt chemați la această sarcină sunt cei care umblă cu grijă, în judecata de sine ca regulă generală, și care sunt păziți astfel de a greși, pentru că au obiceiul să se sprijine pe un Domn credincios. Puterea care îi păzește să se rătăcească, este tocmai cea care le dă să înțeleagă harul lui Dumnezeu și să se folosească de aceasta spre folosul altora. Deci acelor li se spune să-l îndrepte „pe unul ca acesta cu duhul blândeții”.

6.3. Capitolul 6: 1b și Filipeni 2: 3 – A-l considera pe fratele tău mai presus de tine

El mai adaugă: „Fiind atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu”. Este tocmai ceea ce omul spiritual va avea prezent în minte. El are sentimentul profund al propriei sale slăbiciuni, și este deci mai prompt în a-i considera pe alții superiori față de el însuși. Cum se face aceasta? Nu este vorba firește, ca cel care a făcut progrese în căile lui Dumnezeu, să considere cunoașterea unui copil mic ca fiind superioară alei sale. În Biserică, există pe de o parte cei care sunt puțin prețuiți (1Corinteni 6: 4) și pe de altă parte, oamenii care au o judecată deprinsă și spirituală. Dar nu trebuie să credem că toți sunt la fel de înțelepți, puternici și onorabili. Aceasta nu ar fi credință, ci fanatism, ceva contrar oricărui gând drept. În ce sens deci trebuie să îi considerăm pe alții superiori nouă înșine (Filipeni 2: 3b)? Un credincios oricât ar fi de puțin spiritual, când se gândește la el însuși, resimte cât este de departe de ce era Hristos; este ceva obișnuit pentru el să aibă înaintea lui cât de mult greșește, chiar în aspectele căii lui, pe care o dorește sub privirea lui Dumnezeu. Dar când îl privește pe fratele său, chiar pe cel mai slab posibil și îl vede ca pe un preaiubit al lui Hristos, pe deplin acceptat de sentimentele iubitoare ale Tatălui și obiect al acestora, aceasta face să izvorască atât dragostea, cât și aversiunea de sine. Dacă deci harul este la lucru, ceea ce urcă imediat la inimă, este ceea ce este asemenea lui Hristos într-un alt sfânt și ceea ce nu se aseamănă lui Hristos în sine însuși. nu este vorba de a face eforturi pentru a întreține sentimente înalte cu privire la aproapele său, nici de a-i vedea cum nu sunt, ci de a crește într-adevăr ceea ce este adevărat despre ei și în paralel, de a avea sentimente corecte față de noi înșine. Dacă ne gândim la ceea ce este un sfânt în Hristos și pentru Hristos și la ceea ce va fi prin intermediul lui Hristos, atunci inima înțelege minunea dragostei Sale și ce mare importanță dă Domnul acestui sfânt; dar când privirea este întoarsă asupra sinelui, ceea ce revine în memorie cu umilire, este toată nevrednicia căilor și sentimentelor și carențelor noastre. Este de asemenea ceea ce vine în gândurile noastre când luăm seama la noi înșine, de teamă de a nu fi noi înșine ispitiți (6: 1b), cu această diferență, că nu este vorba atât de a considera ceea ce am fost, ci mai degrabă de ce trebuie să ne temem și împotriva a ceea ce trebuie să veghem.

6.4. Capitolul 6: 2 – Legea lui Hristos

În versetul următor, îi îndeamnă să-și poarte „poverile unii altora”. Multe lucruri apasă asupra copiilor lui Dumnezeu: dificultăți, încercări, motive de tristețe, lucruri care au forma infirmităților, circumstanțe de natură variată și penibilă. Ori dacă dorim să arătăm că sfinții au valoare pentru noi, nu trebuie să pierdem prilejurile. „Purtați-vă poverile unii altora și împliniți astfel legea lui Hristos” (6: 2). Coborâți-vă și ocupați-vă de ceea ce îl face să geamă pe fratele vostru. Cele zece porunci pot să nu o ceară, dar veți împlini astfel legea *lui Hristos*. Aceea este legea pentru creștini. Nu este vorba de legea lui Moise, deși ea este legea lui Dumnezeu și este întotdeauna măsura după care lucrează Dumnezeu în privința omului firesc: într-adevăr, Dumnezeu se ocupă aici de cei care trăiesc prin Duhul, în timp ce la Sinai legea nu a fost dată omului spiritual, ci unui popor carnal, adică lui Israel. Legea se ocupă de omul firesc și prin urmare, de ceea ce este rău în el. Cine poate spune omului nou: „Să nu ucizi”; „Să nu furi”? Omul nou pofteste el vreodată, sau comite adulter? Ideea poartă semnul asupra ei înșiși că toată teoria este falsă. Legea celor zece porunci nu a fost niciodată adresată în niciun fel, omului nou. Omul nou se poate folosi de ea; dar aceasta este cu totul diferit de a se ocupa de ea ca exprimând propria lui responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Dacă suntem sfinți, nu lucrăm ca să avem viață, ci trăim ca să facem voia Domnului nostru, fără să apese asupra noastră vreun gând ca moartea sau blestemul.

Pe voi care insistați să fie o regulă a legii, vă întreb: ce este această „lege a lui Hristos”? Hristos S-a ocupat întotdeauna de alții. Nu a făcut niciodată voia Lui proprie, în niciun alt act din viața Sa. Iată exact ce înseamnă să fii sfânt în dragoste (Efeseni 1: 4), ceea ce a fost Hristos: ascultător și ținând adevărul în dragoste (Efeseni 4: 15), este ceea ce a caracterizat toată existența Sa aici jos. Să presupunem că ar trebui să ne împlinim toate sarcinile pur și simplu deoarece credem că este drept: ar fi tot rău. Ca și creștin, aș pierde în ceea ce este inerent apropierii lui Dumnezeu, pentru următorul motiv simplu: a ne face pur și simplu datoria pentru că este datoria noastră, nu este decât orgoliu adus idolului celui mai ascuns al inimii. A face ceea ce consider *eu* că este bine, poate deci să nu valoreze mai mult decât o răzvrătire subtilă împotriva lui Dumnezeu. Nu am niciun drept să-mi aleg propria cale. Sunt în ascultare și iau înaintea Lui locul creaturii și mai mult, dacă sunt copilul Lui și dacă mă recunosc ca atare. Întrebarea este deci: Care este voia Tatălui meu? În ce fel infinit de frumos a arătat-o Domnul nostru, chiar înainte de a intra în partea publică a slujirii Sale. El avea întotdeauna conștiința propriei Sale relații, și aceasta în sensul cel mai

înalt: „Nu ştiaţi că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” (Luca 2: 49). Aşa a fost în toate situaţiile. Consideraţi-L mai târziu în misiunea Sa. Chiar într-un lucru care făcea apel atât de tare la afecţiunile Sale ca om, când murea Lazăr, de ce a mai rămas două zile în locul unde Se afla, după ce a aflat că era bolnav? El nu se mărginea să lucreze doar pe baza a ceea ce era drept, şi a dragostei Sale faţă de cel pe care îl iubea; înainte de a merge, avea mai întâi nevoie de porunca Tatălui Său.

Aceasta avem nevoie să ne amintim. Cu legea dată la Sinai, Îl avem pe Dumnezeu cerând ceea ce îl condamnă pe păcătos. Dumnezeu nu Se descoperea acolo ca Tată. Luaţi exemplul suveranei Imperiului Britanic: îşi trimite armata afară ca să atace un duşman străin, sau rosteşte un cuvânt cu autoritate pentru a trata cazul unei provincii rebele. Cine ar pretinde că acţionează atunci ca mamă? Cine ar afirma că ea se arată atunci în raporturile ei cu copiii săi? Ca suverană acţionează astfel, şi ca suverană faţă de nişte supuşi rebeli. La Sinai era o naţiune, supuşi rebeli ai lui Dumnezeu; şi acolo, în mijlocul tunetelor şi fulgerelor, şi a unei voci şi mai cumplite (Evrei 12: 19 – 21) Dumnezeu proclama ceea ce trebuia să ceară de la Israelul vinovat. Dar cum vorbeşte Dumnezeu acum, El care a vorbit atunci în mod atât de teribil? Prin Fiul Său (Evrei 1: 2). Este acelaşi Dumnezeu, dar cu voce diferită! Dumnezeu Îşi menţine în continuare dreptul şi titlul, nu numai pentru a pune în evidenţă ceea ce a rostit în legătură cu Israelul de altădată, ci şi pentru a introduce ceea ce este nou. Ce ar însemna un nou legământ dacă nu l-ar face vechi pe cel care îl preceda? (Evrei 8: 13).

La fel, aici avem legea lui Hristos (6: 2) în contrast marcat cu legea lui Moise, care avea de-a face cu carnea rebelă. Legea lui Hristos îi călăuzeşte pe cei care trăiesc prin Duhul şi care trebuie să umble prin Duhul, dar care, cu toate acestea, au încă o fire rea. Dar cum vor fi ei întăriţi în firea nouă şi cum o vor birui pe cea veche? Apostolul le îndreaptă imediat privirile către Hristos, şi le spune: „Purtaţi-vă”, etc. (6: 2). Aceasta este maniera plină de dragoste şi fără egoism, de a împlini legea lui Hristos. Sufletul vostru să se intereseze de sfinţii care sunt în nevoie şi în strâmtorare; şi chiar dacă s-ar găsi acolo rău pozitiv, aceasta vă va arunca asupra lui Dumnezeu pentru a prezenta ceva venind de la Hristos, potrivit pentru a ridica sufletul care a alunecat în mocirlă. Apostolul introduce apoi cazul flagrant al unei persoane care cade în păcat, apoi dezvoltă subiectul. Dacă vreţi să ştiţi care este calea lui Hristos acum, şi care este voia lui Dumnezeu, iată ce făcea Hristos. El a venit într-o lume plină de rău şi de împotrivire faţă de Dumnezeu, plină de orgoliu şi vanitate, - şi ce a făcut El? El „umbla din loc în loc făcând bine şi vindecând pe toţi cei asupriţi de diavolul” etc. (Fapte 10: 38). Deşi noi nu am putea face miracole, totuşi, în tot ceea ce, în duh, se aseamănă lui

Hristos, orice credincios are întocmai acolo principiul moral al vieții lui Hristos aici jos. Dacă Îl aveți cu adevărat pe Hristos, Îl aveți pe Hristos nu numai în ce privește ispășirea, ci ca viața voastră. Cine crede în Fiul are viața eternă (Ioan 3: 36); și viața eternă este Hristos (Ioan 5: 20), - la fel de adevărat cum, fiind născut din Adam în această lume, am primit o viață veche naturală care iubește răul și care crește în capacitatea ei de a face propria ei voie, pe măsură ce crește în tărie. La fel, dacă eu cred în Hristos, această viață nouă este produsă, și ea se dezvoltă în măsura în care sufletul se hrănește cu Hristos și privește la El, și în măsura în care meditează la cuvintele și la căile lui Hristos.

Există o putere de asimilare comunicată astfel credinciosului de Duhul Sfânt. Cuvintele Domnului nostru sunt duh și sunt viață (Ioan 6: 63). Nu numai că ele încep prin a produce viața, ci o susțin și sunt mijlocul vigoriei sale. Este ceea ce ne arată apostolul Petru (1Petru 1). El vorbește de sămânța care nu se strică, „Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna” (1: 23); apoi arată că tocmai acest cuvânt al lui Dumnezeu, care este mijlocul de a comunica viața, inițial prin revelația lui Hristos, este și mijlocul dat pentru a o întări și a o înviora. De aceea îi îndeamnă, ca niște prunci nou-născuți, să dorească mult laptele spiritual curat al Cuvântului (2: 2). Cuvântul lui Dumnezeu, este mai întâi folosit pentru a introduce viața în suflet, făcându-L cunoscut pe Hristos, este ceea ce menține acum această viață, faptul de a se dezvolta și o face să se exercite în mod înfloritor. Avem aici un mijloc: „Purtați-vă poverile unii altora și împliniți astfel legea lui Hristos” (6: 2). Este ceea ce făcea Hristos când era aici jos. El nu căuta să-Și placă Lui Însuși (Romani 15: 3). Nu a ales niciodată calea ușoară; dimpotrivă, ceea ce Îl preocupa pe Domnul Isus, erau toate cazurile de mizerie și de păcat și de durere, numai să fi fost voia lui Dumnezeu. Când a luat loc ca om pe pământ, exista o exercitare continuă a comuniunii între Domnul Isus și Tatăl Său, spiritul de dependență al Dumnezeului viu, care nu lucra niciodată fără îndrumarea Tatălui Său. Ar trebui să fie la fel pentru sufletele noastre. Dacă ne dăm astfel silința să ne purtăm sarcinile unii altora, avem nevoie să așteptăm la Dumnezeu în această privință, pentru a cunoaște care este voia Domnului. Nu este vorba de lege, nici de porunci, ci de a ne purta sarcinile unii altora și de a împlini astfel legea lui Hristos.

6.5. Capitolul 6: 3 – A nu fi nimic, a ne socoti că suntem ceva

„Pentru că, dacă se socotește cineva a fi ceva”, etc. Acesta este efectul invariabil al legii acționând asupra minții. Ea presupune că omul are putere – în orice caz, că este încă în viață ca om în lume. Dar este tocmai ceea ce

declarăm că nu mai mărturisim, mai ales prin botezul nostru. Într-adevăr, ce prezintă botezul creștinului? Este recunoașterea lui Hristos mort și înviat, și că în moartea Sa, eu am murit față de judecata lui Dumnezeu. Am ieșit de pe scena oamenilor în viață pe pământ, și sunt introdus în noua stare înaintea lui Dumnezeu; am început o viață nouă; am murit față de lucrurile pentru care trăiam altădată, și sunt viu față de cele în privința cărora eram mort. În toate acestea îl face Hristos să intre pe cel care crede.

Este deci clar că, „dacă se socotește cineva a fi ceva, nefiind nimic, se înșală pe sine însuși” (6: 3). Legea nu zdrobește niciodată orgoliul omului; și omul va suporta tot ce presupune că el poate face ceva; aceasta place oamenilor, care sunt cu atât mai satisfăcuți de ei înșiși. Dar aceasta este ceea ce Evanghelia distruge chiar din rădăcină. Rezultă de aici că persoane extrem de satisfăcute de ele însele, când sunt așezate pe terenul de a face lucruri mari pentru Dumnezeu, vor fi profund mâhnite și rănite dacă li s-ar spune net despre incapacitatea lor de a-L sluji. Ce puțin ar suporta să li se spună că L-au adorat pe Dumnezeu în toată viața lor, și că nu o vor putea face atât timp cât nu sunt născute din Dumnezeu! O asemenea învățătură îi ofensează, pentru că face ca eul să nu fie nimic, și ca Dumnezeu să fie totul; ea pune înaintea lor pericolul îngrozitor la care sunt expuși, pierzarea lor. Dacă ar crede acest lucru, ar striga la Dumnezeu în această privință, și ar privi la Dumnezeu pentru a avea viață nouă. Dar atât timp cât nu sunt născute din Dumnezeu! O asemenea învățătură îi ofensează, pentru că face ca eul să nu fie nimic, și ca Dumnezeu să fie totul; ea pune înaintea lor pericolul îngrozitor la care sunt expuși, pierzarea lor. Dacă ar crede acest lucru, ar striga la Dumnezeu în această privință, și ar privi la Dumnezeu pentru a avea viață nouă. Dar atât timp cât ne adresăm oamenilor cu principii legale, distincția între ceea ce este al omului dintâi și ceea ce este de la omul al doilea este mai mult sau mai puțin pierdută. Ne adresăm *omului* ca atare, și nu îl tratăm ca fiind sau complet păcătos, sau complet un sfânt; se confundă cele două lucruri, și atunci sufletele nu știu dacă sunt mântuite sau pierdute, dacă au trecut de la moarte la viață, sau dacă sunt încă sub mânia lui Dumnezeu. Iată motivul pentru care atâtea suflete, chiar credincioși adevărați, suferă frecvent de nori sau de eclipse în viața lor. Rădăcina este abuzarea de lege. Este ceea ce lucra printre galateni, și este ceea ce a imobilizat și legat prin lanțurile păcatelor lor de atunci mii de copii ai lui Dumnezeu. Aceasta acționa asupra cărnii lor și îi făcea să gândească faptul că erau ceva, și când în realitate nu erau nimic. Când credem că suntem ceva, este evident, după cum adaugă apostolul, că ne amăgim singuri. Nimic mai tranșant decât aceste expresii.

6.6. Capitolul 6: 4 – Să-și încerce propria faptă

Dimpotrivă, dacă se supuneau Cuvântului și consimțeau că nu sunt nimic, ci Îl lăsau pe *Dumnezeu* să acționeze, atunci apostolul adaugă: „fiecare să-și încerce propria faptă”. Dumnezeu începe pe baza că noi nu suntem nimic, și că înțeleptul trebuie să devină nebun, ca să învețe să fie înțelept (1Corinteni 3: 18). Omului nu-i place aceasta, și se împotrivește acestui lucru; de unde rezultă că nu iese din stupiditatea sa. Dimpotrivă, dacă un om acceptă adevărul cu privire la propria sa ruină, va găsi întotdeauna că Dumnezeu este acolo, în adevărul dragostei Sale, dându-i viața eternă în Fiul Său. „Să-și încerce propria faptă și atunci va avea laudă numai față de sine însuși și nu față de altul” (6: 4). Să presupunem că cineva examinează într-adevăr totul, și își cercetează astfel deplin fapta: va avea laudă atunci numai față de el însuși, și nu față de altul. Aici apostolul dă o lovitură impresionând adânc: să își încerce propria faptă. Fără îndoială Domnul va recunoaște ceea ce este o slujbă adevărată, dar ori de câte ori un om examinează și își încearcă sincer fapta, nu este niciodată determinat să se laude, ci este în orice caz profund umilitor. Dar în sfârșit, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală (6: 9).

6.7. Capitolul 6: 5 – Povară, condamnare, judecată – Ioan 5: 24; 1Corinteni 11: 29 – 32; Evrei 9: 27 – 28

6.7.1. Nu este vorba de mântuire

Apostolul conchide această parte a subiectului său printr-un alt cuvânt aparent paradoxal în comparație cu versetul 2: „Pentru că fiecare își va purta propria povară” (6: 5). De fapt, avem aici două mari principii practice ale creștinismului: unul este dragostea, activă și energică, purtând poverile altora; celălalt este responsabilitatea personală. „Fiecare își va purta propria povară”. Remarcați într-adevăr că nu este vorba aici de mântuire. Dacă un om ar trebui să își poarte propria povară în raport cu îndreptățirea sa înaintea lui Dumnezeu, orice speranță ar fi distrusă. „Nu intra la judecată cu slujitorul Tău”, spune psalmistul, „pentru că înaintea Ta niciun om viu nu este drept” (Psalmul 143: 2). În această chestiune, dacă Dumnezeu intră la judecată cu mine, sunt pierdut. Se spune: „Nu intra la judecată” (nu cu un om păcătos, ci) „cu slujitorul Tău”. Este vorba de un om convertit sau regenerat. De aceea Domnul nostru prezintă un principiu cu totul diferit în problema de a

ști dacă un om va fi lăsat să piară prin propria sa moarte, sau va fi eliberat prin puterea vieții lui Hristos. El spune: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude Cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5: 24). Veți remarca faptul că în acest pasaj am folosit cuvântul „judecată” și nu „condamnare”, ca în versiunea autorizată a regelui Iacob; intenționat, pentru că este singurul sens adevărat al cuvântului. „Condamnare” este o eroare pozitivă. Cuvântul tradus în altă parte pe bună dreptate prin „condamnare” este total diferit. Astfel: „Deci acum nu este nicio condamnare pentru cei în Hristos Isus” (Romani 8: 1); nu este deloc același cuvânt. Dar câteodată, acolo unde Domnul nostru și Duhul Sfânt spun „judecată”, traducătorii s-au hazardat să se îndepărteze de Cuvântul lui Dumnezeu, și au introdus cuvântul „condamnare”.

6.7.2. Traducerea cuvintelor povară și judecată

Nu se limitează doar la un pasaj. În revelația remarcabilă cu privire la cina Domnului în 1Corinteni 11, există o eroare foarte asemănătoare. Traducătorii [versiunii regelui Iacob] au introdus un cuvânt și o idee a lor, perfect eronate: s-au hazardat să spună că „cel care mănâncă și bea în chip nevrednic, își mănâncă și își bea condamnarea” (1Corinteni 11: 29). Nu este adevărat. Dumnezeu spune că „își mănâncă și își bea *judecata*”. Niciun judecător competent, niciun creștin obișnuit cu limbajul Duhului Sfânt, nu va nega aceasta, dacă va examina dovada în mod sincer. Tradiția omenească explică pornirea anumitor persoane de a pune deoparte principii ale adevărului totuși destul de clare. Pentru că nu este atât vorba de a decide după baze de critică a textului; ci o asemenea schimbare contrazice tot scopul Duhului Sfânt în acest pasaj. Ce le spune apostolul acestor corinteni? Ați tratat foarte nevrednic cina Domnului, făcând din ea o masă obișnuită. Unii dintre voi au mers până la a-și uita datoria în mod public, înfăptuind un păcat grosolan. Există o solemnitate deosebită în cina Domnului, ca și în ziua Domnului. Cel care pretinde că ziua Domnului este sabatul, și că cina Domnului se aseamănă unei porunci iudaice, nu a înțeles nimic din sensul a două instituții creștine dintre cele mai caracteristice. Ziua Domnului diferă de orice altă zi, este ziua harului și a învierii (sabatul fiind semnul creației și al legii). La fel este cu cina Domnului: prin ea Domnul pune înaintea creștinului eliberarea desăvârșită al cărei obiect este, sângele și trupul frânt al lui Hristos, și El dă mărturie sufletului său că scapă de orice condamnare. Dar, spune apostolul, voi care ați mâncat și ați băut ca și cum ar fi o masă obișnuită, ați luat parte în chip nevrednic. Pentru că este posibil, pentru o

persoană convertită, să mănânce și să bea în chip nevrednic. Acești sfinți din Corint luau cina cu ușurință, ceea ce dăduse prilej diavolului să aibă avantaj asupra lor, și unii chiar se îmbătaseră. A face aceasta, spune apostolul, însemna să-și mănânce și să-și bea judecata, și nu cina Domnului. Consecința era că unii dintre ei erau bolnavi, și alții mureau. Le face cunoscut că Domnul îi judeca, și Își ridică mâna asupra lor. Dar nu există nici cea mai mică îndoială că era vorba de judecată, și nu de *condamnare*. Care era scopul Domnului în toate acestea? „Ca să nu fim condamnați împreună cu lumea” (1Corinteni 11: 32). „Pentru că, dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea” (v. 31 – 32). Scopul nu era să evite condamnarea, cum lasă să se înțeleagă versiunea autorizată a regelui Iacob, în legătură cu soarta la care erau expuși corintenii. Citiți *judecată* în loc de condamnare și veți vedea într-o lumină cu totul nouă acest pasaj. Puneți acolo expresia nepotrivită, și veți distruge echilibrul în mod cu totul ireparabil; din clipa în care veți reveni la sensul real, sugerat de nota marginală a versiunii engleze, totul devine clar. Ceea ce era înainte obscur și vă tulbura sufletul, vă apare acum cu totul simplu, solemn, sfânt și în același timp mângâietor. Dacă ați tratat cu ușurință amintirea suferințelor Domnului, sunteți în pericol să cădeți sub mâna Lui. Unii fuseseră chiar îndepărtați din această lume; dar aceasta „ca să nu fim condamnați împreună cu lumea” (1Corinteni 11: 32). Ceea ce lasă el să se înțeleagă, este că erau copii atât de răi, încât nu mai puteau fi lăsați în această lume. De aceea Dumnezeu le trimisese boli și îi luase prin moarte.

Semnificația cuvântului *krima* = κρίμα în 1Corinteni 11 este strâns înrudită cu cuvântul *krisis* = κρίσις în Ioan 5. Ceea ce Domnul nostru învață în Evanghelie, este că oamenii trebuie să Îl primească de la Hristos unul sau altul dintre aceste două lucruri: viața sau judecata. Principala diferență, este că în Ioan 5, judecata este actul final și etern al judecătorului, în timp ce 1Corinteni 11 vorbește despre exercitarea disciplinei în această lume. Cuvântul corect în Ioan 5: 24 este „judecată” și nu „condamnare”. Domnul nostru arată că El Însuși este Cel care dă viața în comuniune cu Tatăl, și că va fi singurul care va executa judecata. Acum El dă viața: oricine crede în El are viața; oricine Îl refuză trebuie să vină la judecată. Nimeni nu ar trebui să fie totodată obiectul vieții și al judecății. Motivul pentru care vor fi unii care vor veni la judecată, este că Îl resping pe Fiul lui Dumnezeu și viața eternă în El. „Cine Îl are pe Fiul are viața” (1Ioan 5: 12). Aceasta este forța cuvintelor Domnului nostru. Ei puteau întreba: cum putem avea această viață eternă? Prin ascultare? Printr-o poruncă a legii? Nici prin una, nici prin cealaltă. „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude Cuvântul Meu și crede în

Cel care M-a trimis are viața eternă” (Ioan 5: 24). Cel care aude și crede în acest fel, știe că Dumnezeu Se interesează de suflete – că dorește să le aibă fericite și fără păcat prin Domnul Isus Hristos. Dar este mai mult decât atât: „nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5: 24). Este absolut același lucru ca în Evrei 9: 27: „... după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecate”. Este același cuvânt. Aceasta este partea omului, de care nu poate scăpa. *Omul*, ca atare, trebuie să moară și să fie judecat. Dar, remarcați bine, este vorba de cel care trăiește și care moare ca un simplu om firesc. Nu se spune că aceasta este soarta rezervată *creștinului*. Dimpotrivă, mulți creștini nu vor muri niciodată, niciun sfânt nu va suferi judecata eternă.

Trebuie să dovedesc ce spun aici și prin alte pasaje. „Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4: 16 – 17). Altfel zis, sfinții în viață vor fi răpiți cu morții înviați în prealabil. Dar conform unui alt pasaj, „nu toți vom adormi” (1 Corinteni 15: 51). *Oamenii* trebuie să moară toți; dar *noi* nu vom adormi toți. Nu vom muri neapărat toți; „și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15: 52). Creștinii morți sau în viață, toți trebuie să fie schimbați, să fie asemenea Celui Întâi-născut (Romani 8: 29), să fie glorificați în trupul lor. Dar nu toți sfinții vor fi părăsit această viață și nu vor trebui deci să fie toți înviați: creștinii găsiți în viață când va reveni Hristos, vor fi răpiți pentru a fi cu El, și vor fi transformați imaginii Lui glorioase, fără a trece deloc prin moarte, la fel ca Enoh; vor fi transformați pe loc asemenea gloriei lui Hristos. Este ceea ce noi toți, ca și creștini, ar trebui să așteptăm fără încetare, fără a ști când se va întâmpla aceasta. De aceea se spune: „Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați” (1 Corinteni 15: 22).

Și ce se va întâmpla cu cei care L-au refuzat pe Hristos? Trebuie să fie toți judecați. „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9: 27). Dar mai este ceva: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele altora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă” (Evrei 9: 27 - 28). Aveți acolo două porțiuni, două destine: cel al omului, care este moartea și judecata; cel al creștinului, care este Hristos, sigura jertfă pentru păcate, și care revine curând în glorie pentru mântuirea Sa finală și completă, nu pentru judecată. Problema păcatului a fost reglată atât de complet la prima venire a lui Hristos, încât nu va fi ridicată niciodată nici cea mai mică întrebare cu privire la ea. Când El va

veni din nou, „Se va arăta a doua oară, fără păcat [adică separat de păcat, nemaiaivând nimic de-a face cu el], pentru mântuirea...” (Evrei 9: 28). A suferit El Însuși pentru păcat – l-a îndepărtat El Însuși. Consecința este că orice credincios, oriunde ar fi el, oricare ar fi ignoranța lui, are dreptul să-l aștepte pe Domnul, care va veni pentru el și pentru toți cei care au adormit în Hristos înaintea lui; credinciosul are dreptul să știe că Hristos nu-l va chema niciodată la judecată, deoarece Hristos fiind judecat în locul său, și îndepărtând păcatul pentru totdeauna prin jertfirea Lui Însuși, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea credincioșilor. Dar în ceea ce-i privește pe cei care Îl refuză pe Hristos, departe de a nu veni la judecată, vor fi mai târziu înviați dintre morți special pentru a face obiectul judecății. Aceasta este „învierea judecății” (Ioan 5: 29). Ea are desigur ca rezultat condamnarea, dar termentul folosit de Scriptură este cel de „judecată”. Este același cuvânt ca mai sus. Scopul acestei învieri a celor răi este judecata. Și care este caracterul învierii credinciosului? Viața [„învierea vieții” (Ioan 5: 29)] – pentru ca aceeași viață care este dată acum sufletelor noastre, să-și dea drumul și să aibă dezvoltare deplină în trupurile noastre – pentru ca să fim deplin umpluți de viața lui Hristos, trup și suflet.

6.7.3. „Povară” este în legătură cu greutatea vieții

Aceasta este așteptarea creștinului. De aceea, în acest verset 5 („fiecare își va purta propria povară”), nu este deloc vorba de a ne purta povara ca judecată. Dacă ar fi astfel, niciun singur suflet nu ar putea fi mântuit – niciunul nu o merită. Pentru că cine nu a fost vinovat de păcate, de păcate grave și mortale? – de păcate pe care Dumnezeu nu le-ar putea ierta, afară doar dacă ar avea un mijloc perfect de a o face, un mijloc care să-I fie potrivit; și îl are. Dar acest mijloc L-a costat pe Fiul Său, și crucea Fiului Său; ori crucea este triumful lui Dumnezeu. La cruce a îndepărtat Hristos păcatul pentru totdeauna, pentru orice suflet care crede în El. De aceea când spune: „fiecare își va purta propria povară”, este doar în legătură cu greutatea și încercările vieții practice. Amintiți-vă, spune el, să vă purtați sarcinile unii altora; - dar, la urma urmei, fiecare trebuie să aibă de-a face cu Dumnezeu pentru el însuși. Nimeni altcineva nu poate răspunde în locul nostru. Unii se folosesc de Evrei 13: 17 („ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală”) pentru a învăța că slujitorii Cuvântului răspund pentru sufletele altora; dar este o absurditate, sau mai

rău. Principiul este fals. Nu există ca cineva să dea socoteală pentru sufletul altuia. „Fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu” (Romani 14: 12). Păcătosul trebuie să fie judecat; dar sfântul, la fel ca și păcătosul, va trebui să dea socoteală pentru toate lui Dumnezeu. Domnul spune că cel credincios nu va veni la judecată: în sensul de a fi judecat pentru a vedea dacă va fi mântuit sau nu. Acesta nu va fi niciodată cazul unui creștin. Toate lucrurile vor fi arătate înaintea Domnului – nu numai păcatele pe care le-am putut comite când suntem credincioși, ci și cele pe care le-am comis când eram neconvertiți. Am putea presupune că va fi mai îngrozitor decât s-ar putea spune. Dar să ne amintim de starea în care va fi credinciosul când va da socoteală pentru el însuși lui Dumnezeu; când va fi asemenea lui Hristos – neavând niciun sentiment care să nu fie de la Hristos, nicio dorință care să nu fie pentru gloria lui Hristos; orice sentiment de rușine va fi dispărut, și nu va mai rămâne decât ceea ce este după Hristos. Gândul că Hristos ne va așeza pe toți în mod desăvârșit, că El Însuși, în glorie, este răspunsul direct la orice anxietate a sufletului. Deși toate acestea sunt adevărate, este important să păstrăm în minte că acum este în curs o judecată foarte activă. Tatăl observă căile noastre și Se ocupă de noi; trebuie să ne examinăm căile zi după zi. Fiecare, sfânt sau păcătos, va trebui să dea socoteală pentru el însuși lui Dumnezeu; puterea lui Dumnezeu va împlini aceasta într-un sens sau altul; într-unul, pentru condamnarea sa deplină, într-altul, pentru a afla cât de dator este harului lui Dumnezeu în modul cel mai absolut. Dar este un lucru diferit de judecată. Nu vom putea insista prea mult asupra faptului că apare înaintea judecății lui Hristos, nu este neapărat o judecată. Niciun cuvânt al Scripturii nu poate pune niciodată deoparte acest adevăr că „cel care... crede... *nu vine* la judecată” (Ioan 5: 24). Dumnezeu nu Se contrazice niciodată. Că fiecare trebuie să își poarte propria povară, se referă la responsabilitatea noastră. Ce minunat este că am terminat cu responsabilitatea noastră ca oameni, și avându-L acum pe Hristos, o nouă responsabilitate începe pentru noi. Trebuie să ne purtăm acum ca cei care au viața eternă, care nu Își aparțin lor înșile, ci Celui care a murit și a fost înviat pentru ei (2Corinteni 5: 15). Acum începe responsabilitatea noastră de a trăi pentru Hristos – de a-I consacra viața nouă pe care ne-a dat-o Dumnezeu, în conștiința că Domnul trece prin sită căile noastre, zi după zi.

6.8. Capitolul 6: 6 – Ajutor material pentru slujitorii lui Dumnezeu

Un alt punct este abordat apoi în capitolul nostru; se pare că acești sfinți îl uitaseră: „Cel care primește învățătură în Cuvânt să-i facă parte celui care-l învață, din toate bunurile” (6: 6). Cred că și noi suntem în pericol să

uităm acest fel de relație cu toți cei pe care Domnul i-a ridicat pentru binele Bisericii. Unele puncte de reper nu trebuie să fie niciodată mascate. Unul dintre ele este tocmai pentru cei care sunt învățați, privilegiul și obligația de a-și aminti de creștinii care învață din dragoste. Nu se spune: „Celui care îi învață”, ci „celui care-l învață”. Ce sentimente de o mărinimie binecuvântată! Să presupunem că acolo unde locuiți nu este o nevoie de acest gen; aveți vederea scurtă de nu vedeți ce cere Domnul în altă parte? Ar fi într-adevăr egoism. Când creștinii au părăsit răul care există puțin peste tot, și ajung să nu mai facă ceea ce ei și anturajul lor considerau aproape o obligație, nimic nu este mai degradant decât să profit de Numele Domnului pentru a avea o biserică la preț redus, cum s-ar putea spune, și să uite că aparțin Bisericii lui Dumnezeu văzută în ansamblul său. „Cel care primește învățătura în Cuvânt să-i facă parte celui care-l învață, din toate bunurile” (6: 6).

Nu este loc pentru a presupune că această instrucțiune a fost dată numai pentru biserica primară, nici că vreo circumstanță ar putea schimba responsabilitatea sfinților în această privință. Este bine să ne amintim unii altora, că suntem mădulare ale trupului lui Hristos. Luați cazul unor muncitori care lucrează în străinătate: nu ne vorbește aceasta? Ce drept au ei la dragoste și la simpatia noastră! Domnul așteaptă acum o renunțare de sine mult mai mare, și o slujire a dragostei mult mai mare, ca în vremea legii. Să nu ne mulțumim să încetăm să facem răul, ci să învățăm de asemenea să facem binele (Isaia 1: 16).

6.9. Capitolul 6: 7 – 10 – Secerarea vieții eterne

„Nu vă amăgiți: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera. Pentru că cine seamănă în carnea sa, din carne va secera putrezire” (6: 7 – 8). Este vorba evident aici de cei care sunt indulgenți cu ei înșiși. Dacă este inimă pentru Domnul, vom găsi repede cum să-L slujim din plin; dar aceasta cere deseori multă renunțare. Nimic nu permite să scăpăm de acest principiu. „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit”; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera. Pentru că cine seamănă în carnea sa, din carne va secera putrezire; dar cine seamănă în Duhul, din Duhul va secera viață eternă” (6: 7 – 8). Este foarte greu și totuși atât de adevărat. Poate mi se va spune: Înțelesesem învățătura voastră conform căreia cei care cred au deja viața eternă; dar aici se spune că „cine seamănă în Duhul, din Duhul va secera viața eternă” (6: 8). Cele două declarații sunt de mare valoare, dar dintr-un punct de vedere total diferit. Dacă Dumnezeu îi îndeamnă pe ai Săi la sfințenie în umblare, arată că viața eternă este

încununarea și urmarea unei asemenea umblări. Oricare ar fi mântuirea introdusă prin har, ea nu pune niciodată deoparte valoare unui devotament sfânt față de Dumnezeu. Cei care, deci, au adevărata credință, manifestă și o sfințenie reală, și numai ei. Cele două sunt de nedespărțit. Cel care crede în Hristos primește viața eternă. Cu ce rezultat? El seamănă în Duhul și seceră viața eternă. Viața eternă aici este evident ceea ce vom avea în glorie. Viața eternă de care vorbește Ioan este ceea ce sfântul are pe pământ. Cele două sunt adevărate. În glorie, el va găsi viața eternă fără amestec. O primesc acum, ca și credincios, din partea lui Hristos, și o găsesc în cer ca și continuare a căii voiei sfinte a lui Dumnezeu. Învierea vieții credincioșilor se compune din cei care au practicat binele aici jos. „Dar să nu obosim făcând binele, pentru că, la timpul potrivit, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (6: 9). Există întotdeauna un mare pericol în a ne destinde în alergare. Începeți bine și în frumusețe, apoi după un anumit timp, deveniți rezervați și bănuitori când descoperiți că atâția oameni au profitat de dumneavoastră.

Aceasta înseamnă să obosiți făcând binele, sau rezultatul acestei oboseli. Hotărâți să nu vă mai lăsați înșelat. Dar în adevăr, carnea deține un mare rol în acest gen de discurs și de sentimente. Când sufletele sunt ocupate cu harul lui Dumnezeu, nu sunt atât de ușor obosite. Este acesta un motiv valabil pentru un sfânt pentru a deveni atât de egoist, pentru că altul a fost? Starea normală a creștinului, este să aibă o inimă largă și generoasă, și să fie activ în a căuta mijloacele bune de a face binele. Domnul nu spune: Dați ce cer ei; dar rămâne principiul că un creștin trebuie să rămână pe acest teren avantajos, să fie cel care dă. Dacă sunt pe terenul legii, nu voi face decât să mă tocmesc; dar pe terenul harului și credinței în Hristos, locul meu va fi mult mai binecuvântat, pentru că „Este mai ferice să dai, decât să primești” (Fapte 20: 35). Secerarea aici, este clar în glorie. Să nu o așteptăm aici. Putem întâlni bunătate și recunoștință, dar nu trebuie să fim surprinși dacă este astfel, și dacă găsim atâtea lucruri penibile din partea oamenilor. Să ne amintim că Domnului Îi împrumutăm. Este aici un motiv de dezamăgire? Cel care privește la Domnul nu va fi niciodată dezamăgit. „Așadar, când avem ocazia, să facem bine tuturor, dar mai ales celor din casa credinței” (6: 10). Aceasta este treaba creștinului: să facă binele, „dar mai ales celor din casa credinței”. Există o relație specială cu sfinții, dar nu trebuie să ne mărginim la aceasta. „Când avem ocazia, să facem bine *tuturor*, dar mai ales celor din casa credinței”.

6.10. Capitolul 6: 11 – 1Corinteni 7: 12, 25; 14: 30 – 2Timotei 3: 16

6.10.1. Inspirație, revelație – 1Corinteni 14: 30

Este important să păstrăm în minte când citim un pasaj oarecare din Cuvântul lui Dumnezeu, că totul este dat sub inspirația directă a Duhului Sfânt. Într-un anumit pasaj din 1Corinteni 7, apostolul afirmă în mod expres că exprimă *el însuși, și nu Domnul*, o judecată anume cu privire la relațiile naturale ale credinciosului: dar chiar o asemenea declarație nu a fost scrisă de apostol fără Duhul Sfânt. Era inspirat ca să spună că aceasta nu era de la Domnul, ci de la el. De aceea nu este nici cea mai mică contradicție, chiar într-un mod de exprimare atât de excepțional. Luați și cartea lui Iov, unde îl veți găsi pe Satan care vorbește, ca și în altă parte. Nicio persoană inteligentă nu ar vrea să susțină că ce spune Satan era inspirat; cu toate acestea scriitorul cărții a fost inspirat pentru a ne da aceasta perfect; scriitorul era în întregime condus de Dumnezeu pentru a descrie în cuvinte bune sau rele, în joc (un om, Satan sau chiar Domnul), exact ceea ce trebuia pentru împlinirea scopului divin al scrierii sale. Nu există deci, în Biblie, absolut nicio excepție de la marele adevăr că „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2Timotei 3: 16). Nu este o deducție pur omenească, ci doctrina pozitivă a lui Dumnezeu Însuși. Tot ce este desemnat ca „Scriptură” (πασα γραφή) este inspirat de Dumnezeu. Aceasta este declarația expresă a apostolului Pavel în ultima sa epistolă (2Timotei), și el nu o limitează, cred, la ceea ce exista deja, ci lasă loc pentru ceea ce rămâne încă de scris, ca Apocalipsa. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”. Atât ceea ce fusese deja dat, ca și puținul care rămânea pentru a închide canonul biblic, totul era în aceeași măsură de la Dumnezeu, chiar dacă nu totul are un caracter la fel de înalt, și chiar dacă nu totul îmbracă forma doctrinară sau forma revelației – pentru că revelația și inspirația sunt două lucruri diferite. Dând povestea vieții Domnului nostru, scriitorii au relatat bineînțeles, ocazional, ceea ce văzuseră și auziseră ei înșiși. Era ceva inspirat, dar o revelație este ceea ce omul nu a știut niciodată. Când apostolul Pavel zice: „Vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului că Însuși Domnul, cu un strigăt de poruncă... va coborî din cer” (1 Tesaloniceii 4: 16), este mai mult decât un pasaj inspirat, este o revelație. Orice profeție este deci neapărat, bineînțeles, o revelație; și nu numai în cazul unei revelații pozitive era permisă oprirea cuiva pe cale de a vorbi; oricare ar fi importanța a ceea ce comunica, dacă era descoperit ceva altuia care stătea jos, acela avea dreptul să-l oprească pe cel care vorbea (1Corinteni 14: 30). Prin urmare, aceasta a luat sfârșit, mi se pare. Revelația fiind completă, orice tentativă de a acționa pe baza unei revelații ar fi nu numai contrară regulilor și nepotrivită, ci ar

însemna a pretinde o nouă revelație, ceea ce este sigur fals și o dezonoare pentru revelațiile existente. Când mai rămânea de comunicat o parte a gândurilor lui Dumnezeu, Dumnezeu Își păstra dreptul suveran al Duhului Său de a introduce o revelație. Dar când orice gând al lui Dumnezeu a fost pe deplin descoperit în Cuvântul Său, este normal ca o asemenea linie de conduită să fi luat sfârșit. În consecință, chiar dacă cineva are într-adevăr ceva din partea lui Dumnezeu, este totuși dator să aștepte momentul potrivit; carnea, Satan ar putea opri pe cineva, dar Dumnezeu este mai presus de toate greutățile. Fac aceste remarci generale în legătură cu versetul pe care l-am cercetat.

6.10.2. Scrierea Epistolei

Acest verșor ar putea părea puțin surprinzător într-o epistolă atât de plină de declarații doctrinare și de apeluri la conștiință și la inimă. În mijlocul a toate acestea, apostolul spune: „Vedeți ce scrisoare lungă v-am scris cu mâna mea!” (6: 11). Sau putem înțelege această frază în modul următor: „Vedeți cu ce litere mari...” etc., ceea ce este și mai frapant. Scrierea era puțin neobișnuită, chiar pentru apostolul Pavel. A scrie un document important nu era banal, dacă nu era cu ajutorul unui secretar, ceea ce era o meserie sau o ocupație în sine. Cei care aveau multă activitate și sarcini de altminteri dificile, aveau obiceiul de a folosi pe cineva pentru a scrie în locul lor. În cazul prezent, apostolul scria el însuși, și cum nu avea acest obicei, atrăgea atenția asupra literelor mari ale scrisorii sale. În comparație cu altele, era o scrisoare mai degrabă scurtă, dar scrisă în întregime de el; și nefiind obișnuit să o facă, literele păreau a fi fost scrise cu semne mari, și îi cauzaseră probabil o dificultate considerabilă. Facilitățile de a scrie din vremea aceea erau foarte diferite de cele de acum. Dar simplul fapt de a fi scris cu asemenea caractere nu era fără legătură cu maniera și importanța întregii epistole. Nu era un simplu detaliu al circumstanțelor, și apostolul insistă în privința aceasta, din cauza stării galatenilor cărora li se adresa și pericolelor la care se expuneau. Duhul Sfânt îl condusesese să exprime dorința cea mai puternică și mai arzătoare ca ei să fie eliberați; de aceea punea deoparte orice gând de a folosi un instrument între ei și el; puțin conta dificultatea, le scria el însuși. În alte ocazii l-a folosit pe Terțiu; dar cazul prezent era atât de urgent, miza atât de preocupantă și atât de importantă, încât orice altă sarcină trebuia să dea întâietate. Era ceasul unui pericol grav, astfel încât nu mai ținea cont nici de timp, nici de osteneală, nici de nimic altceva. Ce mărturie a intensității interesului pe care îl avea pentru acești sfinți din Galatia, - mărturie cu atât mai frapantă cu cât nu

existau salutările obișnuite, marcate de afecțiune personală și frățească. Este aici o confirmare minunată a felului remarcabil în care Duhul Sfânt menționează fapte care poartă amprenta chiar a gândurilor lui Dumnezeu, a purtărilor Sale de grijă și a dragostei Sale pentru ai Săi, și a solitudinii Sale profunde cu privire la ei. Apostolul însuși atrage atenția asupra circumstanțelor acestei epistole. Scrisese prin alții, și altora, mult mai liber; deoarece, cum s-a spus, nu există nicio salutare în epistolă. Nu că era în strâmțorare în dorința sa înaintea lui Dumnezeu, dar nu putea lăsa să se reverse sentimentele lui de afecțiune creștină față de ei. Era în purtarea lor ceva atât de dezastruos și de contrar gloriei lui Hristos, chiar dacă era amestecat cu binele, încât nu știa ce să creadă cu privire la ei; avea speranță, dar nu mai mult. Avea încredere în privința lor prin Domnul; dar dacă privea la ei, la ce făceau și spuneau, nu putea să aibă.

6.10.3. Răceala epistolei: lipsa de afecțiune din partea lui Pavel sau starea galatenilor?

Deci aceste două fapte – absența salutărilor personale și scrierea scrisorii cu mâna lui proprie – fac, și din una și din cealaltă o mărturie remarcabilă a felului în care dragostea lui Dumnezeu lucrează prin intermediul inimii unui om. Simplele schimburi frățești de amabilitate erau puse deoparte. S-ar fi putut spune: Ce lipsă de afecțiune din partea lui Pavel! Dar afecțiunea frățească nu este dragoste, deși ele sunt deseori confundate. Dacă apostolul, în starea în care erau lucrurile, trimisese un mesaj amical unuia sau altuia, acesta ar fi fost un lucru pur omenesc, nu de la Dumnezeu. putea să o facă scriind romanilor, și chiar corintenilor, dar nu galatenilor. Ce idee dă aceasta despre starea lor! Și totuși aveau să fie urâciuni și mai mari decât acestea; lucruri incomparabil mai rele trebuiau să se introducă pe furis; dar i-a fost rezervat lui Ioan să vorbească despre ele. Și deși dintre toți, *Ioan* fusese (pot să o spun?) campionul eminent al dragostei, cu toate acestea Ioan însuși este atât de departe de a face aluzii personale directe în întâia lui epistolă, pe care nu o adresează deloc unei adunări, ci această epistolă începe fără titlu, într-o formă foarte generală; este motivul pentru care este numită în mod obișnuit o epistolă catolică sau generală. A fost poate scrisă astfel, pentru a fi prin excelență un fel de scrisoare circulară a întregii Biserici. Trag această concluzie pentru că pretutindeni unde există ceva care se referă la lucrarea lui Hristos, ca la galateni, sau la Persoana lui Hristos, ca în Ioan, toată considerația personală trebuie să acorde întâietate. Așa cum Domnul, în misiunea Sa finală față de Israel (cei șaptezeci din Luca 10), interzice ucenicilor să salute pe cineva pe drum, la fel aici Duhul Sfânt lucrează puțin

la fel, pentru că era în joc gloria lui Hristos, și baza oricărei binecuvântări era amenințată. Un alt lucru de remarcat este că cei care sunt copii ai lui Dumnezeu nu înțeleg în general cum amestecul legii cu Hristos este rădăcina a mii de dificultăți. Este rar acum să găsești un creștin care să nu fie în principiu acolo unde erau galatenii. În starea prezentă a creștinătății, am fost toți formați astfel din copilăria noastră. Aceasta nu se limitează ici și colo, la câteva locuri anumite ci, sub o formă sau alta, este un rău care biruie peste tot, răul stabilit, cronic și fatal în creștinătate, care se insinuează în gândurile și căile oamenilor și infiltrează totul.

6.11. Capitolul 6: 12 – O înfățișare bună în carne

6.11.1. O înfățișare bună în carne sau a fi trecut de la moarte la viață

După ce a vorbi cu această bruschete atât de remarcabilă conform caracterului său – într-adevăr am remarcat desigur cu toții extrema rapiditate a trecerii de la un subiect la altul, care caracterizează atât de frecvent scrierile apostolului Pavel – acesta revine la subiectul care îi tulbura duhul, și rezumă în aceste ultime versete pericolul, ca și binecuvântarea. „Toți câți doresc să aibă o înfățișare bună în carne, aceștia vă obligă să fiți circumciși, numai ca să nu fie persecutați pentru crucea lui Hristos” (6: 12). Nu se ocupă de ce se va spune. Putea fi acuzat de a atribui motive, dar puțin contează. Se poate într-adevăr nega că legalismul fraternizează cu lumea, că îi plac plăcerile sale, că îi place să fie recompensat în prezent; poate într-adevăr să facă paradă de pietate: la urma urmei, legalismul nu este decât dorința de a avea „o înfățișare bună în carne”. Ca și creștini, ceea ce avem dreptul să așteptăm, fără de care nu ar trebui să fim niciodată satisfăcuți, este că sufletele noastre trec de la moarte la viață – că trebuie să fie eliberate din puterea lui Satan și strămutate în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1: 13). Atât timp cât ele nu au trecut frontiera domeniului oamenilor către cel al prezenței lui Dumnezeu, unde poate găsi cu adevărat creștinul un fundament pozitiv pentru bucurie și recunoștință? Nu este vorba aici decât de lume și de societate. Știm că lumea este sub condamnare; de la crucea lui Hristos, judecata este suspendată asupra ei, la fel de sigur ca asupra unui criminal care ar fi deja judecat și găsit vinovat; condiția omului este ca cea a condamnatului; așteptând în celula sa executarea sentinței. Înțeleg creștinii aceasta? Destul de imperfect. Dacă ar face-o, ar putea ei să facă o cauză comună cu lumea? Poate intra cineva într-o celulă a unui condamnat și să-i vorbească ca și cum nu ar fi nimic deosebit? Cel care ar face-o, ar fi într-adevăr lipsit de orice sentiment potrivit. Ori este la fel, și

Într-un mod mult mai îngrozitor decât pentru execuția unui singur criminal. Știm bine că se apropie ziua când nimeni nu va putea scăpa, nu mai mult ca în eternitate. „Și, cum a fost în zilele lui Noe, tot astfel va fi și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, se însurau, se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a omorât pe toți. Și, la fel, cum a fost în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, zideau; dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat cu foc și pucioasă din cer și i-a omorât pe toți; la fel va fi și în ziua când Se va descoperi Fiul Omului” (Luca 17: 26 – 30). Dumnezeu cere tuturor copiilor Săi să dea în lume mărturia învățată de la Dumnezeu Însuși, că nu există mai multă certitudine decât atârna de un fir; că judecata este suspendată asupra lumii și că Hristos „este gata să-i judece pe cei vii și pe cei morți” (1Petru 4: 5; 2Timotei 4: 1). El așteaptă voia Tatălui Său. Totul depinde de aceasta. Ni se spune și știm că Hristos va veni, și că vine în curând; Îl așteptăm. Cu toate acestea în mijlocul acestei scene a unei lumi condamnate, cu Domnul pe punctul de a veni și a executa judecata, există acest lucru ciudat: multe suflete care au trecut la viața eternă, prin credința în Hristos, și care știu acest lucru - sau care cel puțin ar trebui să o știe. Ele aparțin Celui care va judeca, nu scenei care va fi judecată.

6.11.2. Cei care vor să împace religia cu lumea

Care este efectul a toate acestea? În duh au părăsit circumstanțele în care oamenii se străduiesc să păstreze o înfățișare bună; s-au pocăit față de Dumnezeu; s-au plecat înaintea Mântuitorului, Domnul Isus, și au găsit în El viața eternă și pacea. Totul este reglat între sufletul lor și Dumnezeu. Cu Hristos, lumina, adevărul și viața, înfățișarea bună a dispărut. Și în timp ce această mare lucrare urmează, o mare parte a lumii caută să fie atât de religioasă cât poate, adică să împace religia cu lumea. Și prin efectul acestei strategii a dușmanului și a propriei lor lipse de veghere, foarte mulți copii ai lui Dumnezeu coboară la nivelul lumii, pentru că sunt în ea nume mari, pentru că sunt în ea aparențe și se ajunge să citeze Cuvântul lui Dumnezeu pentru a arăta că este bine să umble acolo. Maniera obișnuită de a o face este de a lua ceea ce Dumnezeu îi spune lui Israel, - poporul lui Dumnezeu după carne, guvernat de lege, - și de a aplica aceasta poporului lui Dumnezeu de astăzi, celor care sunt chemați să umble sub har și numai sub Hristos, care au Duhul Sfânt pentru a umbla prin Duhul și pentru a nu ceda nimic din ceea ce este al cărnii. Amestecul acestor două lucruri îi seduce pe creștini și îi antrenează în ceea ce nu este, la urma urmei, decât religia cărnii. Ei gândesc că un sistem pământesc de forme religioase trebuie să fie bun acum, pentru

că avea aprobarea lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Ei văd că Dumnezeu recunoștea altădată „Sfântul Locaș din lume” (Evrei 9: 1) și trag de aici un argument pentru toate timpurile și toate locurile. Și astfel se găsesc antrenați într-o „înfățișare bună a cărnii”, și cu atât mai ușor cu cât ea este în mod obișnuit însoțită de absența persecuției, și chiar de elogiile lumii. Oamenii simt bine că nu puteți ridica lumea să umble cu voi deasupra propriului său nivel de vedere și de logică. Dar din clipa în care vă coborâți la nivelul lumii, părăsiți terenul creștin. Trebuie o natură nouă. Credința este indispensabilă. Lumea nu are nimic din aceasta. Trebuie să coborâți în calea lumii, dacă vreți să acționați în înțelegere cu lumea. Și aceasta nu face ca lumea să devină creștină, ci face ca cei care sunt creștini să devină lumești. Acesta este singurul rezultat al tentativei de a asocia creștinii cu necreștinii în slujba și închinarea la Dumnezeu.

Ascultați sentința solemnă: „Toți câți doresc să aibă o înfățișare bună în carne, aceștia vă obligă să fiți circumciși, numai ca să nu fie persecutați pentru crucea lui Hristos” (6: 12). Ei vor să vă supuneți acestor forme religioase. Motivul este că ei se tem să sufere pentru Hristos. Crucea este sfârșitul lumii vechi, unde carnea este recunoscută, și introducerea stării noi de lucruri unde nimic nu are valoare în ochii lui Dumnezeu, în afară de ceea ce este de la Duhul Sfânt. Apostolul arată că la urma urmei, egoismul este la baza acestei dorințe de forme religioase. Când umblăm cu lumea, conștiința nu este niciodată liniștită. Nimic nu place atât lumii decât să-i facă pe adevărații creștini să umble cu ea. Cât de umilitor este un asemenea succes al lui Satan. Dumnezeu i-a chemat pe creștini afară din lume pentru a arăta un popor fericit în Hristos, chiar dacă nu au decât necaz în lume. Nu vorbesc aici de încercări obișnuite, zilnice. Dacă sfinții acționează nebunește și suferă la fel ca alții, au partea lor de rezultate ale propriei lor nebunii. Dar unele încercări cad asupra creștinului pentru că este creștin: disprețul, respingerea, vorbirea de rău, calomnia, - toate acestea pentru că umblă cu Dumnezeu și pentru că a luat partea lui Dumnezeu împotriva lumii; pentru că are parte la crucea lui Hristos și așteaptă gloria Sa, refuzând prin urmare nu numai lucrurile rele ale lumii, ci și pe cele mai bune ale ei. Iată ce stârnește atât mânia lumii. Ei pot într-adevăr să vorbească despre greșelile creștinilor; dar dacă aceleași greșeli ar fi făcute de lume, ce repede și ușor ar fi uitate! Dar când un creștin este în cauză, există ceva care îi face să simtă că, în ciuda slăbiciunii și nebuniei persoanei, există ceva mai presus de lume; ori aceasta este ceea ce, în realitate, îi face să fie indispuși.

Dacă acei creștini despre care este vorba în acest pasaj ar fi vrut numai să consimtă să fie circumciși! Dar oricine poate fi circumcis, chiar și un neconvertit. Luați numai un angajament de temperanță cu un om din

lume; va fi mulțumit, pentru că vă coborâți la un nivel pe care îl poate ocupa la fel ca dumneavoastră. Nu mă amestec cu eforturile lumii ca să reformez lumea; dar am multe de spus despre păcatul și rușinea creștinilor care se asociază cu lumea în eforturile sale pentru a opri o nenorocire prin intermediul promisiunilor și hotărârilor forme făcute de oameni. Este un teren absolut fals și contrar Evangheliei, al cărui punct de plecare este stricăciunea totală a naturii omului. Din momentul în care lucrați să ameliorați această natură, - ceea ce omul din lume poate să facă și el (poate semna angajamentul de temperanță la fel de bine ca dumneavoastră), - este clar că sunteți așezat pe un teren de părăsire a lui Hristos ca o singură armă a creștinului, având o oțelire divină, utilizabilă împotriva omului în carne; este, ca să spunem așa, o întoarcere la arcul și săgețile constrângerii morale. Într-adevăr, sunt obligat să consider aceasta ca fiind inferioară chiar și circumciziei care, cel puțin, era imaginea unui adevăr foarte binecuvântat – deplina dezbrăcare a cărnii. Dar când a murit Hristos, tot ceea ce nu a fost decât o imagine, și care lipsise complet ca remediu eficace, a fost îngropat în mormântul Său. Acum El a înviat și există o viață nouă în înviere, care nu are nimic de spus vieții vechi, decât pentru a o umili. Realitatea vieții a fost arătată și cu ea are de-a face acum creștinul. Hristos a devenit viața și obiectul ei. Marele scop al diavolului este să-i facă pe creștini să adauge un alt nume la cel al lui Hristos, marcat asupra copiilor lui Dumnezeu: puțin contează care, că este circumcizia ca imagine a binecuvântării spirituale, sau că sunt astăzi simpe restricții morale naturale; în orice caz, înseamnă să ne înșelăm în privința scopului pentru care ne-a chemat Dumnezeu afară din lume. Creștinul este în afara acestui domeniu și este chemat să ocupe un loc caracterizat de har. Locul magistratului nu este un loc al harului, ci al guvernării, care cere pedepsirea răului. Acesta nu este har. Harul nu este legea; ci, dacă cineva te lovește peste un obraz, să i-l întorci pe celălalt (Matei 5: 35). Ar fi sfârșitul oricărei dreptăți, dacă magistrații ar încerca să acționeze astfel. Dar în timp ce creștinul nu are nimic de-a face în afara domeniului harului, trebuie să respecte guvernul, și să nu vorbească niciodată înjosind demnitățile acestei lumi. Cu cât își cunoaște mai bine privilegiile, cu atât mai mult este în stare să mențină onoarea magistratului. El o recunoaște cu atât mai mult. El însuși are un loc cu mult mai bun; dacă el cunoaște secretul bucuriei și libertății în această lume, să recunoască în același timp autoritățile care sunt mai presus de el, și rânduite de Dumnezeu ca să conducă pământul. Persoane aparținând aceluiași domeniu, sunt într-adevăr capabile de mai multă sau mai puțină rivalitate; pentru că oamenilor le place mai mult să guverneze pe alții, decât să fie guvernați ei înșiși. Dar când un suflet este în întregime eliberat de lume, poate cu atât mai ușor să

recunoască ceea ce este de la Dumnezeu aici jos, și să vadă înțelepciunea ordinii pe care a rânduit-o El. Pe baza aceasta insistă Duhul Sfânt întotdeauna ca un creștin să respecte legile, și să dea cinste regelui sau altor guvernanți cărora se poate întâmpla să le fie supus.

6.11.3. Sabatul și ziua Domnului – Respect sau lipsă de respect față de lege

Dar să revenim la subiectul nostru. Apostolul arată apoi, că la urma urmei, cei zeloși pentru circumcizie nu păzeau legea. Ei o țineau numai în parte, cu o bună măsură de inconsecvență, în ciuda sentimentelor înflăcărare împotriva apărătorilor libertății creștine. Tot așa stau lucrurile și astăzi. Cei care insistă asupra perpetuității sabatului, cum îl țin? Deja nu păzesc niciodată adevărata zi; dar presupunând că ziua Domnului ar fi cu adevărat aceeași cu cea a sabatului, o țin ei după lege? Deloc. Ei vă vor spune: creștinismul, pe lângă că a schimbat ziua, a modificat și felul de a o ține, Evanghelia temperează severitatea legii lui Dumnezeu, etc. Dacă acesta nu înseamnă desființarea legii prin necredință, ce înseamnă? Tăgăduiesc faptele lor, învățăturile lor și concluziile lor. Creștinismul, departe de a atenua legea, sau de a reduce sancțiunile sale, este singurul care dă legii deplină sa valoare. „Deci desființăm noi legea prin credință? Nicidecum: ci noi întărim legea” (Romani 3: 31). Învățătura credinței, în loc să slăbească forța obligatorie a legii, o ilustrează și o menține în cel mai înalt grad. Dar întărirea legii despre care vorbește apostolul în Romani 3, nu are absolut nicio legătură cu problema unei reguli de urmărit pentru umblarea creștinului. Capitolul tratează despre ruina omului și despre dreptatea lui Dumnezeu, nu a practicii, și demonstrează că autoritatea legii este menținută de credință în crucea lui Hristos, care recunoaște dreapta și totala condamnare a oamenilor, și această cruce este baza unei dreptăți divine care îndreptățește, o dreptate care este descoperită credinciosului și devine partea sa. Blestemul legii a căzut asupra lui Hristos, și această lege a fost astfel slăvită în cel mai înalt grad, întreaga ei sentință fiind complet îndeplinită asupra capului Fiului lui Dumnezeu. Astfel, că Îl luați în considerare pe Dumnezeu, sau omul, sau Mântuitorul, credința întărește legea, așa cum nimic altceva nu ar fi putut-o face. Cât privește ziua Domnului, departe de a se identifica ea cu sabatul, este ziua întâi a săptămânii și nu a șaptea, și se bazează pe fundamente complet diferite. Dacă îi testați pe acești oameni așa-zisi învățători ai legii, se va vedea curând zelul lor prăbușindu-se în practică. Este ușor de demonstrat că am introdus schimbări și modificări pentru a se adapta vremurilor, locurilor, climatelor și oamenilor, adică pentru *propriul*

lor interes în lucrurile lui Dumnezeu. Această teorie de îndulcire a legii, și a unei legi flexibile, nu poate nicidecum să reziste la o examinare serioasă. Pe de altă parte, cei care susțin că ziua Domnului este un lucru cu totul nou, nelegându-se nici de creație, nici de lege, nu întâmpină nicio greutate, pentru că văd că același Dumnezeu care, la origine, a sfințit sabatul și a dat legea lui Israel, a găsit de bun să dea o cinste specială zilei întâi a săptămânii, în amintirea răscumpărării împlinite în moartea și învierea lui Hristos. Dar ei văd această zi a Domnului ca având propriul său caracter, distinct de al sabatului. Ziua Domnului nu cere o simplă odihnă pe care o poți avea în comun cu boul sau măgarul tău; și odihna trupului este atât de departe de a fi cinstea principală care îi este proprie, încât, mi se pare, dacă un creștin putea în acea zi să umble de douăzeci de ori cât un drum de sabat pentru a face o slujbă specială pentru Domnul, ar avea nu numai libertatea de a o face, ci ar fi fost foarte plăcut Domnului. Fiecare dintre aceste zile este deosebită de alte zile prin autoritatea divină; dar în toate celelalte privințe, ele diferă între ele, atât cât legea diferă de har, sau vechea creație diferă de cea nouă.

6.12. Capitolul 6: 13 – Cei care țin la lege disprețuiesc adevăratul creștinism

„Pentru că nici ei înșiși, cei circumciși, nu păzesc legea, ci doresc ca voi să fiți circumciși, ca să se laude cu carnea voastră” (6: 13). Aceasta este pe deplin adevărat astăzi. Adevărul nu este piatra de încercare în lumea religioasă, nici Hristos Însuși, nici slujba Sa. Dacă refuzați partida lor sau idolii lor, așteptați-vă la oprobriu, la calomnie, la dispreț și la ură. Cedați sistemului lor iudaizant, și puteți păstra nepedepsiți învățături blasfematoare, - fără vreo reacție din partea lor. Atingeți-vă de abuzarea de către ei a legii, și vor exclama: „L-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20: 13). Legea este domnul lor mai mult decât Hristos. Fac aluzie aici la un fapt care există literalmente în organul cel mai popular al mediului zis evanghelic, dar la drept vorbind, partida legalistă a vremii noastre.

6.13. Capitolul 6: 14 – Crucea lui Hristos – Mort față de lege, față de carne, față de lume – A fi ocupat de Hristos

După ce a vorbit despre rău, apostolul trece acum la latura binecuvântată a subiectului: „Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (6: 14). Ei se lăudau în ceea ce înălța natura omenească, pentru că în acest fel, puteau face lumea și mulțimile ei să se

alături lor. În capitolul 3, crucea lui Hristos este considerată ca eliberarea de lege, deoarece Hristos a fost făcut blestem pentru noi. Dacă un om crede în Hristos și Îl recunoaște ca Fiu al lui Dumnezeu, veți nega dumneavoastră că are viața eternă? Dar dacă un asemenea om nu primește învățătura crucii în mod înțelept, și nu o aplică poziției sale el este încă mai mult sau mai puțin sub lege și nu înțelege că este complet scos din starea veche de lucruri și așezat pe un nou teren.

În capitolul 5, apostolul aplică învățătura crucii cărnii, și arată că „cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftele ei” (v. 24). Găsesc aici că am dreptul de a considera că am terminat cu carnea mea înaintea lui Dumnezeu, și de asemenea cu legea.

Acum, în capitolul 6, intervine al treilea lucru, lumea. Există o gradare bine proporționată.

Mai întâi este eliberarea de lege, care este susceptibilă de a afecta conștiința unei persoane evlavioase.

Apoi, când omul este eliberat de această anxietate, ajunge la problema cărnii cu patimile și cu poftele ei. Dar i se spune că toate acestea au fost judecate la crucea lui Hristos. De aceea am dreptul, ca o chestiune de credință și nu de simplu sentiment, de a ști că „cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftele ei” (5: 24), și aceasta face parte din mângâierea pe care mi-o dă Dumnezeu. Apostolul nu spune că ei o *răstignesc*, ca și cum ar fi un proces care urmează; ci este un lucru făcut când Îl primim pe Hristos răstignit. În ochii lui Dumnezeu, și acum și pentru credință, natura lor a fost pironită pe lemn și s-a terminat cu ea înaintea lui Dumnezeu; ei au acum o natură nouă, cum spune Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (2: 20). Desigur, vechea natură pe care o avem există în continuare; dar pentru credință, Dumnezeu a terminat deja cu ea la cruce; astfel încât problema creștinului este să se ocupe nu numai de restricții, ci de Hristos. Prin energia Duhului, aceasta umple sufletul cu tot ce este bun, îl antrenează în ceea ce este demn de iubit; pe scurt, este adevărata putere a sfințeniei creștine. Dacă un om este ocupat cu ceea ce este bine; își va urî carnea; dar aceasta este doar treaba lui Hristos, care dă putere sufletului pentru a aplica acestei cărni sentința lui Dumnezeu.

Acum vine al treilea și ultimul lucru în experiența creștină. Se întâmplă să găsim oameni care știu puțin ce înseamnă să fii mort față de lege și carne, dar care mai cred că este datoria creștinului în această lume să slujească lui Dumnezeu în generația lui (conform Fapte 13: 36). Dar cum vrea Dumnezeu să Îi slujim acum? Niciodată prin ceva care ar contrazice crucea lui Hristos. Slujirea creștinului trebuie să fie întemeiată pe cruce; ori ce declară crucea cu privire la lume? Că este acum în război deschis cu

Dumnezeu. De la crucea lui Hristos, Dumnezeu nu a avut niciodată un alt legământ cu lumea. Înainte de ea, lumea era tolerată: nu era rău pentru Iosif să fie guvernator în Egipt, nici pentru Daniel să fie așezat la ușa regelui Babilonului. Dar este pură ignoranță să raționezi pornind de la ceea ce era tolerat, pentru a deduce ceea ce este plăcut lui Dumnezeu acum că a intervenit crucea Fiului Său.

Dumnezeu nu ignoră crucea, dacă creștinii o ignoră. Chiar această cruce a lui Hristos, care este mântuirea mea, eliberarea mea de lege și de carne, îmi arată că nu am nicio parte cu această lume, decât ca un străin binecuvântat care o străbate. Putem avea ocupații cu totul convenabile, dar aceasta nu este deloc ceea ce se poate numi un lucru al lumii. Domnul a trăit aici jos, a murit aici jos, a înviat aici jos, a mâncat și a băut în această lume: așa este și trebuie să fie pentru creștin. Domnul nostru nu constituia o parte sau o bucată din această lume, susceptibilă de a-i perturba cursul, făcându-și apariția sau părăsind-o. Absența Lui nu s-ar face simțită în lume. Dar din clipa în care un creștin devine parte integrantă a forței motrice care acționează roțile lumii, totul este pe dos în ce privește credințioșia față de Hristos. Un creștin ar trebui să fie un mijloc permanent de binecuvântare în această lume. Dar cum, și sub ce caracter? Dând mărturie pentru Hristos, Mântuitorul Său; și făcând ca Hristos, care nu a căutat niciodată interesul Său particular – care făcea întotdeauna binele, dar după voia Tatălui Său – care acționa întotdeauna pentru motive care nu erau din această lume, ci de sus – care nu Se întovărășea niciodată cu planurile oamenilor pentru a ameliora omul, - dar care realiza că lumea era dușmana lui Dumnezeu, și că totuși, dragostea lui Dumnezeu Îl trimisese în această lume pentru a le face bine: așa era Hristos, și așa ar trebui să fie creștinul. Treaba creștinului este să fie epistola lui Hristos. Astfel deci, firul director și testul cu privire la tot ce se prezintă în fața creștinului ar trebui să fie aceasta: a face aceasta sau aceea, înseamnă a acționa ca o epistolă a lui Hristos? Dar pentru a ști ceea ce se potrivește unei epistole a lui Hristos, trebuie să căutăm căile Sale în cuvintele Duhului Sfânt. Este întotdeauna lumină în Scriptură pentru a arăta pe de o parte gândirea Sa pentru momentul prezent, și pe de altă parte ceea ce nu mai are lor astăzi ca fiind legat de lege și de lume și de Israel, - adică de vechii martori ai lui Dumnezeu în lume. Ori martorul lui Hristos astăzi este creștinul, și el nu este din lume, deși este în lume (Ioan 17: 14 – 16). Aici se află marele mijloc de a ne pune la încercare căile, și de a cântări în ce măsură ne lăudăm în cruce. Deoarece creștinul și lumea se bazează pe principii diametral opuse. Crucea lui Hristos este mai întâi ceea ce îl răstignește pe creștin față de lume, locul complet în afara lumii, ca cineva mântuit din lume; dar și lumea este răstignită. Vedeți acolo lumea cu toată

vinovăția ei care nu este îndepărtată, ignorându-L pe Tatăl, în ciuda venirii Fiului. Nu poate exista deci niciun teren comun între creștin și lume, nu mai mult decât ar putea fi între două țări în război deschis. Așa stând lucrurile, nu arată aceasta cât de puțin înțeleg copiii lui Dumnezeu poziția lor creștină, ca definită de crucea lui Hristos?

Se predică mai mult sau mai puțin pacea făcută prin sângele crucii; dar cât privește puterea morală a crucii și cât privește importanța ei asupra legii, cărnii și lumii, nu există niciun grăunte, dacă nu ca motiv. Consecința este că asemenea creștini pot, cu o conștiință bună să vorbească de cruce și în același timp să mai păstreze ceea ce Dumnezeu a judecat deja și a pus deoparte pentru totdeauna. Astfel importanța eliberării depline a creștinului este necunoscută, ca și adevărurile fundamentale care ar trebui să fie înțelese de copilași. Pentru că Epistola către Galateni nu se ocupă de partea mai înaltă a adevărului creștin. Ci mai degrabă de fundamente indispensabile ale creștinismului.

6.14. Capitolul 6: 15 – O nouă creație

Apostolul introduce acum un alt punct. Nu ajungea să vorbească doar despre a fi răstignit față de lume. Este mai mult decât aceasta în Hristos, pentru că în Hristos Isus „nici circumcizia nu este ceva, nici necircumcizia, ci o nouă creație” (6: 15). Oamenii se pot lăuda cu formele lor, sau că nu au forme; dar în orice caz, toate acestea nu valorează nimic dacă nu am primit de la Dumnezeu o binecuvântare pozitivă și reală, și dacă nu avem parte de crucea lui Hristos și de noua creație. Ca și creștin, aparțin unui sistem deja stabilit în Hristos, în prezența lui Dumnezeu. Știu ce este noua mea natură când mă gândesc la Hristos. Îl văd înviat dintre cei morți și în glorie, plăcerea desăvârșită a lui Dumnezeu și a celor care Îl înconjoară. Într-o zi, acolo vor fi toți creștinii, și aceasta este partea pe care o au deja acum în substanță, Duhul Sfânt Însuși fiind arvuna gloriei. Pentru că nu este vorba numai de lucrul în care vor străluci, ci ei au binecuvântarea înainte ca aceasta să fie arătată. Creștinul este noua creație în desăvârșirea în Hristos. „Cine Îl are pe Fiul are viața” (1Ioan 5: 12). Ea este numită aici (6: 15) „o nouă creație”; motivul este că ea nu este privită numai ca o viață găsită, ci este pusă în contrast cu vechea viață care avea de-a face cu lumea. Aceasta implică nu numai Persoana lui Hristos, ci lucrarea Sa. Marea lucrare de răscumpărare este împlinită: legea lui Dumnezeu și-a avut liberul ei curs, și dreptatea este stabilită; vocea condamnării nu mai trebuie să fie niciodată auzită, în virtutea crucii Celui Drept, care a suferit pentru noi. Dar El a înviat apoi dintre cei morți, și a intrat într-o existență nouă și binecuvântată ca om

înviat înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este natura pe care ne-o dă. „Dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12: 24). Altfel zis, fiind mort și înviat, dă chiar această viață care era în El. Vorbind de oile Sale, El spune: „Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug” (Ioan 10: 10). Viața „din belșug” este această „nouă creație”, sau viața în înviere.

6.15. Capitolul 6: 16 – Israelul lui Dumnezeu

„Și cât despre toți cei care vor umbla după această regulă, pace și îndurare peste ei și peste Israelul lui Dumnezeu” (6: 16). În prima expresie, „toți cei care vor umbla după această regulă”, apostolul îi ia în considerare în special, cred eu, pe credincioșii dintre neamuri, precum galatenii. „Această regulă” este regula noii creații – Însuși Hristos. El adaugă: „Pace și îndurare, peste ei și peste Israelul lui Dumnezeu”. Singura parte a lui Israel care este recunoscută, se compune din iudei cu adevărat credincioși. Expresia „Israelul lui Dumnezeu”, pare să fie folosită aici ca frază generală pentru a-i desemna nu pe toți sfinții, ci pe credincioșii lui Israel – acești iudei care renunțaseră la propriile lor fapte, și găsiseră adăpost numai în Hristos Isus. Se vorbește despre două clase de persoane, nu numai despre una. „Toți cei care vor umbla după această regulă” sunt mai degrabă credincioșii dintre neamuri; și „Israelul lui Dumnezeu” îi desemnează pe sfinții dintre iudei, nu Israelul pur literal; ci „Israelul *lui Dumnezeu*”; cu siguranță israeliți, pe care harul îi înduplecase să-L primească Mântuitorul.

6.16. Capitolul 6: 17 – Semnele Domnului Isus în trup

El adaugă: „În rest, nimeni să nu-mi facă supărare, pentru că nu port în trupul meu semnele Domnului Isus” (6: 17). Înțelepciunea carnală introdusese confuzia și tot felul de lucruri rele, legea în locul dragostei, contestații asupra slujbei sale, etc. „Port în trupul meu semnele Domnului Isus”. El fusese biciuit și pus în închisoare. Ce semne de necinste nu primise el? Iată unde erau „semnele Domnului Isus” – nu în circumcizie. La fel ca un sclav de altădată care purta numele stăpânului său în carnea sa cu fierul ars, la fel Pavel vrea să spună că purta în trupul său semnele Domnului Isus. – Alții să poarte sau să caute ce vor vrea, iată semnele care au preț pentru mine. – Acestea erau suferințele îndurate pentru dragostea lui Hristos și a Evangheliei (Marcu 8: 35; 10: 29). Nimic mai dulce, nici mai mișcător, dar, în același timp, ce condamnare deplină a acestor oameni care se înălțau pe ei

înșiși, făcând ce le place, în fața cuiva a cărui întreagă viață era să sufere pentru Hristos!

6.17. Capitolul 6: 18 – Nevoie de har

„Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu duhul vostru, fraților! Amin” (6: 18). Cât de plină de har și de demnitate este aceasta! Apostolul nu cere ca ei să simtă trăsnetele acestei legi, sub care doreau să se așeze, ci ca harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul lor; apostolul arăta astfel cât de profund simțea poziția avantajoasă pe care i-o dădea harul – în ce fel putea răspunde tuturor acestor atacuri al căror obiect era – cum putea să le atragă atenția asupra cicatricelor războiului său glorios, și ei, la rândul lor, vroiau să vorbească despre circumcizia lor, în timp ce el nu vroia să se laude cu nimic în afară de crucea lui Hristos. Înțelepciunea noastră este Hristos, la fel cum nebunia noastră suntem noi înșine. Domnul să vrea să ne dea să învățăm să înțelegem mai bine adevărata noastră înțelepciune și să umblăm în ea; și ținând tare adevărul, să dorim cu înflăcărare binecuvântarea celor care i se împotrivesc, și să căutăm eliberarea oricărui suflet din jurul nostru. Epistola către Galateni dă o lovitură mortală atât lumii religioase, rădăcină și ramuri, ca și a ceea ce este o reînnoire sau o continuare a aceluiași sistem ca cel denunțat cu atâta tărie de apostolul Pavel: acesta îl demască precum fiind dușmanul nu numai al sfinților, ci al crucii lui Hristos.